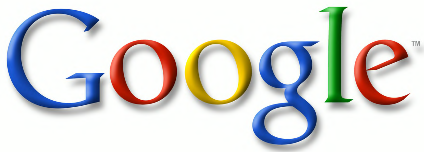

ὑπάρχουσα δὲ ἡ καλιὰ ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ χι λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε. Καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχὶ οἱ νεοττοὶ, καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτῆναι ἀτελεῖς, ἐπὶ τὶ κατέπεσον· ἡ δὲ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα, ἐν ὄψει ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων ἐκφύγωσιν κόλασιν δι' ἀσθέ ἀλλά γε τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακρούσοντι

2. Ἀηδὼν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδὼν ἐπί τινος δρυὸς ὑψηλῆς καθημένη, ᾖδε τὸ σύνηθες. Ἱέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ἀπορῶν φῆς, ἐπιπτὰς ἀνελάβετο αὐτήν. Ἡ δὲ μέλλουσα ρεῖσθαι, ἐδέετο αὐτοῦ, λέγουσα μὴ βρωθῆναι ἐπειδὴ οὐχ ἱκανή ἐστιν ἱέρακος πληρῶσαι γαστέ δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν τρέπεσθαι. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἱέραξ ἔφη· ἀλλ ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἑτοίμην βορὰν π μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώ γιστοί εἰσιν, οἵτινες δι' ἐλπίδα μειζόνων τὰ ἐν προσίενται.

3. Ἀετὸς καὶ Κολοιός.

Ἀετὸς καταπτὰς ἀπό τινος ὑψηλῆς πέτρ ἄρνα. Κολοιὸς δὲ τοῦτον θεασάμενος, δι σάμενος, καθεὶς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τι κριὸν ἠνέχθη. Ἐμπαρέντων δὲ αὐτοῦ ἐκείνου μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμι

το, ἕως οὗ ὁ ποιμὴν τὸ γεγονὸς αἰσθόμενος, προσδραμὼν ἀνελάβετο αὐτὸν, καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἑσπέρα κατέλαβε, τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη· ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολοιός, ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἀετός.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἅμιλλαν μηδὲν ἀνύειν, καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτῶνται γέλωτα.

4. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ βαθὺ, ἔμενε πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα. Τράγος δὲ δίψει συνεχόμενος, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν, ἐπυνθάνετο εἰ καλὸν εἴη τὸ ὕδωρ. Ἡ δὲ τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἴη, καὶ διειδὲς πάνυ, καταβῆναί τε παρῄνει. Τοῦ δὲ ἀμεταμελήτως καθαλλομένου, διὰ τὸ εἰς μόνην ὁρᾷν τότε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸ τὴν δίψαν σβέσαι, ἅμα τῷ κορεσθῆναι τοῦ ὕδατος σκοπουμένου τὴν ἄνοδον, χρήσιμόν τι ἡ ἀλώπηξ ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. Ὁ τράγος ἔφη, πῶς; ἡ ἀλώπηξ εἶπε· τοὺς ἐμπροσθείους σου πόδας τῷ τοίχῳ προσέρεισον, καὶ στῆθι ὀρθὸς, ἔγκλινον δὲ καὶ τὰ κέρατα. Ἀναδραμοῦσα τοίνυν ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ νώτου, καὶ ἀρθεῖσα ἄνωθεν, εὐθέως παραχρῆμα καί σε ἀνελκύσω ἔξω. Τοῦ δὲ πρὸς ταῦτα ἑτοίμως τὴν παραίνεσιν ὑπηρετήσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἁλλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τὰ νῶτα ἀνέβη, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, καὶ γενναίως ἐκτινάξασα, ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος εὑρέθη, καὶ ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Ὀρχουμένης δὲ

αὐτῆς, καὶ παιζούσης, ὁ τράγος μυκτηρίζων αὐτὴν, καὶ ὀνειδίζων, ὡς τὰς ὁμολογίας καὶ ὑποσχέσεις παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· ὦ οὗτος, ἀλλ᾽ εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνί σου τρίχας, οὐ πρότερον καταβέβηκας, πρὶν ἂν τὴν ἄνοδον διεσκέψω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνθρωπον δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἶθ᾽ οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

5. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυες.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπί τινα ἀναδενδράδα βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἐδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν· ὄμφακές εἰσιν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι᾽ ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

6. Ἀλώπηξ κόλουρος.

Ἀλώπηξ ὑπό τινος παγίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπεῖσα, ἐξ αἰσχύνης ἀβίωτον τὸν βίον ἡγεῖτο. Ἔγνω δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ περιαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρύψῃ. Καὶ δὴ ἁπά ἀθροίσασα, παρῄνει αὐταῖς τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, γουσα, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ περισ αὐταῖς προσήρτηται βάρος. Τούτων δέ τις ὑπολαβο ἔφη· ὦ φίλη, ἀλλ᾽ εἴ σοι μὴ τοῦτο συνέφερε, οὐκ ἂ αὐτὸ συνεβούλευες.

μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὗτος ὁ λόγος ἁρμόζει

οἳ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται πρὸς τοὺς πέλας, οὐ δι᾽ εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

7. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μηδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτὸν, οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ᾽ οὐχ ὡς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτὸν, οὕτως κατεθάρσησεν, ὡς προσελθοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτω ἡ συνήθεια καταπραΰνει.

8. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἤμελλεν, βάτου ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα, καὶ δεινῶς πληγωθεῖσα, εἶπε πρὸς αὐτήν· αἲ ἐμέ. καταφυγοῦσα γὰρ ἐπὶ σὲ, ὡς ἐπὶ βοήθειαν, χεῖρόν μοι ἐχρήσω. Ἀλλ᾽ ἐσφάλης, ὦ φίλη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν, ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

9. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος, καὶ ὑπερηφανευο-

14. Αἴλουρος καὶ Ὄρνιθες.

Αἴλουρος ἀκούσας, ὅτι ἔν τινι τόπῳ ἐπ' αὐλῇ ὄρνιθες νοσοῦσιν, εἰς ἰατρὸν ἑαυτὸν σχηματίσας, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο· καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο αὐτάς, πῶς ἔχοιεν. Αἱ δὲ ἀποκριθεῖσαι, καλῶς, ἔφασαν, ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρονίμους οὐ λανθάνουσι, κἂν μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνωνται.

15. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, τοῦτον ἐβούλετο μετ' εὐλόγου αἰτίας καταθοινήσασθαι. Καὶ δὴ ἤρξατο κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγων· ὀχληρὸν αὐτὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ κεκραγότα, μηδὲ ὕπνων τυχεῖν ἐῶντα. Τοῦ δὲ εἰπόντος ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ γὰρ τὰ συνήθη τῶν ἔργων διεγείρειν, ἐκ δευτέρου ὁ αἴλουρος ἔλεγεν· ἀλλὰ ἀσεβὴς εἰς τὴν φύσιν τυγχάνει ἀδελφαῖς καὶ μητρὶ ἐπεμβαίνων. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλὸ ὠὰ αὐτοῖς τίκτεσθαι παρασκευάζειν, ἀποκριθεὶς ἑ ἔφη· ἐὰν σὺ ἀφορμῶν πολλῶν εὐπορήσῃς, ἐγὼ τέ πνος οὐ μενῶ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις π προαιρουμένη, κἂν μετ' εὐλόγου προσχήματος θῇ, ἀλλά γε ἀπαρακαλύπτως πονηρεύεται.

16. Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔχων αὐτοῦ, περιτυχὼν πέρδικι, καὶ τοῦτον ἐπαγοράσας, εἰσήνεγκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τοῦ συναναστραφῆναι τοῖς ὄρνισι. Τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν, καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἐλυπεῖτο σφόδρα, νομίζων διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἀλλόφυλον, τούτου χάριν διώκεσθαι παρὰ τῶν ἀλεκτρυόνων. Μικρὸν δὲ ὅσον ὑποχωρήσας, θεωρεῖ τοὺς ἀλεκτρυόνας μαχομένους καὶ συγκόπτοντας. Ταῦτα ὁ πέρδιξ ὁρῶν, ἀποθεραπευθεὶς ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυποῦμαι, ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς καὶ ὑπ' ἀλλήλων μαχομένους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ λόγος πρὸς φρονίμους ἀνθρώπους, οἵτινες ῥᾳδίως φέρουσι τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

17. Ἀνὴρ πηρός.

Ἀνὴρ πηρὸς εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς αὐτοῦ χεῖρας ζῶον ἐφαπτόμενος, λέγειν ὁποῖόν τι ἐστί. Καὶ δή ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας, καὶ ἀμφαγνοῶν εἶπεν· οὐκ οἶδα, πρότερον κυνὸς εἴη, ἢ ἀλώπεκος, ἢ τοιούτου ζώου γέννημα. Τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβάτων ποίμνῃ συνιέναι.

Οὕτω πονηρῶν ἡ διάθεσις πολλάκις ἀπὸ τοῦ σώματος φαίνεται.

18. Ἀλώπηξ καὶ Κύων.

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς ἀγέλην προβάτων, θηλαζόντων τῶν ἀρνίων, ἓν λαβομένη, προσεποιεῖτο καταφι-

λεῖν. Ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνὸς, τί τοῦτο ποιεῖς; τιθηνοῦμαι αὐτῷ, ἔφη, καὶ προσπαίζω. Καὶ ὁ κύων ἔφη· καὶ νῦν ἐὰν μὴ ἀφῇς τὸ ἀρνίον ἀφ᾽ ἑαυτῆς, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ῥᾳδιουργὸν καὶ κλέπτην εὔκαιρός ἐστιν.

19. Ἀστρολόγος.

Ἀστρολόγος ἐξιέναι ἐν ἑκάστῃ ἑσπέρᾳ, καὶ τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπεῖν ἔθος εἶχε. Καὶ δή ποτε περιϊὼν εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς τὸ φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, παριών τις ὡς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν, καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ὦ οὗτος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπειν πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ ὁρᾷς;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις ἐπ᾽ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἳ παραδόξως τοῖς ἀνθρώποις ἀλαζονεύονται, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

20. Ἁλιεὺς καὶ Σμαρίς.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον καθεὶς, ἀνήνεγκε σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν λέγουσα· μὴ λάβῃς με πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ᾽ ἔασον, ἐπειδήπερ σμικρὰ τυγχάνω· ὅτε δὲ αὐξηθῶ, καὶ μεγάλη γένωμαι, λάβῃς με· ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν τότε γενήσομαι. Καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· ἀλλ᾽ ἔγωγε μωρὸς ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ κέρδος παρεὶς, κἂν μικρὸν ᾖ, τὸ ἐν ἐλπίσι διώκοιμι, κἂν μέγα ὑπάρχῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱρετώτερόν ἐστι τὸ παρὸν κέρδος κρατεῖν, κἂν μικρὸν ᾖ, ἢ τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ.

21. Ἄνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον θεὸν ἔχων, καθικέτευεν αὐτὸν τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττε, καὶ πλείω τούτων, μᾶλλον ὁ αὐτὸς διῆγεν ἐν πενίᾳ· καὶ δὴ θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῶν σκελῶν, ἔῤῥιψεν ἐν τοίχῳ προσκρούσας. Τῆς δὲ κεφαλῆς αὐτοῦ παραυτίκα κλασθείσης, ἔῤῥευσε χρυσὸς πολὺς παραχρῆμα· ὅνπερ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα· στρεβλὸς τυγχάνεις, ὡς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τιμῶντά σε γὰρ, οὐδὲν ὠφέλησάς με, τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἠμείψω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφεληθῇ τις τιμῶν πονηρὸν ἄνδρα· αὐτὸν δὲ τύπτων πλεῖον ὠφεληθῇ.

22. Κύων ἑστιώμενος.

Ἀνθρώπου τινὸς δεῖπνον παρετοιμάζοντος εἰς τὸ καλέσαι φίλον αὐτοῦ οἰκεῖον, καὶ ὁ κύων τούτου ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων· ὦ φίλε, δεῦρο δείπνησον ὧδε. Ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵστατο· βλέπων δὲ τὸ μέγα δεῖπνον, ἐβόα ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση με χαρὰ ἄρτι κατέσχεν, ἐπεὶ ἐξαπίνης ἂν τοῦτο ἐφάνη· τραφήσομαι γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ἵνα αὔριον μὴ πεινάσω καθόλου. Ταῦτα οὖν λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ κύων, ἔσειε τὴν κέρκον, καθορῶν εἰς τὸν φίλον τὸν κεκληκότα αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Ὁ οὖν μάγειρος, τοῦτον εὐθὺς ὡς εἶδεν ὧδε κἀκεῖσε τὴν οὐρὰν περιστρέφοντα, κατασχὼν αὐτοῦ τὰ σκέλη, παρα-

χρῆμα ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει ἀνακράζων. Τῶν δὲ κυνῶν αὐτῷ προςυπαντώντων, καὶ κατεπερωτώντων, πῶς ἐδείπνησας, φίλε; οὗτος πρὸς αὐτοὺς ὑπογελῶν, ἐβόα· ὡς γὰρ ἔπιον, μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν, ὅθεν ἐξῆλθον, εἶδον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς μηδὲν ἀνύουσιν.

23. Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀετός ποτε ἑάλω ὑπ᾽ ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτερὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας, εἴασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν ὄρνισιν. Ὁ δὲ κατηφὴς ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἕτερος δέ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὸν ἀετὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς, καὶ λαγωὸν ἁρπάσας, ἤνεγκεν εὐθὺς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώπηξ κατιδοῦσα ἐβόα· μὴ τοῦτον σὺ ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πρῶτον, μήπως ὁ αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ αὖθις τὰ πτερὰ τὰ σὰ κατερημώσῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστὰς ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκφεύγειν.

24. Ἵππος καὶ Ὄνος.

Ἄνθρωπος πάλιν ἵππον εἶχε καὶ ὄνον. ἐπεφόρτισε δὲ πλείω τὴν ὄνον· ἥτις δὴ καὶ ὁδεύσασα μετὰ πολλοῦ τοῦ βάρους, πρὸς τὸν ἵππον ἐβόα· λάβε ἀπὸ τοῦ βάρους, καὶ κούφισόν με ὀλίγον· οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαστάζειν· καὶ εἰ μὲν βούλει, ζήσομεν ἐν τῷ βίῳ· εἰ δ᾽ οὐ πεισθῇς μοι, ὄψει με τεθνηκυῖαν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη ἐλεῆσαι τὴν ὄνον· καὶ παραχρῆμα θανοῦσα ἐπεπτώκει. Τοῦ δὲ κυρίου θέντος πάντα τῷ ἵππῳ, οὐ

τος θρηνῶν ἐβόα· οὐαὶ οἴμοι τῷ παναθλίῳ. τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν λαβεῖν ἐκ τοῦ βάρους, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω σὺν τῷ σάκκῳ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς σμικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, οἱ ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν τῷ βίῳ.

25. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἄρκτος δήποτε μεγάλα ἐκαυχᾶτο, ὡς φιλάνθρωπός ἐστι πάντων τῶν ζώων· φασὶ δὲ τὴν ἄρκτον νεκρὸν μὴ θοινεῖσθαι. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκηκουῖα ταῦτα, ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐλάλει· εἴθε τοὺς νεκροὺς ἤσθιες, καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας.

26. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις καὶ σάτυρος φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐκάθισαν ἀμφότεροι τοῦ ἐσθίειν. Χειμῶνος δὲ καταλαβόντος, καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τὰς χεῖρας τῷ στόματι αὐτοῦ ἀπέπνει. Τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν πράττεις τοῦτο, φίλε; ἔφη· τὰς χεῖρας θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος πάλιν ἐπιφέρων τῷ στόματι τὸ βρῶμα, ἐφύσα τοῦτο. Πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ σατύρου, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πάλιν πράττεις; ἔφη· τὸ ἔδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ἐκεῖνος ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν ἐξάγεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς ἀποφεύγειν τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ ἀντίθεσις.

27. Ἀνθρακεὺς καὶ Κναφεύς.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκίας κατοικῶν, ὡς ἐθεάσατο κναφέα, παρεκάλει αὐτὸν ἐν τῷ ἅμα κατοικῆσαι ἀμφοτέρους. Καὶ ὁ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε παντελῶς πρᾶξαι τοῦτο οὐ δύναμαι. Τοῦ δὲ πυνθανομένου δι' ἣν αἰτίαν, ἔφη· φοβοῦμαι, μήπως ἃ ἐγὼ λευκαίνω, σὺ ἀποτεφροῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινώνητον.

28. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς σαγήνην εἷλκον. Βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον, καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν ἄγραν. Ὡς δὲ εἵλκυσαν αὐτὴν, ἰχθύας μὲν εὗρον ὀλίγους, λίθον δὲ μέγιστον ἐν τῇ σαγήνῃ ἀνήγαγον. Οἱ δὲ ἁλιεῖς οὐ μετρίως ἐβαρυθύμουν, οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ ἐναντία προσειλήφασιν. Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν γηραιὸς ἐξεῖπε· μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· χαρᾶς γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προσησθέντας, πάντως τι λυπηθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις, γινώσκοντας τὰς τοῦ βίου τύχας.

29. Φονεύτής.

Ἄνθρωπός τις φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος. Γενομένου δὲ αὐτοῦ κα

τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, λέοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς, ἀνέβη εἰς δένδρον. Εὗρε δὲ δράκοντα ἐπάνω τοῦ δένδρου, καὶ πάλιν τοῦτον φοβηθεὶς ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος αὐτὸν κατεθοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φονεῖς τῶν ἀνθρώπων, οὔτε γῆ, οὔτε ἀὴρ, οὔτε ὕδατος στοιχεῖον, οὔτε ἄλλος τόπος φυλάττει.

30. Κομπαστής.

Ἄνθρωπός τις ἀποδημήσας, ἧκε πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. Φρυαττόμενος δὲ, ἐκαυχᾶτο μεγάλως, ὡς ἀνδραγαθήσας εἰς διαφόρους τόπους. Ἐν δὲ τῇ Ῥόδῳ ἔφασκε πήδημα μέγα πηδήσας, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται πηδῆσαι, καὶ μάρτυρας ἔφασκεν ἔχειν εἰς τοῦτο. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη αὐτῷ· ὦ οὗτος, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, ἰδοὺ Ῥόδος, καὶ ἀποπήδησον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ πεῖρα τοῦ πράγματος, πᾶς λόγος ἀργὸς, περιττός ἐστι.

31. Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ἄνθρωπός τις πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ ἀπελπίσθη παρὰ τῶν ἰατρῶν, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν δοῦναι αὐτοῖς, τοὺς θεοὺς παρεκάλει, καὶ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς, λέγων· ὦ θεοὶ λαμπροί τε καὶ μέγιστοι, ἐὰν τὴν ὑγείαν μοι παράσχητε, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυνθανομένης, πόθεν σοι ταῦτα, ἐὰν συμβῇ ὑγιάναι σε; πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνος

ἔφη· καὶ νομίζεις ἀναστῆναί με, ἵνα με ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσιν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἀποτελέσαι δὲ ἔργον οὐ προσδοκῶσιν.

32. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων πρὸς τὴν γνῶσιν ἐν Δελφοῖς ἧκε, βουλόμενος τὸν θεὸν ἐκπειρᾶσαι. Καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο σκεπάσας τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀντικρὺ αὐτοῦ στὰς ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπηρώτησεν αὐτὸν, τί ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἔμπνουν, ἢ ἄπνουν; βουλόμενος ὅτι ἐὰν ἄπνουν εἴπῃ, ζῶν τὸ στρουθίον ὑποδείξῃ· εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προσενέγκῃ. Γνοὺς δὲ ὁ θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτοῦ γνώμην, εἶπεν· ὡς θέλεις ποίησον, ὦ οὗτος· ἐν σοὶ γάρ ἐστι τὸ πρᾶξαι· θέλεις νεκρὸν, θέλεις ζῶν, ἀπόδειξον τοῦτο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγχείρητον καὶ ἀλάθητόν ἐστιν.

33. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Ἀνὴρ τῇ τέχνῃ γεωργὸς ὑπάρχων, μέλλων καταλῦσαι τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργικῆς, προσκαλεσάμενος ἔφη πρὸς αὐτούς· τεκνία, ἐγὼ τοῦ βίου ὑπεξέρχομαι· πλὴν ἅπερ μ ὑπάρχει ἐν τῷ ἀμπελῶνι, εὑρίσκετε πάντα. Οἱ δὲ νο σαντες θησαυρόν τινα ἐνταῦθα ἔχειν, μετὰ τὴν ἀποβ σιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, λαβόντες δίκελλαν, ὕννας τε, τέσκαψαν πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ πόθου· καὶ τὸν μὲν θησ μὰ ...ῦρον· ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς κατασκαφθ

αὶ ὠφεληθεῖσα, πολυπλασίονα τὸν καρπὸν ἀπέδωκε, αὶ πλοῦτον ἀνήνεγκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς νθρώποις.

34. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἄπειρος, ἀναλαβὼν αὐλοὺς καὶ δίτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ στὰς ἐπί τιος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων, πρὸς ἡδυφωίαν τοὺς ἰχθύας ἐξάλλεσθαι. Ὡς δὲ αὐτὸς ἐπὶ πολὺ ιατεινόμενος οὐδὲν ἠνύετο, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς, νείλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, ολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. Ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ικτύου, ὡς εἶδεν αὐτοὺς πηδῶντας, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, τε μὲν ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε· νῦν δὲ ὅτε πέπαυμαι, οῦτο πράττετε.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ αιρόν τι πράττοντας.

35. Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐπὶ ἄγραν ἐξελθόντες, καὶ πολὺν χρόνον καοπαθήσαντες, καθεζόμενοι ἐτήκοντο τῷ λιμῷ, μηδέν τι έρας δυνάμενοι ἐκτελέσαι. Λυπούμενοι δὲ, ἐβούλοντο ναχωρῆσαι ἄπρακτοι. Καὶ ἰδοὺ θύννος διωκόμενος αρὰ μεγίστου ἰχθύος, ἀναπηδήσας εἰςῆλθε ἐν τῷ πλοίῳ ὐτῶν. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἁλιεῖς, μετὰ χαρᾶς εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐπώλησαν αὐτίκα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, αῦτα τύχη διεβράβευσεν.

36. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς λέγων· ὅτι ἐὰν ὑγιανῶ, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Οἱ δὲ πειράζειν αὐτὸν βουλόμενοι, ῥᾴδιον ἀπεκατέστησαν. Ἐξαναστὰς οὖν ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἑκατὸν ποιήσας βόας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατέκαυσεν, εἰπών· ὦ δαίμονες, ἰδοὺ τὴν εὐχὴν ἀπετέλεσα. Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀνταμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον· ἀπελθὲ εἰς τὸν αἰγιαλὸν, εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ εὑρήσεις ἐκεῖσε χρυσίου τάλαντα ἑκατόν. Ὁ δὲ ἔξυπνος γενόμενος, μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἦλθεν εἰς τὸν ὑποδειχθέντα αὐτῷ τόπον, δρομαῖος ψηλαφῶν τὸ χρυσίον. Περιπεσὼν δὲ ἐκεῖσε λησταῖς συνελήφθη ὑπ᾽ αὐτῶν. Ὁ δὲ παρεκάλει αὐτοὺς λέγων· ἄφετέ με, καὶ ἐπιδιδῶ ὑμῖν χρυσίου χίλια τάλαντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ψευδεῖς τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνουσι τὸ θεῖον.

37. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα.

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρέσβεις ἔπεμψαν, ἱκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βασιλέα παράσχῃ. Ὁ δὲ συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον μέσον τῆς λίμνης ἔπηξε. Παραυτίκα δὲ οἱ βάτραχοι τῷ φόβῳ συστελλόμενοι, εἰς τὰ βάθη ἑαυτοὺς κατέδυον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρῳχηκότος, ὡς ἀκίνητον ἑώρων τὸ ξύλον, ἀπεβάλλοντο τὸν φόβον, καὶ εἰς τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθέζεσθαι τούτῳ. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ τοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἐκ δευ-

τέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἀλλάξαι αὐτόν. Ὁ δὲ δέδωκεν αὐτοῖς ἔγχελυν. Ἰδόντες δὲ καὶ τούτου τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῶν, ὕδραν ἔπεμψεν αὐτοῖς εὐθύς. Συλληφθέντες οὖν οἱ βάτραχοι, εἷς καὶ εἷς ἠσθίετο παρὰ ταύτης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῷ πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταραχοποιούς.

38. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐνέμοντο ἐν λίμνῃ. Ἐν ἡμέραις δὲ τοῦ θέρους ἐξηράνθη ἡ λίμνη, καὶ καταλείψαντες ἐκείνην, ἄλλην ἐπεζήτουν. Παραχρῆμα οὖν ἐνέτυχον φρέατι βαθεῖ. Εἶπε δὲ ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ· συγκατέλθωμεν ἐνταῦθα, ὦ φίλε. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἕτερος ἀντεῖπεν· ἐὰν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀνελθεῖν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσέρχεσθαι τοῖς πράγμασι.

39. Βόες καὶ Ἅμαξα.

Βόες ἅμαξαν εἷλκον. Τοῦ δὲ ἄξονος τρύζοντος, ἐπιστραφέντες ἔφησαν πρὸς αὐτόν· ὦ οὗτος, ἡμῶν τὸ ὅλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;

Οὕτως καὶ ἔνιοι, ἑτέρων μοχθούντων, αὐτοὶ προσποιοῦνται κάμνειν.

40. Γυνὴ καὶ Παῖς αὐτῆς.

Βοτήρων ἐπ᾽ ἀγρῷ θυόντων αἶγα, τοὺς σύν ἐκάλεσαν. Σὺν αὐτοῖς δὲ ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, με καὶ ὁ παῖς αὐτῆς. Προϊούσης δὲ τῆς εὐωχίας, τὸ δίον ὀγκωθὲν τὴν γαστέρα ἐκ τῶν κρεῶν, ὀδυνώ ἔλεγεν· ὦ μῆτερ, τὰ σπλάγχνα μου. Ἡ δὲ μήτηρ ι εἶπεν· οὐχὶ τὰ σά, τέκνον, ἃ δὲ κατέφαγες.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ἑτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπατηθῇ τ οὕτως ἄχθεται, ὥσπερ ἐὰν οἴκοθεν ταῦτα ἐδίδω.

41. Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μό Περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρευνῶν δὲ οὐδὲν εὑρεῖν ἐδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διὶ οὕτως, ὅτι τὸν κλέπτην τὸν λαβόντα τὸν μόσχον ὑποδείξῃς μοι φόν σοι εἰς θυσίαν προσάξω. Καὶ δὴ διερχομένο τοῦ εἴς τινα δρυμόν, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντ τοιοῦτον μόσχον. Ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ λως δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρ εἶπεν· ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δι ἐὰν τὸν κλέπτην εὑρήσω, νυνὶ δὲ ταῦρόν σοι θύσω τὰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, ἤγουν τοῦ λέοντος, ἐκφύγω

Οὗτος ὁ λόγος λεχθείη ἂν ἐπ᾽ ἀνδρῶν δυστυ των, οἵτινες ἀπορούμενοι εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόν ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

42. Γεωργοῦ παῖς καὶ Ὄφις.

Γεωργοῦ παῖδα ὄφις ἑρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ ἀπὸ τούτου δεινοπαθήσας, πέλεκυν ἔλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ, εἱστήκει παρατηρούμενος, ὅπως ἂν ἐξίῃ, εὐθὺς αὐτὸν πατάξειν. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως, κατενεγκὼν τὸν πέλεκυν, τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον, παρεκάλει, ὅπως διαλλαγῇ αὐτῷ. Ὁ δὲ εἶπεν· ἀλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαί σοι διαλλαγῆναι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταλλαγὰς ἔχουσι.

43. Γεωργὸς καὶ Κύνες.

Γεωργός τις, χειμῶνος ὄντος, ἐναπολειφθεὶς ἐν τῷ προαστείῳ αὐτοῦ, ἀπορῶν τροφῆς, ἐπεὶ οὐκ ἐδύνατο προελθεῖν, καὶ ἑαυτῷ τροφὴν πορίσαι, τὰ πρόβατα αὐτοῦ κατέφαγεν. Ἐπεὶ δὲ ὁ χειμὼν ἔτι ἐπέμενε, καὶ τὰς αἶγας κατεθοινήσατο. Ἐκ τρίτου δέ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀροτῆρας βόας ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ γινόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· παρελθῶμεν ἐντεῦθεν· ὡς ὁρῶμεν γάρ, ὅτι ὁ κύριος ἡμῶν τοὺς ἐργαζομένους βόας οὐκ ἐλέησεν, ἡμῶν πῶς φείσεται;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα ἐκφεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρή, οἵτινες οὐδὲ τῆς κατὰ τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

44. Γυνὴ καὶ Θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας ιώθει νυκτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα διεγείρειν πρὸς ἀλεκτοροφω-νίαν. Αἱ δὲ συνεχῶς καταπονούμεναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀλέκτορα ἀποπνῖξαι· ἐκεῖνον γὰρ ᾤοντο τῶν κακῶν αἴτιον εἶναι, νύκτωρ ἐγείροντα τὴν δέσποιναν. Τούτου γοῦν γενομένου, ἡ κυρία αὐτῶν νυκτιάτερον, ἤγουν ταχυνώτερον, αὐτὰς ἤγειρεν, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν.

Οὕτω πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ ἴδια βουλεύματα κακῶ αἴτια γίνονται.

45. Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος ἐπῳδὰς καὶ καταθέσεις θείων μην των ἐπαγγελλομένη, διετέλει πολλὰ τελοῦσα, ἐκ το οὐ μικρὰ βίῳ πορίζουσα. Ἐπὶ τούτοις γραψάμενοι αὐτήν, ὡς κενοτομοῦσαν ἐπὶ τὰ θεῖα, εἰς δίκην ὑ γον, καὶ κατηγορήσαντες, κατεδίκασαν αὐτὴν θ Θεασάμενος δέ τις αὐτὴν ἀπαγομένην ἐκ τῶν δ ρίων, ἔφη αὐτῇ· οὐ τὰς τῶν δαιμόνων ὀργὰς ἀπ ἐπηγγέλλου; πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πεῖσαι ἠδυ

Ὁ λόγος οὗτος πρὸς ἀπατεῶνας καὶ με σχομένους· εἶτα οὗτοι ἐν μικροῖς ἐλέγχονται.

46. Γραῦς καὶ Ἰατρό

Γυνὴ πρεσβῦτις τοὺς ὀφθαλμοὺς ...ινα ἐπὶ μισθῷ ἰατρεῦσαι αὐτὴν παρ

αὐτὸν ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι ἐὰν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ᾽ αὐτῆς τὸν μισθόν· ἐὰν δὲ μὴ θεραπεύσῃ, ἐπιμείνῃ δὲ ἡ ἀῤῥωστία, μηδὲν αὐτῷ παράσχῃ. Καὶ οὕτω γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἰατρὸς ἐπετίθει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατρείαν, κατ᾽ ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἔκλεπτε. Μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτὴν, ἐζήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐθεάσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς. Ὡς οὖν ἐπέμενεν ὁ ἰατρὸς ἐκβιάζων αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στᾶσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καθὼς λέγει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγγειλάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθὸν, ἐὰν καλῶς ἀναβλέψω· εἰ δὲ ἐπιμείνω τῇ ἀῤῥωστίᾳ, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τοὐναντίον λέγω παθεῖν με· ὅταν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκεύη διάφορα, καὶ χρήματα ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δὲ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ἄρτι θεάσασθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ᾽ ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

47. Γυνὴ καὶ Ὄρνις.

Γυνὴ χήρα ὄρνιν εἶχε, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν τίκτουσαν. Ὑπέλαβε δὲ ἡ γυνὴ, ὅτι ἐὰν πλείονας κριθὰς δώσει τῇ ὄρνιθι, τέξεται δὶς τῆς ἡμέρας. Ἡ δὲ τοῦτο ποιήσασα, καὶ πίονος τῆς ὄρνιθος καὶ λιπαρᾶς γενομένης, οὐδὲ τὸ ἅπαξ ἔτικτεν.

50. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν ὤμων
ρας, πολλὴν ἐβάδιζεν ὁδόν. Κεκοπιακὼς δὲ, καὶ ἀπο-
θέμενος τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ
θανάτου φανέντος, καὶ πυνθανομένου, δι᾽ ἣν αἰτίαν αὐ-
ὸν ἐπεκαλεῖτο, ὁ γέρων ἔφη· ἵνα τὸν φόρτον μοι ἄρῃς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ
υστυχεῖ λίαν, κἂν καὶ μυρίους κινδύνους ὑποστῇ.

51. Γεωργὸς καὶ Τύχη.

Γεωργός τις χρυσίον εὑρὼν ἐν γαίῃ σκάπτων, ἔστρε-
ε τὴν γῆν καθημέραν, ὡς εὐεργετηθεὶς παρ᾽ αὐτῆς.
Ούτῳ δὲ ἐπιστᾶσα ἡ τύχη φησίν· ὦ οὗτος, τί τῇ γῇ τὰ
μὰ δῶρα προστίθεις, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι
ουλομένη σε; ἂν γὰρ ὁ καιρὸς μεταλλάξῃ τὴν φύσιν,
αὶ εἰς ἄλλας χρείας μοχθηρὰς ἀναλώσῃ, πάλιν τὴν τύ-
ην μέμψῃ.

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι χρὴ γινώσκειν τὸν εὐεργέτην,
αὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

52. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν
αραινῶν αὐτούς, οὐκ ἠδύνατο αὐτοὺς διαλλάττεσθαι ἐν
όγοις. Ἔγνω οὖν διὰ πραγμάτων αὐτοὺς πεῖσαι. Καὶ
η καθημένων αὐτῶν, προσέταξε ῥάβδους αὐτῷ κομίσαι.
Ενεχθεισῶν δὲ τῶν ῥάβδων, λαβὼν ταύτας, ἐποίησεν
ὐτὰς δέσμην μίαν, καὶ ἐκέλευσεν τοὺς παῖδας ἕνα ἑκα-

στον λαβεῖν τὴν δέσμην, καὶ συνθλάσαι. Οἱ δὲ δοκιμάσαντες, οὐκ ἠδυνήθησαν. Ὕστερον δὲ λύσας αὐτάς, ἔδωκεν ἀνὰ μίαν κλάσαι. Οἱ δὲ διὰ τάχους τοῦτο ἐποίησαν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ πατὴρ αὐτῶν· οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὦ τεκνία μου, ἐάν μοι ἔσεσθε ὁμοφρονοῦντες, ἀκαταγώνιστοι καὶ ἀχείρωτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς. Ἐὰν δὲ μένετε στασιάζοντες καὶ φιλονεικοῦντες, εὐχερῶς ἔσεσθε εὐάλωτοι.

53. Δελφῖνες καὶ Κωβιός.

Δελφῖνες καὶ φάλαιναι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κωβιὸς ἀνέδυ, ἔστι δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθὺς, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτοὺς διαλλάττειν. Εἷς δέ τις τῶν δελφίνων ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

54. Δημάδης ῥήτωρ.

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων δὲ αὐτὸν μὴ προσεχόντων, μᾶλλον ἐπέκειντο Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν, ἀρξάμενος ἔλεγε· Δήμητρα, καὶ χελιδὼν, καὶ ἔγχελυς ἐν ὁδῷ ἐβάδιζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατά τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδὼν ἔπτη, ἡ δὲ ἔγχελυς κατέδυ. Ἡ οὖν Δήμητρα τί ἔπαθεν, ἐρωτησάντων αὐτῶν, ἔφη· κεχόλωται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐάσαντες, Αἰσώπειον μῦθον ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἄλλων ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἱροῦνται.

55. Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, περιῄει ζητῶν τὸν τοῦτον ἰάσασθαι δυνάμενον. Καί τις τῶν παρατυχόντων ἀκούσας, ἔφη αὐτῷ· ὦ οὗτος, εἰ θέλεις σώζεσθαι, λαβὼν ἄρτον, τὸ αἷμα ἐκμάξας τῆς πληγῆς, τῷ δακόντι κυνὶ ἐπίδος. Ὁ δὲ γελάσας, ἔφη· ἀλλ' ἐὰν τοῦτο πράξω, δέον ἐστὶν, ἵνα ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθήσωμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηρίᾳ δελεαζόμενοι ἔτι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

56. Διογένης ὁδοιπορῶν.

Διογένης ὁ κυνικὸς ὁδοιπορῶν, ὡς ἐγένετο κατά τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἱστήκει ἀμηχανῶν. Εἷς δέ τις τῶν διαβιβάζειν εἰθισμένων θεασάμενος αὐτὸν διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐτοῦ τὴν φιλοφροσύνην, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ εἱστήκει τὴν αὑτοῦ πενίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμείψασθαι τὸν εὐεργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα διανοουμένου, ἐκεῖνος θεασάμενος ἕτερον ὁδοιπόρον διελθεῖν μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ αὐτὸν διεπέρασε. Καὶ ὁ Διογένης προσελθὼν αὐτῷ εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ γεγονότι· ὁρῶ γὰρ, ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσῳ αὐτὸ ποιεῖς.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ τοὺς ἀνεπιτηδείους εὐεργετοῦντες, οὐκ εὐεργεσίας δόξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

57. Ὁδοιπόροι καὶ Ἄρκτος.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Καὶ δὴ ἄρκτου αὐτοῖς συναντησάσης, ὁ μὲν εἷς φοβηθεὶς ἐπὶ τὸ δένδρον ἀναβὰς, ἐκρύβη ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ ἕτερος περιγενέσθαι αὐτῆς μὴ δυνηθεὶς μόνος, ὡς εἶδεν αὐτὸν κυριευόμενον παρὰ τῆς ἄρκτου, πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, προσεποιεῖτο τεθνάναι. Ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὠσφραίνετο διὰ τοῦ ῥύγχους τῶν ἀκοῶν αὐτοῦ καὶ τῶν φρενῶν. Ὁ δὲ τὰς ἀναπνοὰς αὐτοῦ ἐκράτει εὐτόνως. Ἡ δὲ ἄρκτος ὑπολαβοῦσα νεκρὸν αὐτὸν ὑπάρχειν, ἀπῄει· φασὶ γάρ, ὅτι νεκροῦ ἡ ἄρκτος οὐχ ἅπτεται. Ἀπαλλαγείσης δὲ αὐτῆς, ὁ ἕτερος καταβὰς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπυνθάνετο, τί ἂν πρὸς τὸ οὖς ἐλάλει αὐτῷ ἡ ἄρκτος. Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι ἔφη πρός με ἡ ἄρκτος, ὥστε ἀπὸ τοῦ νῦν τοιούτοις μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν. Ἢ, ἀπέχεσθαι χρὴ φίλων, οἵτινες ἐν κινδύνοις οὐ βοηθοῦσιν, οὐδὲ παραμένουσι

58. Ἐχθροί.

Δύο τινὲς πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν ἔχοντες, ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλεον. Βουλόμενοι δὲ πολὺ ἀπ᾽ ἀλλήλων διαζευχθαι, ὥρμησεν ὁ μὲν εἷς ἐπὶ τὴν πρῷραν, ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ

τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νηὸς καταποντίζεσθαι μελλούσης, ὁ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ καθήμενος ἐπυνθάνετο, τῷ κυβερνήτῃ λέγων· ὦ οὗτος, ποῖον μέρος μέλλει πρότερον καταποντίζεσθαι τοῦ σκάφους; τοῦ δὲ εἰπόντος, ἡ πρῶρα, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος ἔσται, εἴγε ὁρᾷν μέλλω τὸν ἐχθρόν μου προαποπνιγόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μῆνιν αἱροῦνται τὸ πρῶτον ἰδεῖν αὐτοὺς ἐπὶ συμφορὰν, διὰ τὴν δυσμένειαν· ἔπειτα καὶ αὐτοὶ μετὰ ταῦτα ἐάν τι δεινὸν πάσχωσιν, ὑπομένουσι.

59. Κάλαμος καὶ Ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν, καὶ ἡσυχίαν, καὶ ἰσχὺν, κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδύνατός ἐστι, καὶ ῥαδίως ὑποκλίνεται πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος οὐδὲν ἐφθέγξατο. Καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμου ἰσχυροῦ γενομένου, ὁ μὲν κάλαμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη· ἡ δὲ ἐλαία ῥιζωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἤλεγξεν αὐτὴν, ὅτι ματαίως καὶ μάτην ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι κρείττονές εἰσι τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων. Ἢ, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπίπτειν.

60. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι ἐν ταὐτῷ κρέας ὠνήσαντο. Καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, εἷς ἐξ αὐτῶν ἀφελόμε-

ἑαυτὴν ἔφη· δίκαια πάσχω, ὅτι τὴν σώσασάν με ἄμπελον ἠδίκησα.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθείη κἂν κατ' ἀνδρῶν, οἵτινες τοὺς εὐεργέτας ἀδικοῦντες, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

66. Ἔλαφος καὶ Λέων.

Ἔλαφος δίψει συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπί τινα πηγὴν τοῦ πιεῖν. Ἐν ὅσῳ δὲ ἔπινεν, εἶδε τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν αὐτῆς εὐφραίνετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ποικιλίαν· ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο, καὶ ἐδυσφόρει, ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἔτι δὲ αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς, ἤρξατο διώκειν αὐτὴν, κἀκείνη εἰς φυγὴν τραπεῖσα, καταπολὺ αὐτοῦ προεῖχεν· ἀλκὴ γὰρ ἐλάφων ἐν τοῖς ποσὶ, λέοντος δὲ ἐν καρδίᾳ. Καὶ μέχρις ἂν ἐν πεδίῳ ἐδιώκετο, ἀκατάληπτος ἦν ἡ ἔλαφος, ἐπεὶ προέθεεν· ἐπεὶ δὲ κατά τινα δρυμὸν καὶ ὑλώδη τόπον παρεγένετο, συνέβη τοῖς κέρασιν αὐτῆς ἐμπλακῆναι τοῖς κλάδοις, καὶ μὴ δυναμένην τρέχειν, συλληφθῆναι ὑπὸ τοῦ λέοντος. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι, ἔφη· δειλαία ἔγωγε, ἥτις ὑφ' ὧν ᾤόμην προδοθήσεσθαι, ὑπὸ τούτων ἐσωζόμην καὶ ἔχαιρον, οἷς δὲ σφόδρα ἐπεποίθειν, ὑπὸ τούτων ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁμοίως πολλάκις τινὲς δοκοῦντες ἔχειν τι χρήσιμον, λανθάνουσιν ἑαυτοὺς βλαπτόμενοι δι' ἐκείνου. Ἢ οὕτως· Πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ ὕποπτοι τῶν φίλων σωτῆρες γίνονται, οἱ δὲ σφόδρα πιστευθέντες προδόται.

67. Αἴλουρος καὶ Μῦες.

Ἔν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μῦες ἦσαν. Αἴλουρος δὲ τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα· καὶ συλλέγων ἕνα καθ' ἕνα κατήσθιεν. Οἱ δὲ μῦες συνεχῶς ἀναλισκόμενοι, εἶπον πρὸς ἑαυτούς· ἕτοιμοι κατέλθωμεν κάτω, καὶ ἐπὶ τῶν ὀπῶν δύνωμεν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπολεσθῶμεν· τοῦ γὰρ αἰλούρου μηκέτι δυναμένου ἀφικνεῖσθαι ἐκεῖσε, ἡμεῖς διασωθησόμεθα. Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος αὐτῶν ἀφικέσθαι, δεῖν ᾠήθη καὶ ἔγνω δι' ἐπινοίας καὶ μηχανῆς αὐτοὺς ἐκκαλεῖσθαι. Ἀναβὰς γὰρ ἐπί τινα πάσσαλον, καὶ ἑαυτὸν ἔνθεν ἀποκρημνίσας τε καὶ κρεμάσας, προσεποιεῖτο αὑτὸν νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, ἔφη· ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ σὺ, οὐ προσελευσόμεθά σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν ἐξαπατῶνται.

68. Μυῖαι.

Ἔν τινι ταμιείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι περιστᾶσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγέντων δὲ αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὡς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν· ἄθλιαι ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχεῖαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.

Οὕτω πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

69. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηξ.

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πί εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη πηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ἐθεάσατο ἔν τινι πά κείμενον. Ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἔλ εὑροῦσα τοῦτο, αὕτη, κατὰ τὸν νόμον, οὐκ ἐχρή τὴν βασιλείαν, τὸ γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας καὶ παρῄνει αὐτῷ, ὡς ἂν τοῦτο αὐτὸς λάβῃ. ἀμεταμελήτως ἐλθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς πάγης συ τος, ᾐτιᾶτο παρ' αὐτοῦ ἡ Ἀλώπηξ, ὡς δελεά ἐνεδρεύσασα αὐτῷ. Ἐκείνη δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφ θηκε, σὺ τοιαύτην μοίραν, τύχην ἔχων, τῶν ἀλό βασιλεύεις;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς π ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, ἐπὶ τῷ δυστυχεῖν κ τα ὀφλισκάνουσιν.

70. Ὄνος, Ἀλεκτρυὼν καὶ Λέω

Ἔν τινι ἐπαύλῃ ὄνος καὶ ἀλεκτρυὼν ἦσαν. λιμώττων, ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν, ἤμελλε καταθοινήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφ κτρυόνος φθεγξαμένου καταπτήξας, φασὶ γὰρ οντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φ φυγὴν ἐτράπη· καὶ ὁ ὄνος ἀναπτερωθεὶς κατ' α γε ἀλεκτρυόνα ἐφοβήθη, ἐξῆλθε ὡς ἀποδιώξα Ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ταπεινοὺς

ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὁρῶντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνόμενοι, λανθάνουσιν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

71. Πίθηκος καὶ Κάμηλος.

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστὰς ὠρχεῖτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων σημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα, διόπερ ἐξαναστᾶσα, ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὴ ὀρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιούσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν ἐξήλασαν.

Ὅλως πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἁμιλλωμένους καὶ σφαλλομένους.

72. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα.

Ἐν τινι ποίμνῃ προβάτων δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δή ποτε τοῦ ποιμένος συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε καὶ ἀντέτεινε. Τῶν δὲ προβάτων αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾷν, καὶ λεγόντων, ἡμᾶς γὰρ συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κράζομεν, ἔφη πρὸς ταῦτα· ἀλλ᾽ οὐχ ὁμοία γε τῇ ὑμετέρᾳ ἡ ἐμὴ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἢ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει, ἢ διὰ τοὺς ἄρνας, ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνοιμώζουσιν, οἷς κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστὶν, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας.

73. Κίχλα.

Ἔν τινι μυρίνῃ κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἰξευτὴς δὲ παρατηρησά-

C 2

μενος ἐμφιλοχωροῦσαν, ἰξεύσας συνέλαβε. Καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἔφη· δειλαία ἐγώ, ἥτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα σωτηρίας στερίσκομαι.

Ὁ λόγος πρὸς ἄσωτον ἄνδρα καὶ ἡδυπαθῆ.

74. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποίμνης ποτὲ, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· ἀληθῶς πέπεισμαι, ὅτι σὸν βρῶμά εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως ἀποθάνω, αὔλησον, ὅπως ὀρχήσωμαι. Αὐλοῦντος δὲ τοῦ λύκου, καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, ἀκούσαντες οἱ κύνες, κατεδίωξαν τὸν λύκον. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ λύκος λέγει τῷ ἐρίφῳ· ταῦτα ἐμοὶ, ὦ ἔριφε, ὅτι μακελλάριον ὄντα με, αὐλητὴν μιμεῖσθαι πεποίηκας.

75. Ἔριφος καὶ Λύκος.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ὑψηλοτάτου ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον τινὰ παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι κατὰ τῶν ἀμεινόνων τὸ θράσος.

76. Γεωργὸς καὶ Πελαργός.

Ἐν τῇ ἀρούρῃ γεωργός τις πάγας ἵστη, εἰς τὸ ἀ-ρεῦσαι γεράνους τε, καὶ χῆνας τὰς ἐσθιούσας τὰ β-στήματα τῆς ἀρούρης. Ὡς δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ πελ

ἐλήφθη, ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα, καθικέτευεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι· καὶ δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα ἀνεβόα· σῶσον, ἄνερ, ἀπόλυσον ἐνταῦθα, ἐλέησον τὸν κατακεκλασμένον, νῦν οὖν κατῆλθον γενόμενος ἐνταῦθα· μὴ γὰρ γέρανός εἰμι· δεῦρο, καὶ ἴδε, πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον, ὅστις μητέρι καὶ πατέρι δουλεύων, τηρῶ καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων. Ὁ δὲ γεωργὸς μεγάλα γελάσας, ἔφη· οἶδά σε κἀγώ, οὐδ᾽ ὅλως ἀγνοῶ σε· ἐπιγινώσκω καὶ τίς ὑπάρχεις· ἀλλὰ συνελήφθης μετ᾽ αὐτῶν, καὶ τεθνήξῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλόν ἐστι φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν τοῖς κακοῖς ἀνδράσι, μήπως σὺν αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς δεινοῖς περιπέσωμεν.

77. Πατὴρ καὶ Θυγατέρες.

Ἔχων τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν μίαν κηπωρῷ ἐξέδωκε, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος, ἦλθεν εἰς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα πῶς ἔχει, καὶ ἐν τίνι αὐτῆς εἰσι τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρεῖναι, ἓν δὲ τοῦτο εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμὼν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ. Μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ἐπυνθάνετο καὶ αὐτήν, πῶς ἔχει. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὔχεσθαι, ἵνα αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνῃ, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ὡς ἂν ὁ κέραμος ξηρανθῇ, εἶπε πρὸς αὐτήν· ἐὰν μὲν σὺ εὐδίαν ἐπιζητῇς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξωμαι;

Οὕτως οἱ ἐν ταὐτῷ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως περὶ τὰ ἑκάτερα πταίουσιν.

78. Κολοιὸς καὶ Ὄρνεις.

Ζεὺς βουλόμενος βασιλέα ὀρνέων καταστῆσαι, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔδωκεν, ἐν ᾗ παραγενήσονται πάντα, ὅπως τὸν ὡραιότατον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοῖς βασιλέα. Κολοιός δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν δυσμορφίᾳ περικείμενον, ἀπελθὼν καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλεξάμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου, εὐειδέστερον πάντων γεγονέναι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Ὁ δὲ κολοιὸς ποικίλος γενόμενος, ἧκε καὶ οὗτος. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοιὸν βασιλέα διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα, ἕκαστον τὸ ἴδιον αὐτοῦ πτερὸν ἀφείλετο, οὕτω τε συνέβη αὐτῷ ἀπογυμνωθέντι, κολοιὸν πάλιν γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ χρεωφειλέται, μέχρι μὲν τὰ ἀλλότρια ἔχουσι χρήματα, δοκοῦσί τινες εἶναι, ἐπειδὰν δὲ αὐτὰ ἀποδώκωσιν, ὁποῖοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν εὑρίσκονται

79. Ζεύς.

Ζεὺς γαμῶν τὰ ζῶα πάντα εἱστία. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπυνθάνετο αὐτῆς, διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθε. [...] δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτ

τας κατ' αὐτῆς, παρεσκεύασεν αὐτὴν αὐτὸν τὸν οἶκον βαστάζουσαν ἐπιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῷ οἴκῳ μένειν, ἢ παρ' ἄλλην πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

80. Ἥρως.

Ἡρωά τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, τούτῳ πολυτελῶς ἔθυεν. Ἀεὶ δὲ αὐτοῦ ἀναλισκομένου, καὶ πολλὰ εἰς θυσίαν δαπανῶντος, ὁ ἥρως ἐπιστὰς αὐτῷ νύκτωρ, ἔφη· ὦ οὗτος, πέπαυσο τὴν οὐσίαν διαφθείρων· ἐὰν γὰρ πάντα ἀναλώσῃς καὶ πένης γένῃ, ἐμὲ αἰτιάσῃ.

Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν τοῖς θεοῖς ἐπιγράφονται.

81. Σαλπιστής.

Ἦν τις σαλπιστὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, ὅστις κρατηθεὶς ἐβόα τοῖς παροῦσι· μὴ κτείνετέ με εἰκῇ καὶ μάτην, ἄνδρες, ἐπείπερ ἐγὼ οὐκ ἔκτεινα οὐδένα, πλὴν γὰρ τοῦ τούτου χαλκοῦ, οὐ κτῶμαι ἄλλο. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐβόων· διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ ἄρτι, ὅτι μηδὲν δυνάμενος ἐν πολέμῳ, τοῖς πᾶσι κράζεις πρὸς μάχην ἐπεγείρων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλεῖστον πταίουσιν οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιῆσαι.

82. Χαλκεὺς καὶ Κυνάριον.

Ἦν τις χαλκεὺς κυνάριον ἔχων. Τούτου χαλκεύοντος, τὸ κυνάριον ἐκοιμᾶτο· καὶ αὖ πάλιν ἐσθίοντος,

ὁμοίως ἐκοιμᾶτο. Οὗτος ἐπέῤῥιψεν ὀστοῦν τι
λῶν· ὦ ταλαίπωρον κυνάριον ὑπνῶδες, τί σο
ὄκνῳ κατεχομένῳ. ὅτε μὲν γὰρ τὸ ἀκμώνιόν μ
κρούσω, ἐπανακλίνεις ἑαυτὸν ἐπὶ κραββάτου· ὅτ
λιν τοὺς ὀδόντας κινήσω, καὶ τὴν κέρκον μοι σεί

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς ὑπνώδεις, καὶ ἀργώδει
ἀλλοτρίων πόνους ἀποβλέποντας ἐλέγχει.

83. Ἡμίονος.

Ἡμίονός τις ἐκ κριθῆς παχυνθεῖσα, ἀνε
καθ' ἑαυτὴν βοῶσα· πατήρ μού ἐστιν ἵππος ὁ
μος, κἀγὼ δὲ αὐτῷ ὅλη ἀφωμοιώθην. Καὶ
ἀνάγκης ἐπελθούσης, ἠναγκάζετο ἡ ἡμίονος τρέ
δὲ τοῦ δρόμου ἐπέπαυτο, σκυθρωπάζουσα, πα
ὄνου εὐθὺς ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ, κἂν ὁ χρόνος ἐνέγκη
δόξαν, τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀβέβ
ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

84. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος.

Θέρους ὥρᾳ μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν
πυροὺς καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυριζόμεν
τροφὴν εἰς τον χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον
μενος, ἐθαύμασεν ὡς ἐπιπονώτατον, εἴγε παρ' α
καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὃν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφ
ῥαστώνῃ διάγουσιν. Ὁ δὲ τότε μὲν ἡσύχασεν.
ρον δὲ ὡς χειμὼν ἀνέστη, καὶ ἡ κόπρος ὕετο τ
κλυσθεῖσα, ἧκεν ὁ κάνθαρος πρὸς αὐτὸν λιμώτ

τροφῆς μεταλαβεῖν ἐδέετο. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ὦ κάνθαρε, ἀλλ᾽ εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε με μοχθοῦντα ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.

Οὕτω οἱ παρὰ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοούμενοι, παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

85. Θύννος καὶ Δελφίν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον· ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν. Ὁ δὲ θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν· οὐκ ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

86. Κύων καὶ Λύκος.

Κύων πρός τινος ἐπαύλεως ἐκοιμᾶτο. Λύκος δὲ τοῦτον θεασάμενος, ἔδραμεν ἐπ᾽ αὐτὸν, μέλλων αὐτὸν καταφαγεῖν. Ὁ δὲ κύων ἐδέετο αὐτοῦ, ὅπως μὴ θύσῃ αὐτὸν, λέγων· νῦν, ὦ κύριέ μου, μὴ φάγῃς με, ὅτι λεπτός εἰμι, καὶ ἰσχνὸς, καὶ πτωχός· μικρὸν δὲ ἀνάμεινόν με· μέλλουσι γὰρ οἱ ἐμοὶ δεσπόται γάμους ποιῆσαι, καὶ ἐὰν ἄρτι ἐάσῃς με, φαγὼν περισσότερον, λιπαρώτερος γενήσομαι, καὶ τότε κρείττων τίς σοι φανήσομαι. Ὁ δὲ

πεισθεὶς τοῖς λόγοις αὐτοῦ, τότε μὲν κατέλιπεν αὐτόν· μεθ᾽ ἡμέρας δὲ ὀλίγας ἐλθὼν, ἐζήτει αὐτὸν, καὶ εὑρίσκει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ δώματος κοιμώμενον· ὁ δὲ σταθεὶς κάτω, ἐπεκαλεῖτο αὐτὸν, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ κύων, ἔφη αὐτῷ· ὦ λύκε, ἐὰν ἀπὸ τοῦ νῦν πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἴδῃς με, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες ἐκφύγωσιν, ὕστερον ταῦτα φυλάττονται.

87. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν τῇ μητρὶ ἐπεφώνει· εὔχου τοῖς θεοῖς, ὦ μῆτέρ μου, καὶ θρήνει· ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα βοῶσα, ἔφη· καὶ τίς σε, τέκνον, τῶν θεῶν ἐλεήσει· τίνος γὰρ κρέα ὑπὸ σοῦ οὐκ ἐκλάπη;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρίσκουσι.

88. Κύων, Ἀλέκτωρ καὶ Ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλέκτωρ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐν τῷ ἅμα ὥδευον. Τῆς δὲ νυκτὸς καταλαβούσης, ἐν τόπῳ ἀλσώδει ἐλθόντων, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τὸ δένδρον ἀναβὰς, ἐν τοῖς κλάδοις ἐκάθισεν· ὁ δὲ κύων κάτωθεν τῆς ῥαγάδος τοῦ δένδρου ἀφύπνωσε, καὶ τῆς νυκτὸς παρελθούσης, καὶ αὐγῆς καταλαβούσης, ὁ ἀλέκτωρ κατὰ τὸ σύνηθες μεγάλα ἐκεκράγει. Ἀλώπηξ δὲ τούτου ἀκούσασα, καὶ βουλομένη αὐτὸν καταθοινήσασθαι, ἐλθοῦσα καὶ στᾶσα κάτωθεν τοῦ δένδρου, ἐβόα πρὸς αὐτόν· ἀγαθὸν ὄρνεον εἶ, καὶ χρηστὸν τοῖς ἀνθρώποις·

κατάβηθι δὲ, ὅπως ᾄσωμεν τὰς νυκτερινὰς ᾠδὰς, καὶ συνευφρανθῶμεν ἀμφότεροι. Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὑπολαβὼν ἔφη αὐτῇ· ἀπελθὲ, φίλε, κάτωθεν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, καὶ φώνησον τὸν παραμονάριον, ὅπως κρούσῃ τὸ ξύλον. Τῆς δὲ ἀλώπεκος ἀπελθούσης τοῦ φωνῆσαι αὐτὸν, ὁ κύων ἄφνω πηδήσας, καὶ τὴν ἀλώπεκα δραξάμενος, διεσπάραξεν αὐτήν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὁπόταν τι κακὸν αὐτοῖς ἐπέλθοι, ῥᾳδίως πρὸς αὐτὸ ἀντιπαρατάξονται.

89. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Λαγωοὶ καταγνόντες ἑαυτῶν δειλίαν, ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι. Καὶ παραγενόμενοι ἐπί τινα λίμνην τοῦ βαλεῖν ἑαυτοὺς ἐν αὐτῇ, βάτραχοι τοῦ ψόφου ἀκούσαντες, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἷς δέ τις τῶν λαγωῶν θεασάμενος αὐτοὺς, ἔφη πρὸς τοὺς ἑτέρους· μηκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν, ἰδοὺ γὰρ εὕρηνται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶα.

Οὕτως καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων συμφοραὶ τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμύθιον γίνονται.

90. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέων ἀκούσας βατράχου μέγα κεκραγότος, ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. Προσμείνας δὲ αὐτὸν μικρὸν χρόνον, ὡς ἐθεάσατο τοῦτον ἐκ τῆς λίμνης ἀπελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν αὐτὸν,

εἰπών· μηδένα ἀκοὴ ταραττέτω πρὸ τῆς θέας, ἤγουν μηδεὶς πρὸ τοῦ ἰδεῖν ταραττέσθω ὑπό τινος.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, μηδὲν πλέον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

91. Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτῷ τροφὴν πορίζειν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος εἴς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα κατακλεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν χαλεπῶς. Καὶ οὕτω τα παραγενόμενα ἐπισκέψεως χάριν παντοῖα ζῶα συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀναλωθέντων ὑπ' αὐτοῦ, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνιεῖσα καὶ γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ στᾶσα ἔξωθεν καὶ ἄποθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ πῶς ἔχοιεν. Τούτου δὲ εἰπόντος, καλῶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτωμένου, δι' ἣν οὐ κάτεισι, καὶ οὐκ εἰσέρχῃ ὧδε ἔσω, ἡ ἀλώπηξ ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλθον ἄν, εἰ μὴ ἑώρων πολλῶν εἰσιόντων ἴχνη, ἐξιόντων δὲ οὐδενός.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους, ἐκφεύγουσιν αὐτούς.

92. Λέων καὶ Ταῦρος.

Λέων ταύρῳ παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἐβουλήθη πρὸς αὐτὸν παραγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος ὁ λέων τὸν ταῦρον, ἔφη πρὸς αὐτόν· πρόβατον ἔθυσα, ὦ φίλε, καὶ εἰ βούλει, σήμερον συνεστιαθῶμεν ὁμοῦ. Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον,

καταγωνίσασθαι, ἤγουν καταθοινήσασθαι αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς, καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον μηδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος, καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, καὶ πυνθανομένου δι' ἣν, οὐδὲν δεινὸν παθὼν, ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη ὁ ταῦρος· ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ, καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

93. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος, τὴν αὐλιαίαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὃς, ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος, πρῶτον μὲν τὰ ποίμνια διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτράπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ ἑαυτοῦ, τὴν θύραν ἠνέῳξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στένοντα, εἶπεν· ἀλλά γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ συγκλεῖσαι τοῦτον ἐβουλήθης, ὃν καὶ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;

Οὕτως οἱ τοὺς ἰσχυροὺς διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

94. Λύκος καὶ Γέρανος.

Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγη. Τῇ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσει ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ὀστοῦν.

ἀποφερομένους. Ἢ, ὅτι πολλοὶ μόχθον καὶ κόπον ἑτέρων ποιοῦνται ἴδιον κέρδος.

97. Λέων καὶ Λαγωός.

Λέων περιτυχὼν λαγωῷ κοιμωμένῳ, τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν. Μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριοῦσαν, ἀφεὶς τὸν λαγωὸν, ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς, ἔφυγε. Ὁ δὲ λέων ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἐδυνήθη, ἐπανῆλθε πάλιν ἐπὶ τὸν λαγωόν. Εὑρὼν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι περ ἀφεὶς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν ἀδήλοις ἐλπίσιν ἐδίωκον.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων μικροῖς κέρδεσι μὴ ἀρκούμενοι, λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

98. Λέων καὶ Μῦς.

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι αὐτοῦ περιέ[...]ραμεν· ὁ δ' ἐξαναστὰς, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, ἔμελλε [...]ταθοινήσασθαι. Τοῦ δὲ δεηθέντος μεθεῖναι αὐτὸν, [...]ὶ λέγοντος, ὅτι σωθεὶς χάριτάς σοι ἀποδώσω, μειδιά[...]; ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τοῦ μυὸς χάριτι περισωθῆναι· ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς [...]τινων κυνηγῶν, κάλῳ ἐπεδέθη ἔν τινι δένδρῳ, τοτη[...]ῦτα ἀκούσας ὁ μῦς αὐτοῦ στένοντος, ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρωγε, καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη· σὺ μὲν οὖν τότε [...]ατεγέλας, ὡς μὴ προσδεξόμενος ἀπ' ἐμοῦ ἀμοιβήν· [...] εὖ ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ χάρις.

[...] μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς, καὶ οἱ [...]α δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

99. Λέων καὶ Ὄνος.

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατά τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἶγες ἄγριαι, ὁ μὲν λέων στὰς πρὸ τοῦ στομίου ἐξιούσας παρετηρεῖτο· ὁ δὲ εἰςελθὼν, ἐνήλλαττεν αὐτὰς, καὶ ὠγκᾶτο, ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος πλείστας συλλαβόντος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ ὄνου, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσατο, καὶ εἰ τὰς αἶγας καλῶς ἐδίωξε. Καὶ ὁ λέων φησίν· εὖ ἴσθι, ὅτι κἀγώ σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ᾔδειν σε ὄνον ὄντα.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονευόμενοι εἰκότως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

100. Ληστὴς καὶ Συκάμινος.

Ληστὴς ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ὑποτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν, ἔφυγε. Τῶν δὲ ἄντικρυς ὁδευόντων, καὶ πυνθανομένων αὐτῷ, τίνι μεμολισμένας ἔχει τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνων καταβεβηκέναι· καὶ ὡς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν ἐπελθόντες, καὶ συλλαβόμενοι, εἴς τινα συκάμινον αὐτὸν ἔστρωσαν. Ἡ δὲ συκάμινος ἔφη· ἀλλ᾿ ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι πρὸς τὸν θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ ὃν αὐτὸς ἀπειργάσω, εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι.

101. Λύκος καὶ Ἀρνός.

Λύκος ἄρνα εὑρὼν πεπλανημένον, οὐκ ἀφήρπασε χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλ᾿ ἐθέλησε μετ᾿ εὐλόγου αἰτίας τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· πέρυσι σύ

καθύβρισάς με. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνῳδῶν
· ἐγὼ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ χρόνῳ. Καὶ ὁ λύ-
ς πρὸς αὐτόν· τὴν ἄρουράν μου νέμῃ. Ὁ ἀρνὸς
κμὴν τροφὴν οὐκ εἶδον. Πάλιν ὁ λύκος· ἐκ τῆς
μου πίνεις. Ὁ δὲ, οὐ πέπωκα ὕδωρ, προσεῖπεν
τῆς γὰρ μητρός μου τὸ γάλα ἡ τροφή μου καὶ
α μου. Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν·
ὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν
ῖσαν λύεις.
μῦθος δηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέ-
γος οὐ πείθει, κἂν ἀληθὴς τυγχάνῃ. Ἢ, ὅτι οἷς
ίς ἐστιν ἀδικεῖν, παρ᾽ αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολο-
ύει.

102. Λύκος καὶ Γέρανος.

κος καταπιὼν ὀστοῦν, περιῄει ζητῶν τὸν ἰώμενον.
ςὼν δὲ γεράνῳ, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ
ἐξελεῖν. Κἀκεῖνος καταθεὶς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν
φάρυγγα αὐτοῦ, τὸ ὀστοῦν ἐξέσπασε, καὶ τὸν
ηθέντα μισθὸν ἀπῄτει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος
ς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι, εἶπεν, ἀντὶ μισθοῦ
ιαὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων
κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.
μῦθος δηλοῖ ἄνδρας δολίους, οἵτινες ἐκ κινδύνων
έντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χά-
ὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

103. Λύκος καὶ Αἴξ.

κος θεασάμενος αἶγα ἐπί τινος κρημνοῦ νεμομε-
ειδὴ οὐκ ἐδύνατο αὐτῆς ἀφικέσθαι, παρῄνει κα-

[illegible]

104. [illegible]

[illegible] ... ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκδεχόμενος ... [illegible] ... ἀκούσας πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης ... καὶ λεγούσης αὐτῷ ... [illegible] ... φονεύσομεν αὐτόν. Ταῦτα ἀκούσας ... [illegible] ... τοῖς λόγοις ἀκόλουθα ... ἀπηλλάττετο ... [illegible] ... τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσι, ἄλλα ... [illegible]

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἔργα οὐκ ἔχουσι κατὰ τοὺς λόγους.

105. Λύκος καὶ Ποιμήν.

Λύκος ἀκολουθῶν ποίμνῃ προβάτων, οὐδὲ ... [illegible] ... ποιμὴν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ... [illegible] ... καὶ δεδοικὼς παρετηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ

παρεπόμενος οὐδὲ ἁρπάζειν ἐπεχείρει, τοτηνικαῦ-
ισας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ ἐπίβουλον, ἐπεὶ
ία τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστυ παραγενέσθαι,
πὼν παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα, ἀπηλλάγη. Καὶ ὡς
εἶχεν, ὑπολαβὼν τὰ πλείω διέφθειρεν. Ὁ δὲ ποι-
ανελθὼν, καὶ θεασάμενος τὴν ποίμνην διεφθαρ-
ἔφη· ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ
τα ἐπίστευον;
ὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ τοῖς φιλαργύροις,
ια γενήσεται.

106. Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ.

έαινα ὀνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τὸ διὰ παν-
ῦ χρόνου ἕνα τίκτειν, ἔφη· ἀλλὰ λέοντα.
μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν

107. Λύκος καὶ Ἀρνίον.

ύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τὸ ἱερὸν κατέφυγε.
αλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι
σει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ θεῷ ἐκείνῳ,
ἀλλ' αἱρετώτερόν μοί ἐστι θεοῦ θυσία γενέσθαι, ἢ
οῦ διαφθαρῆναι.
λως δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν, κρείτ-
τὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

108. Λαγωοί καὶ Ἀλώπεκες.

αγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς
χίαν ἀλώπεκας. Αἱ δὲ ἔφασαν· ἐβοηθήσαμεν ἂν
ἰ μὴ εἴδειμεν, τίνες ἦτε, καὶ τισι πολεμεῖτε.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες κρείττοσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

109. Λέων, Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν πρὸς ἀλ λους ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλὴν θήραν συλλαβόντες, ἦλθον εἰς τὸ φαγεῖν. Προσέτ γοῦν τῷ ὄνῳ ὁ λέων διελεῖν αὐτήν. Τοῦ δὲ τρεῖς μοι ἐξ ἴσου ποιήσαντος, καὶ ἐκλέξασθαι παραινοῦντος τούς, ὁ λέων ἀγανακτήσας, κατεθοινήσατο τὸν ὄνον· τα προσέταξε τῇ ἀλώπεκι μοιράσαι. Ἡ δὲ ἅπαντο μίαν μερίδα συνῆξε, καταλιποῦσα μικρὰν καὶ οὐδαμ μερίδα ἑαυτῇ. Ὁ δὲ λέων ἔφη· ὦ φίλη, τίς σε οἱ διανέμειν ἐδίδαξεν; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἔφη· ἡ τοῦ ὄνου σ φορά.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ τοῖς ἀνθρώ γίνονται τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

110. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς γεωργοῦ, ταύτῃ μνησ θῆναι ἐβούλετο. Ἐπέκειτο οὖν ἐκβιάζων τὸν πατ αὐτῆς· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ἔλεγε μὴ ἐκδοῦναι θηρίῳ ἑαυτοῦ θυγατέρα· ὁ λέων οὖν ἠπείλει αὐτῷ· ὁ δὲ δυνάμενος διὰ τὸν φόβον ἀναβάλλεσθαι, ἐπενόησεν φρόνως, καί φησι πρὸς τὸν λέοντα· οὐ δύναμαί σοι ἐ ναι τὴν ἐμὴν θυγατέρα· ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας καὶ τ ὄνυχάς σου ἐκτίλλῃς, ταῦτα γὰρ ἡ κόρη δέδοικεν, οἱ μῶς σοι ταύτην παρέξω. Ὁ δὲ εὐθέως διὰ τὸν ἔρ

άτερα ῥᾳδίως ἐξέβαλε, καὶ ἀπελθὼν κατὰ τὸ σύνηθες, ᾔτει τὴν κόρην· ὁ δὲ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, πάλοις αὐτὸν ἐδίωξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ἑαυτῶν καταστεύοντες, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται.

111. Λύκος καὶ Ὄνος.

Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων ἐκστρατηγήσας, πᾶσιν αξε νόμον αὐτοῖς προτεινας, ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν νηγήσας, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσι. ύτων οὖν ὄνος ἀκηκοὼς, τὴν χαίτην ἔσεισε, καὶ γελῶν ῖτα ἔφη· καλὸν εἴρηκας, ὦ πρώταρχε τῶν λύκων. ἀλλὰ ῖς σὺ χθὲς ἣν ἐκράτησας ἄγραν, κοίτῃ παρέθου τῇ ᾳ λαθραίως εἰς τροφὴν σήν; κόμισον ταύτην μερισθῇ ι τοῖς πᾶσιν. ὁ δὲ θαμβηθεὶς, κατέλυσε τοὺς νόμους

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους ὁρίζειν δοκοῦν;, ἐν οἷς ἂν ὁρίζωσι καὶ δικάζωσιν, οὐκ ἐμμένουσι.

112. Λάρος καὶ Ἰκτῖνος.

Λάρος ἰχθὺν καταπιὼν, διεῤῥάγη αὐτοῦ τὸν φάρυγ:, καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς ὡς νεκρὸς ἔκειτο. Ἰκτῖνος δὲ αὐν θεασάμενος ἔφη· ἄξιά γε σὺ πέπονθας, ὅτι πτηνὸς ννηθεὶς, ἐπὶ θαλάσσης τὴν δίαιταν ἐποίου.

Οὕτως οἱ τὰ οἰκεῖα ἐπιτηδεύματα λιπόντες, καὶ ῖς μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες, εἰκότως δυστυῦσι.

113. Μάντις.

Μάντις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καθεζόμενος, ἠργυρολόγει. λθόντος δέ τινος αἰφνίδιον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπαγγελ-

λαντος, ὡς τῆς οἰκίας αὐτοῦ αἱ θύραι ἀναπεπτασμέναι εἰσὶ, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἐκφορημένα, ἐκταραχθεὶς ἀνεπήδησε, καὶ στενάξας ἀπήει δρομαῖος, τὸ γεγονὸς ὀψόμενος. Τῶν δὲ παρατυχόντων καὶ θεασαμένων τις εἶπεν· ὦ οὗτος, ὁ τὰ ἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, ἑαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τὸν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντες, τῶν μηδὲν προσηκόντων προνοῆσαι πειρῶνται.

114. Μέλισσα καὶ Ζεύς.

Μέλισσα πάλαι μήτηρ κηρίων οὖσα, ἀνελήλυθεν εἰς θεοὺς θυμιάσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσσης, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· ὦ θεὲ λαμπρὲ καὶ κτιστὰ ἐμοῦ τῆς μελίσσης, ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι, ἵνα, ἐάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἆραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω. Ἀπειρηκὼς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος πάνυ, ἔφησε τῇ μελίσσῃ τοιάδε· οὐχ ὡς ᾔτησας οὕτως γενήσεταί σοι, ἀλλ᾽ ἐάν τις ἥκῃ λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσῃς αὐτῷ καὶ πλήξῃς, αὐτὴ μᾶλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου τοῦ κέντρου· ζωὴ γάρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεήσεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν· ὃ γὰρ ἂν κακὸν κατ᾽ αὐτῶν ἐξαιτήσῃς, ἀνθυποστρέψει ἐπὶ σὲ παραυτίκα.

115. Μύες καὶ Γαλαῖ.

Μυσὶ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν· ἀεὶ δὲ οἱ μύες ἡττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταὐτὸν, ὑπέλαβον, ὅτι διὰ ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοι ἑαυτῶν τινας, στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν. Οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα σκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μύας ἡττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥᾳδίως εἰσέδυνον, οἱ δὲ στρατηγοὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία γίνεται.

116. Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ πάλαι ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ προσέχων, τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἠρκεῖτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίων ἐφορμῶν διετέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ἀφαιρούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετεβάλλετο. Μέχρι γὰρ νῦν κατὰ τὰς ἀρούρας περιϊὼν, τοὺς πόνους τῶν ἄλλων συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα κολάζωνται, τὸν τρόπον οὐ μετατίθενται.

117. Μυῖα.

Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγεσθαι ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· ἀλλ'

ἔγωγε καὶ βέβρωκα καὶ πέπωκα καὶ λέλουμαι, καὶ θνησκούσης οὐ μέλει μοι.

ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ῥᾳδίως φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρακολουθοῦσι.

118. Μύρμηξ καὶ Περιστερά.

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν καὶ βουλόμενος πιεῖν ἀπεπνίγετο· περιστερὰ δὲ καθεζομένη ἐν τῷ περιεστηκότι δένδρῳ ἐθεάσατο αὐτόν. καὶ κόψασα φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου ἔρριψεν εἰς τὴν πηγήν, δι' οὗ ἐπικαθίσας ὁ μύρμηξ ἐσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις παρασταθείς, καὶ συνθεὶς τοὺς καλάμους, τὴν περιστερὰν συλλαβεῖν ἐπειρᾶτο. ὁ δὲ μύρμηξ θεασάμενος ἔδακε τὸν πόδα τοῦ ἰξευτοῦ. ὁ δὲ ἀλγήσας ῥίψας τοὺς καλάμους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστεράν.

ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι εἰ καὶ τὰ ἄλογα ζῷα αἴσθησιν [illegible] τοῦ καλοῦ, πῶς [illegible] τοὺς εὐεργέτας ἀμεί-[illegible] εὐεργέτας μεγά-[illegible]

[illegible] Ἀ[illegible] καὶ Ἀετός.

[illegible] τὴν ὄρνιν, [illegible] ἐν ταῖς [illegible] δὲ ἑτε-[illegible] τῶν δω-[illegible] τη-[illegible] εἰς [illegible] ἀετος

καταπτὰς ἐκ τῶν ἄνω, καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐ(ι)νον, ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραυτίκα, βρῶμα πο(ιή)τας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα. Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερί(α)ζήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων, λαβὼν εὔκλει(αν) κατὰ τοῦ πολεμίου τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντι(ος) τοῦτον, καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Ὅλως πρὸς ἄνδρας θεομάχους.

120. Νεβρὸς καὶ Ἔλαφος.

Νεβρὸς δέ ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε· σὺ τῷ μεγέθει μείζων κυνὸς τυγχάνεις, καὶ ταχυτάτη, καὶ ὀξεῖα (π)ρὸς δρόμον· κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέχεις· καὶ τί, ὦ μῆτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας; Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη (γ)ελῶσα οὕτως· ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦτα ἅπαντα ἔχω, εὖ οἶδα (σ)αφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον· ἐπὰν δὲ κυνὸς ὑλακῆς (ἀ)κούσω, σκοτοῦμαι καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύσει (δει)λοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιῤῥώννυσι.

121. Μῦς ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἐν οἴκῳ.

Μῦς ἀρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἐφίλει. Ὁ δὲ τοῦ οἴκου (κλη)θεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου, ἦλθεν εὐθέως δειπνίσων εἰς (ἀγ)ρας. Ὁ δὲ ἐσθίων κριθὰς καὶ σῖτον ἔφη· γίνωσκε, (φίλε), μυρμήκων ζῇς τὸν βίον· ἐπείπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν (πολλ)ός ἐστι, συνελθὲ, καὶ ἀπολαύσεις πάντων· καὶ πα(ρα)ῆμα ἀπῄεσαν οἱ δύο. Καὶ ὃς ἐπεδείκνυεν τὰ ὄσπρια (καὶ) σῖτον, φοίνικας ἅμα, τυρὸν, μέλι, ὀπώρας. Τοῦ (…)φθέντος, αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ

ατεμέμφετο τύχην. Βουλομένων δὲ ἀπάρξασθαι ἐσθί-
ιν, ἤνοιξεν εὐθὺς ἄνθρωπός τις τὴν θύραν· φοβηθέν-
τες δὲ οἱ δείλαιοι τοῦ κτύπου, εἰσεπήδησαν εὐθέως εἰς
τὰς ῥάγας. Ὡς δὲ ἤθελον πάλιν ἰσχάδας ἆραι, ἧκεν ἕτε-
ρος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον. Οἱ δὲ πάλιν θεασάμενοι
τοῦτον, εἰσεπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης. Ὁ δ' ἀρου-
ραῖος ὀλιγωρῶν τῇ πείνῃ ἀνεστέναξε, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον
ἔφη· χαῖρε σὺ, φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον, ἐπαπολαύων
αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης, καὶ τοῦ κινδύνου, καὶ τοῦ πολλοῦ
τοῦ φόβου· ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κριθὰς καὶ σῖτον τρώγων,
ζήσω ἄφοβος μηδενὸς ἐποπτεύων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ λιτῶς διάγειν καὶ ζῆν ἀταρά-
χως συμφέρει, ἢ τὸ τρυφᾷν ἐν φόβῳ μετ' ὀδύνης.

122. Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.

Μικρέμπορός τις ὀνάριον κατέχων, αὐτὸς ὠνεῖτο
ἁλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ
τὸν ὄνον ὑποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὃς ὀλισθήσας, εἰς
ὕδωρ ἐπεπτώκει· καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἁλῶν παραυτίκα,
εὐθὺς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποστρέψας,
καὶ πάλιν λαβὼν ἅλας, κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ῥεῖθρα·
καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἁλατίων, ἐξανέστησεν ἑαυτὸν
παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόη-
σεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν εἰς ἕνα τῶν
μυρεψούντων, ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον,
οὕσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν, κα-
τέπεσεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραυτίκα, κυλισθέντων τῶν
σπόγγων, ἤγετο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρος βαστάζων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησεν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

123. Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών.

Νέος ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῷα, ἱματίου καὶ μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα παρὰ καιρὸν ἐλθοῦσαν καὶ ὀφθεῖσαν, οἰόμενος ἔαρ ἤδη προσιέναι, ὡς μηκέτι δεηθησόμενος τοῦ ἱματίου, καὶ τοῦτο φέρων ἀπεπώλησεν. Ὕστερον δὲ χειμῶνος γενομένου, καὶ σφοδροῦ γενομένου τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν ἐρημουμένην, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὦ φίλη, αὕτη σὺ κἀμὲ ἀπολώλεκας καὶ ἀπώλεσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον, ἐπισφαλὲς τυγχάνει.

124. Νυκτερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια.

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθυια, πρὸς ἀλλήλας φιλίαν ποιήσασαι, ἐμπορεύεσθαι ἔγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς τὸ μέσον τοῦτο κατέθηκεν· ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα ἐνεβάλλετο· ἡ δὲ αἴθυια, χαλκοῦν· καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσασαι αὗται, ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν· καὶ ἀπὸ τῶν τότε ἡ αἴθυια παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἐνεδρεύει, μήπως ἡ θάλασσα τὸν χαλκοῦν ἐξαγάγῃ· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς φοβουμένη, ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βάτος τῶν ἐσθήτων ἐπιλαμβάνεται τῶν παριόντων, ζητοῦσα τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπιγνῶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάζομεν ὕστερον, περὶ ἃ πρότερον πέσωμεν.

125. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ τῆς γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· μέλλουσα δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι, περὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῆς παρεκάλει. Τῆς δὲ λεγούσης, ὡς οὐ δύναται αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι πολεμεῖ πτηνοῖσιν, ἔφησεν αὐτὴν μὴ ὄρνεον εἶναι, ἀλλὰ μῦν, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ ἑτέρας γαλῆς, ἐδέετο ὅπως μὴ θύσῃ αὐτήν· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασι μυσὶ διεχθρεύειν, ἔλεγεν ἑαυτὴν μὴ μῦν εἶναι, ἀλλὰ νυκτερίδα, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Οὕτω τε συνέβη αὐτὴν δὶς ἐναλλαξαμένην τὸ ὄνομα, τῆς σωτηρίας παραγενέσθαι.

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ μὴ ἀεὶ αὐτοῖς ἐπιμένειν, λογιζόμενοι, ὅτι οἱ πρὸς τοὺς καιροὺς μετασχηματιζόμενοι, πολλάκις καὶ τὰς σφοδρὰς τῶν κινδύνων ἐφόδους ἐκφεύγουσι.

126. Νοσῶν καὶ Ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐπερωτώμενος, πῶς ἐτηρήθης; ἔφη, πλέον τοῦ δέοντος ἱδρωκέναι· ὁ δὲ, ἀγαθὸν τοῦτο εἶναι ἔφη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ, πῶς ἔχεις; ἔφη, φρίκῃ συσχεθεὶς, σφοδρῶς διετινάχθην· ὁ δὲ, καὶ τοῦτο ἀγαθὸν φήσας εἶναι, ἐκ τρίτου ἠρώτησεν αὐτὸν, πῶς ἐτηρήθης; ὁ δὲ ἔφη, ὑδρείᾳ περιπέπτωκα· κἀκεῖνος πάλιν ἀγαθὸν τοῦτο ἔφησε. Μετὰ

ταῦτα δὲ τῶν οἰκείων τινὸς ἐρωτήσαντος αὐτὸν, πῶς ἔχεις; ἐγὼ, ἀδελφὲ, εἶπεν, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων θέλουσ κατὰ χάριν λέγειν τισὶν, ἃ μάλιστα αὐτοὺς βλάπτουσιν.

127. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρά τινα ποταμὸν τὸν ἑαυτοῦ πέλεκυν ἀπεβάλλετο. Τοῦ δὲ ῥεύματος παρασύραντος αὐτὸν, ὑπὸ πολλῆς συσχεθεὶς θλίψεως, καθήμενος παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ ποταμοῦ, ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ [ὁ τοῦ ποταμοῦ θεὸς] ἐλεήσας αὐτὸν, ἧκε, μαθεῖν θέλων παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἔκλαιε. Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτῷ, καταβὰς ὁ Ἑρμῆς, χρυσοῦν πέλεκυν ἀνήνεγκεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπυνθάνετο, εἰ τοῦτον ἀπώλεσεν. Ἀρνησαμένου δὲ αὐτοῦ, ἐκ δευτέρου καταβὰς, ἀργυροῦν ἀνήνεγκεν. Ὁ δὲ πάλιν ἠρνήσατο κἀκεῖνον μὴ εἶναι αὐτοῦ. Καταβὰς δὲ ἐκ τρίτου, τὴν ἰδίαν ἀξίνην ἐκόμισεν· ἐπηρώτησε δὲ τοῦτον καὶ πάλιν, εἰ ταύτην ἀπώλεσεν· ὁ δὲ, ἀληθῶς ταύτην ἀπώλεσα, εἶπεν. Ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ ἀληθὲς, πάσας αὐτῷ ἐχαρίσατο. Παραγενόμενος οὖν πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ, διηγήσατο αὐτοῖς τὰ συμβάντα αὐτῷ. Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν τοῦτον ἐπιφθονήσας, ἐβουλήθη καὶ αὐτὸς τὸ ἴσον, παραγενόμενος ἐκεῖσε, διαπράξασθαι. Διόπερ ἀναλαβὼν πέλεκυν, παρεγένετο ἐπὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ξυλευσόμενος, καὶ ἐπιτηδείως τὴν ἑαυτοῦ ἀξίνην ῥίψας ἐν τῷ ποταμῷ, ἐκαθέζετο κλαίων. Αὐτίκα οὖν τοῦ Ἑρμοῦ ἐπιφανέντος, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν θρήνων πυνθανομένου, ἔφη, ὅτι πέλεκυν ἀπώλεσα ἐν τῷ ποταμῷ· ὅπερ ἀκούσας

[redacted]

ὁ Ἑρμῆς, καταβὰς, χρυσοῦν πέλεκυν ἀνήγαγε. Καὶ δὴ φήσαντος αὐτοῦ, εἰ τοῦτον ἀπώλεσεν, ἔφη μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀληθῶς οὗτός ἐστιν. Ἰδὼν οὖν ἐκεῖνος τὴν ἀναίδειαν καὶ τὸ ψεῦσμα αὐτοῦ, οὐ μόνον τοῦτον οὐκ ἐδωρήσατο αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἴδιον ἀπέδωκε πέλεκυν.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις συναγωνίζεται τὸ θεῖον, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

128. Ἀγαλματοπώλης.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπώλει. Μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐγκαλέσασθαί τινας βουλόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκειν. Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· ὦ οὗτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δέον τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν; ἀπεκρίνατο· ὅτι ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη ποιεῖν.

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τῷ θεῷ περιφρονοῦντα.

129. Ὁδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Ὁδοιπόροι θέρους ὥρᾳ περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτης καταντήσαντες καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· ὡς ἀνωφελόν τι τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἄκαρπόν ἐστι τὸ δένδρον. Ἡ δὲ ἀποτυχοῦσα ἔφη πρὸς αὐτούς· ὦ ἀχάριστοι, ἔτι τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, ἄκαρπόν με καὶ ἀχρείαν ἀποκαλεῖτε;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἀτυχεῖς εἰσιν, οἳ καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας, ἐξ αὐτῶν μᾶλλον ἀχαριστοῦνται.

130. Ὁδοιπόρος καὶ Ἔχις.

Ὁδοιπόρος χειμῶνος ὁδεύων, ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ κρύους διαφθειρόμενον, καὶ τοῦτον ἐλεήσας ἀνείλατο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμαίνειν ἐπειρᾶτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους συνείχετο, ἠρέμει· ἐπεὶ δὲ ἐθερμάνθη, ὀδὰξ εἰς τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἀνῆκε. Καὶ ὡς ἀποθνήσκειν μέλλων, ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον περιεποιούμην, ὃν ἔδει καὶ ἐῤῥωμένον ἀναιρεῖν.

Οὕτω καί τινες τῶν ἀνθρώπων τινὰς εὐεργετοῦντες, λανθάνουσιν, ὡς ἀντ᾽ εὐεργεσιῶν λύπας ἕξουσιν.

131. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ᾽ ὅλην τὴν ὁδὸν κεκραγότος, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν παρ᾽ αὐτοῦ, δι᾽ ἣν, τῶν λοιπῶν ἡσυχαζόντων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐ μάτην ὀδύρομαι· οὐ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἔριά τε καὶ γάλα τοῦ δεσπότου λαμβάνοντος ἀνθέξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοῦ δὲ οὐκ ἔχοντος ἄλλο τι χρηστὸν, πάντως με θύσειν βούλεται.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μεμπτέοι εἰσὶν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

[illegible]

[illegible] μέρος [illegible]
[illegible] τὸ λοιπὸν αὐτοῦ [illegible]
[illegible] αὐτοῦ τοὺς [illegible]. Ὁ μ[illegible]
[illegible] διεφώνη. Ὁ δὲ ὀνηλάτης ἀπορ[illegible]
[illegible] μόνον τοῦ ὄνου τὸν γόμον τῇ ἡμιον[illegible]
[illegible] ἀλλὰ καὶ τὴν βύρσαν τοῦ ὄνου ἐπεσώρευ[illegible]
[illegible] καταπονηθεῖσα ἔφη· Δίκαια πέπο[illegible]

γὰρ παρακαλοῦντι μικρὸν κουφίσασθαι ἐπείσθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φορτίου, καὶ αὐτὸν ἔφερον.

Οὕτως καὶ τῶν δανειστῶν ἔνιοι διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ ἐπιτόκια λάβωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον προσαπολλύουσιν.

134. Ὄνος καὶ Λύκος.

Ὄνος ποτὲ σκόλοπα πατήσας, ἵστατο χωλὸς μὴ δυνάμενος ὁδεῦσαι. Λύκον δὲ ἰδὼν, καὶ τοῦτον δειλιάσας, μήπως, ὡς τρίπους, αὐτῷ γένηται βρῶμα, ἀνεβόησε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλάλει· λύκε μέγιστε, νυνὶ θνήσκω ἐκ πόνου· καλόν μοί ἐστι τὸ σοῦ δεῖπνος γενέσθαι, ἢ τῶν γυπῶν καὶ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν νῦν ἐξαιτῶ σε, πάτερ, ὅπως ἐκβάλῃς ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός μου, μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ ὁ τάλας θνήξω. Εὐθὺς δ' ὁ λύκος τῶν ὀδόντων τοῖς ἄκροις τὸν σκόλοπα δάκνων, ἐξεῖλε παραυτίκα. Λυθεὶς δὲ τοῦ πόνου, χάσκοντος τοῦ λύκου, τοῦτον καὶ τοὺς ὀδόντας θλάσας, χείλη, μέτωπον, κάραν, καὶ τὰς ὀσφρήσεις, ἀπεπήδησε, καὶ οἴκαδε ἀπῄει. Καὶ ὁ λύκος ἔφη· δίκαια πάσχω· μεμαθηκὼς γὰρ πρώην μάγειρος εἶναι, ἵνα τί ὄνου ἰατρὸς ἐγινόμην;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν φιλεῖν πειρώμενοι, ἀντὶ ἀμοιβῆς κακὰ αὐτοῖς παρέχουσι.

135. Ὄνος βαστάζων ἄγαλμα.

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ἄγαλμα, ἤλαυνεν εἰς πόλιν. Πάντων δὲ τῶν συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα,

ὑπολαβὼν ὁ ὄνος, ὅτι αὐτῷ προσκυνοῦσιν, ἀναπτ.
θεὶς ὠγκᾶτο, καὶ οὐκέτι περαιτέρω προβαίνειν ἐβού.
Καὶ ὁ ὀνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονὸς, τῷ ῥοπάλῳ
τὸν παίων, ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλὴ, αἴτει καὶ τοῦτο λοι
ἐὰν ὄνους ὑπὸ ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι ζητῇ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς ἀλλοτ
ἀγαθοῖς ἐπαλαζονευόμενοι, παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺ
λωτα ὀφλισκάνουσιν.

136. Ὄνος ἄγριος.

Ὄνος ἄγριος, ὄνον ἥμερον θεασάμενος ἔν τινι
λίῳ τόπῳ, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπί τε ἐξο
τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὕστ
δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπι
ἐρχόμενον, καὶ ῥοπάλοις παίοντα, εἶπεν· οὐκέτι σε
δαιμονίσω· ὁρῶ γὰρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων
ἀφθονίαν ἔχεις.

Οὕτως οὐκ ἔστι ζηλωτὸν τὰ μετὰ τῶν κινδύνων
ταλαιπωριῶν γινόμενα κέρδη.

137. Ὄνος καὶ Τέττιγες.

Ὄνος ἀκούσας τεττίγων ᾀδόντων, ἥσθη ἐπὶ τῇ
φωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· τί σιτο
νοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε; Τῶν δὲ εἰπόντων δρόσο
ὄνος προσπαραμένων τῇ δρόσῳ, λιμῷ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, π
τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίενται, καὶ τὰ μέγιστα δυ
χοῦσιν.

138. Ὄνοι πρὸς τὸν Δία.

Ὄνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν αὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν ινὰ τῶν πόνων αἰτούμενοι. Ὁ δὲ ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, τι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη· τότε αὐτοὶ ἀπαλλαγήσεθε τῆς κακοπαθείας, ὅταν οὐρῶντες ποταμὸν ποιήωσι. Κἀκεῖνοι ἀληθεύειν αὐτὸν ὑπολαβόντες, ἀπ' κείνου καὶ μέχρι νῦν, ἔνθεν ἂν ἀλλήλων οὖρον ἴδωσιν, ἑτέρου ὑγρὸν, καὶ αὐτοὶ παραστάντες οὐροῦσιν.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράευτον.

139. Ὄνος καὶ Ὀνηλάτης.

Ὄνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὡς μικρὸν ἀπὸ τῆς δοῦ προῆλθεν, ἀφεὶς τὴν λείαν ἀτὰρ διὰ κρημνῶν ἐφέετο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς, ἐπειρᾶτο μετάγειν αὐτόν· οῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἀφεὶς αὐτὸν, ἔφη· ὦ ὄνε, ίκα, κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.

Ὅλως πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον.

140. Ὄνος καὶ Λύκος.

Ὄνος ἔν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὡς ἐθεάσατο λύκον π' αὐτὸν ὁρμώμενον, χωλαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ ροσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτιαν πυνθανομένου, δι' ν χωλαίνει, ἔλεγεν· ὡς φραγμὸν διέβαινον, σκόλοπα πάτησα· καὶ παρῄνει αὐτὸν πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκό-

λοπα, εἶθ' οὕτως αὐτὸν καταθοινήσασθαι, ἵνα
ἐσθίων περιπαρῇ. Τοῦ δὲ ἐμπεισθέντος, καὶ τὸν πό
αὐτοῦ ἐπάραντος, ὅλον τὸν νοῦν πρὸς σκόλοπα ὡς δ
θεν ἔχοντος, ὁ ὄνος λὰξ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἀφεὶς, το
ὀδόντας αὐτοῦ ἐξετίναξε. Καὶ ὡς κακῶς διατεθεὶς, ἔφ
ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦ πατρός με μ
γειρον διδάξαντος, ἰατρικὴν τέχνην ὑπελαβόμην;

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μή τι προσήκουσ
ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

141. Ὄνος λεοντῆν φέρων.

Ὄνος ἐνδυσάμενος λέοντος δορὰν, περιῄει ἐκφοβ
τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶ
καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ὡς ἔτυχεν ἀκούσα
αὐτοῦ φθεγξαμένου, ἔφη· ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς κἀγὼ ἄν
ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκούμενον ἄν σε ἤκουσα.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων τοῖς ἔξωθεν τύφοις δ
κοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέ
χονται.

142. Ὄνος καὶ Βάτραχοι.

Ὄνος ξύλων γόμον φέρων, λίμνην διέβαινεν. Ὡς
ὀλισθήσας κατέπεσεν, ἐξαναστῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδ
ρετο, καὶ ἔστενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι ἀκο
σαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφησαν· ὦ οὗτος, καὶ
ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον χρόνον διέτριβες ἐνταῦθα, ὅσ
ἡμεῖς, ὅτι πρὸς ὀλίγον πεσὼν ὀδύρῃ;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥᾴθ

μον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείονας ῥᾳδίως ὑφιστάμενος.

143. Ὄνος, Κόραξ καὶ Λύκος.

Ὄνος ἡλκωμένος τὸν νῶτον ἔν τινι λειμῶνι ἐτρέφετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ὠγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα. Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόῤῥωθεν ἑστῶτος καὶ γελῶντος, λύκος παριὼν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ, κἂν αὐτῷ μόνῳ ὀφθῶμεν, διωκόμεθα, τούτους δὲ καὶ προσιόντας προσγελῶσιν.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξ ἀπροόπτου δῆλοι εἰσίν.

144. Ὄνος, Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον ἐπὶ ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς παρατυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὁρῶσα τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, ὑπέσχετο παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἀπαγγέλληται. Τοῦ δὲ αὐτὴν ἀπολύειν φήσαντος, προσαγαγοῦσα τὸν ὄνον εἰς τὴν παγίδα πεσεῖν παρεσκεύασε· καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φυγεῖν μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν ἀλώπεκα συνέλαβεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς συναπολλύντες.

145. Ὄρνις καὶ Χελιδών.

Ὄρνις ὄφεως ᾠὰ εὑρὼν, καὶ ταῦτα ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα, ἐξεκάλυψε. Χελιδὼν δὲ αὐτὴν θεασαμένη ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἅπερ, ἂν αὐξηθῇ, ἀπὸ σοῦ πρώτης τὸ ἀδικεῖν ἄρξονται;

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν τὰ μάλιστα εὐεργετῆται.

146. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς παγίδας ἵστα. Κορυδαλὸς δὲ τοῦτον θεασάμενος, ἠρώτα, μακρόθεν ἑστὼς, τί ἐργάζῃ; τοῦ δὲ εἰπόντος, πόλιν κτίζω, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, καὶ κρυβέντος, ὁ κορυδαλὸς πεισθεὶς τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρὸς, προσῆλθε τῷ τόπῳ, καὶ τὸ δέλεαρ ἐσθίων, ἔλαθεν ἐμπεσεῖν εἰς τοὺς βρόχους. Ὁ δὲ ὀρνιθοθήρας δραμὼν, ἀνελάβετο αὐτόν· καὶ ὁ κορυδαλὸς, ὦ οὗτος, ἔφη, ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτίζῃς, πολλοὺς ἐνοικοῦντας εὑρήσεις.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεποὶ ὦσιν.

147. Ὀρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.

Ὀρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόῤῥωθεν ἐθεώρει τὴν ἄγραν. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις ἐπικαθήσαντος, ἐπιδραμὼν, μετ᾽ ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτὸν, καὶ λέγοντος, ὡς οὐ μόνον αὐτὸς ἀβλαβής ἐστι τοῖς ἀνθρώ-

τοις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος, τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἑρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιρεῖ, καὶ ὁ ὀρνιθοθήρας φη· ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο κολάσεως ἄξιος, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάθικας.

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνουσίας φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας κοινωνεῖν δόξωμεν.

148. Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον· ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνιδόντες αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάῤῥησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν, ὡς χολὴν τὸ ζῶον οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον φρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες, παισὶ ἐλαύνειν δωκαν.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων συνήθεια καταπραΰνει.

149. Ὄφις πατούμενος.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν πατούμενος ἀνθρώπων, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' εἰ τὸν πρότερόν σε πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησέ τοι τοῦτο ποιῆσαι.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τοῖς πρώτοις ἀνθρώποις ἀμυνόμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

150. Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ λαγωοὶ πάντες συνελθόντες, ἐβόων ταῦτα πρὸς ἀλλήλους θρηνοῦντες· ἵνα τί δεινὸς ὁ βίος ἡμῶν ἐστι;

..αι γὰρ ..ειοί. ἄνθρωποί τε καὶ κύνες, ἄπαντ ..λλοι καταδιώκουσι. Βέλτιον οὖν ἐστιν ἡμῖν ..ντους, καὶ μὴ ζῆν οὕτω κακίστως ἐν φόβῳ. ..των πρὸς ἀλλήλους εἰπόντων, ὥρμησαν εἰς λ ..τους ἐμβαλεῖν. Οἱ δὲ βάτραχοι τούτους εὐθὺ ἀπεῤῥίφησαν παρευθὺς εἰς τὸ ὕδωρ. Εἷς δὲ στρατηγέτης τυγχάνων, ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτο σε· Στῆτε, ἀδελφοὶ, μηδὲν κακὸν ποιήσετε· ὁρᾶτε, δειλότερα τυγχάνουσι ταῦτα τὰ ζῶα ὑπ ἅπαντας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς δυστυχοῦσιν οὐ τὴν τ σαν παραμυθίαν φέρει τὸ καὶ ἑτέρους ὁρᾷν κακ θοῦντας.

151. Ὄνος καὶ Ἵππος.

Ὄνος ποτὲ ἐμακάριζεν ἵππον διὰ τὴν τροφὴν αὐτο καὶ τὴν θεραπείαν, τὴν δὲ ἑαυτοῦ τύχην ἐμυκτέριζεν ὡς ἀχθοφοροῦντος πολλὰ, καὶ κοπιῶντος, καὶ οὐδὲ ἄχυρον εἰς κόρον λαμβάνοντος. Ἐπεὶ δὲ ἐπέστη καιρὸς πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης σὺν τοῖς ὅπλοις ἐπέβη ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὧδε κἀκεῖσε τοῦτον ἤλαυνεν, ὡς εἰς μέσον ἔθη τῶν πολεμούντων, ξιφήρης ὁ ἵππος ἔκειτο ἐπ᾽ ἐδάφους. Ὡς οὖν ἑώρα τοῦτον ὁ ὄνος, εὐθὺς μετεβάλλετο, καὶ τὸν ἵππον ἠλέει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς πλουσίους καὶ ἄρχοντας οὐ δεῖ ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ᾽ ἐκείνων φθόνον καὶ κίνδυνον ἀναλογιζομένους, ἀγαπᾷν τὴν πενίαν, τὴν μητέρα τῆς ἡσυχίας.

152. Ζεὺς καὶ Κάμηλος.

Ὁ Ζεὺς δήποτε αἰτούσῃ τῇ καμήλῳ, κέρατα ἔχειν, καὶ τοιαῦτα λεγούσῃ, λύπη μοι πολὺ ὑπάρχει διὰ τοῦτο, οὐκ ἐπέδωκεν, ἀλλά γε καὶ τῶν ὤτων ἀπεστέρησε, πολλὰ αὐτὸς χωλάνας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ ἔχων τι ἀρκείσθω ἐπ᾽ ἐκείνῳ, καὶ πλείω μὴ ζητείτω, ἵνα μὴ καὶ ὃ ἔχει, ἀπολέσῃ.

153. Ὄρνις χρυσοτόκος.

Ὄρνιθα δέ τις πάνυ καλλίστην εἶχεν, ἥτις ἔτικτεν ἀεὶ χρυσᾶ ὠά. Ὁ δὲ νομίσας ἔνδον χρυσὸν ὑπάρχειν, σφάξας παρευθὺς, εὗρεν αὐτὴν ὥσπερ καὶ αἱ λοιπαὶ τυγχάνουσιν ὄρνιθες· καὶ πλοῦτον εὑρηκέναι νομίσας, ἀπεστερήθη καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ κέρδους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὸν ἔχοντά τι ἀρκεῖσθαι τούτῳ, τὴν δὲ ἀπληστίαν ἐκφεύγειν, μήπως καὶ ὃ ἔχει ἀπολέσῃ.

154. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄντος ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, ἐγὼ ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, αὐτὸν χωλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεῦσαι δυνήσεται;

πληξάσης αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑποδεξαμένης, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ παῖς, ὡς νεανίας ἤδη γέγονεν, ἤρξατο καὶ τὰ μείζονα κλέπτειν. Ληφθεὶς οὖν ποτε ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περιαγκωνισθεὶς, ἐπὶ τὸν δήμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ, καὶ στερνοκτυπούσης, εἶπεν ὁ παῖς πρὸς τοὺς δημίους· ἐάσατέ με λαλῆσαι τῇ μητρί μου πρὸς τὸ οὖς λόγον ἕνα. Τῆς δὲ ταχέως ἐλθούσης, καὶ τὸ οὖς αὐτῆς τῷ στόματι τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπιθείσης, τοῖς ὀδοῦσιν αὐτοῦ τὸ ὠτίον αὐτῆς γενναίως δραξάμενος, ἀπέκοψεν αὐτό. Τῆς δὲ βοησάσης καὶ εἰπούσης, ὡς ἤδη πεπλημμέληκεν, οὐδὲ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ κατηγοροῦντος αὐτοῦ, ὡς μὴ ἀρκεσθέντος τοῖς προτέροις κακοῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα ἠσέβησεν, ἔφη ἐκεῖνος· αὕτη μοι ἐγένετο τῆς ἐμοῦ ἀπωλείας αἰτία· εἰ γὰρ, ἡνίκα τὴν τοῦ συμφοιτητοῦ μου δέλτον ἔκλεψα, καὶ ἤνεγκα αὐτῇ, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ τὸν θάνατον ἠγόμην.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ κακὸν κατ' ἀρχὰς μὴ κολαζόμενον, ἐπὶ μεῖζον αὔξεται.

160. Περιστερὰ διψῶσα.

Περιστερά ποτε δίψει συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθῆ εἶναι· διόπερ πολλῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐντινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν πτερῶν περιθραυσθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν, ὑπό τινος τῶν παρατετυχηκότων συλληφθῆναι.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας,

ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον περιβάλλουσιν.

161. Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐν πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δὲ ἀκούσασα αὐτῆς τῶν λόγων, ἔφη· ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευομένη· ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα τέκνα ἔχεις, τοσούτῳ περισσότερον δουλείᾳ στενάζεις.

Οὕτως καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστεροί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ τεκνοποιοῦσι.

162. Πίθηξ καὶ Ἁλιεῖς.

Πίθηξ ἔν τινι ὑψηλῷ δένδρῳ καθήμενος, ὡς ἐθεάσατο ἁλιεῖς ἐπί τινα ποταμὸν σαγήνην βαστάζοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα. Καὶ δὴ τούτων τὴν σαγήνην ἐασάντων, καὶ μικρὸν ὑποχωρησάντων τοῦ φαγεῖν, καταβὰς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπειρᾶτο μιμεῖσθαι αὐτούς· φασὶ γὰρ μιμητικὸν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων, καὶ συλληφθεὶς, ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Ὁ δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ ἁλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπιχείρησις, οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής ἐστι.

163. Θυγάτηρ, καὶ Θρηνοῦσαι.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς ἑτέρας ἀποθανούσης, τὰς θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας

παιδὸς εἰπούσης πρὸς τὴν μητέρα, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι ἡμεῖς μέν, ὧν τὸ πάθος ἐστὶ, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφόδρα κόπτονται καὶ κλαίουσιν· ἡ μήτηρ ἔφη· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ οὕτως οἰκτρῶς αὗται θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσι καὶ ἀλλοτρίας συμφορὰς ἔργον λαβεῖν.

161. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴν ἔν τινι τόπῳ παραθαλασσίῳ ποίμνια νέμων, ὡς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαληνήν τε καὶ πραεῖαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα, καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσας, αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὡς ἐθεάσατό τινα παριόντα, καὶ ἐπαινοῦντα τῆς θαλάσσης τὴν ἠρεμίαν, ἔφη· ὦ οὗτος, αὕτη γάρ σοι φοινίκων ἐπιθυμεῖ.

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις γίνεται μαθήματα.

162. Ποιμὴν καὶ Πρόβατα.

Ποιμὴν εἰσελάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα, ὡς ἐθεάσατο δρῦν μεγίστην μεστὴν βαλάνων, ὑποστρώσας [illegible] ἐπὶ ταύτην, ἀνέβη, καὶ τὸν καρπὸν ἀντ [illegible] Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλάνους, ἔ [illegible] τὰ ἱμάτια. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβ

ἐθεάσατο τὸ γεγονὸς, εἶπεν· ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλασθε.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄγνοιαν τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

166. Ποιμὴν παίζων.

Ποιμὴν ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποίμνην ἀπό τινος κώμης, ποῤῥωτέρω διετέλει τοιαύτῃ παιδιᾷ χρώμενος. Ἐπιβοώμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν, ὡς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν. Δὶς καὶ τρὶς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκπηδησάντων, εἶτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων συνέβη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνόμενος δὲ αὐτοῦ τῆς ποίμνης, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοηθείᾳ, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἦθος, ἧττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι, τὸ μηδὲ ὅταν ἀληθεύουσι πιστεύεσθαι.

167. Παῖς λουόμενος.

Παῖς ποτε λουόμενος ἔν τινι ποταμῷ, ἐκινδύνευσεν ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δέ τινα ὁδοιπόρον, τοῦτον ἐπὶ βοηθείᾳ ἐκάλει. Ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδὶ, ὡς τολμηρῷ. Τὸ δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μέμψῃ.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἀφορμὴν καθ' ἑαυτῶν διδόντας ἀδικεῖσθαι.

168. Πρόβατον πρὸς Κείροντα.

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον ἔφη, εἰ μὲν ἔρια ζητεῖς, ἀνωτέρω τέμνε· εἰ δὲ κρεῶν ἐπιθυμεῖς, ἅπαξ με καταθύσας, τοῦ κατὰ μικρὸν βασανίζειν ἀπάλλαξον.

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς τὴν τέχνην παραφερομένους ὁ λόγος ἁρμόδιός ἐστι.

169. Ἄνθρωπος καὶ Λέων συνοδεύοντες.

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπῳ. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὗρον δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρίνην στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἑτέραν στήλην λέοντος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἔφη· ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων, καὶ ῥωμαλέοι ὑπὲρ ἅπαν θηρίον. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· ὑφ᾽ ὑμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πραττόμενα· εἰ γὰρ εἴδησαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι, πειρῶνται ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

170. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυες.

Ποτὲ κατεῖδε τοὺς βότρυας ἀλώπηξ πεπείρους, πάνυ τὰς ῥωγὰς ἐνδεικνυμένους, καὶ ἐπειρᾶτο τούτους λαβεῖν εἰς βρῶσιν· τῆς δὲ εἰς τοῦτο πολλὰ μηχανωμένης, οὐκ ἐδυνήθη τὴν ὄρεξιν πληρῶσαι· μετὰ δὲ ταῦτα μειδιάσασα ἔφη· εὐθὺς τὸ πένθος εἰς χαρὰν μεταβάλλει, ἀναβοῶσα, ὄμφακές εἰσι ταῦτα.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποτυχόντες πραγμάτων, σπουδάζουσι διὰ τοῦ ψεύδους συγκαλύψαι τὴν ἧτταν.

171. Παῖς συνάγων ἀκρίδας.

Παῖς τις συνάγων εἰς ἀρούρας ἀκρίδας, ἔμελλεν ἆραι σκορπίον ἀντ' ἀκρίδος. Ὁ δὲ τοῦ παιδὸς τὸ ἄκακον νοήσας, ταῦτα πρὸς αὐτὸν οὕτως ἐβόα, λέγων· ἀπελθὲ, ὦ παῖ, καὶ σώζου μετ' εἰρήνης, μὴ θηρεύσας με ἀπολέσῃς ἁπάσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλόν ἐστι τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

172. Πέρδιξ καὶ Κυνηγέτης.

Πέρδικα δέ τις κυνηγέτης ἀγρεύσας, ἔμελλεν αὐτὸς τοῦ καταθῦσαι ταύτην. Ἡ δὲ ἐθρήνει, ταῦτα οὕτως βοῶσα· ἔασόν με ζῆν, κυνηγέτα περδίκων, ὅπως σοι κἀγὼ πέρδιξ πολλὰς προσάξω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν οὕτως ἀνταπεκρίθη· διὰ γὰρ τοῦτο μᾶλλον ἐγώ σε θύσω, ὅτι φίλους σοὺς προσενεδρεῦσαι θέλων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δολίας μηχανὰς συντιθεὶς, αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

173. Χελώνη καὶ Λαγωός.

Ποδῶν χελώνης λαγωὸς κατεγέλα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα γελῶσα ἔφη· ἐγὼ τὸν ταχύν σε ἐν δρόμῳ νικήσω· ὁ δὲ ἔφησε ταύτην μὴ ἀληθεύειν· ὅμως φησὶν,

ωρουμεν πάν

Καὶ παραυτί

τοὺς παμμεγέθεις

τῶν ἄλλων. Καὶ δὴ

παρατάξεις αὖθις πε

πολέμου· τῶν γὰρ αὐ

ξαντο πολεμεῖν πρὸς

ας ἡττήσασαι, ἔτρεψ

Οἱ μὲν γὰρ ἄοπλοι πεφευ

εσαν εἰς ῥαγάδας αὐτίκα

τούτων, οἵ τε ἄρχοντες καὶ

μενοι ἐν ταῖς ὀπαῖς ἐμβη-

τῶν γαλεῶν.

τὸ ζῆν ἀκινδύνως, κρεῖττόν

καὶ δόξα τοῦ βίου.

Μηλέα καὶ Βάτος.

κάλλους ἤριζον

χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ, ἐπηρώτα, τί ποτε εἴη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφῖδα, εἶπεν· ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀσφρήσεις ἀπώλεσας.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων καὶ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

178. Σφῆκες, Πέρδικες καὶ Γεωργός.

Σφῆκές ποτε καὶ πέρδικες δίψει συνεχόμενοι, ἧκον πρὸς γεωργὸν, καὶ παρ' αὐτοῦ ποτὸν ᾔτουν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος χάριν αὐτῷ ποιῆσαι. Καὶ οἱ μὲν πέρδικες περισκάψαι τοὺς ἀμπελῶνας, καὶ τοὺς βότρυας εὐπρεπεῖς ποιῆσαι, αἱ δὲ σφῆκες κύκλῳ περιϊοῦσαι, τοῖς κέντροις τοὺς κλέπτας ἀπώσασθαι ἔλεγον. Κἀκεῖνος ὑποτυχὼν ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἵτινές μοι μηδὲν κατεπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν, οἷς ἄμεινόν ἐστιν ἢ ὑμῖν ποτὸν παρέχειν.

Οὗτος ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ἀχάριστον.

179. Σφὴξ καὶ Ὄφις.

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθίσας, καὶ συνεχῶς τοῖς κέντροις πλήσσων, ἐχείμαζεν. Ὁ δὲ περιώδυνος γενόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι καὶ ἀποσοβῆσαι, ὡς ἐθεάσατο ἅμαξαν μεστὴν ξύλων, ἀμηχανῶν, τῇ κεφαλῇ τῷ τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων· συντελευτῶ κἀγὼ τῷ ἐχθρῷ μου. Καὶ οὕτω τῷ σφηκὶ συναπέθανεν.

Ὅλως δηλοῖ πρὸς τοὺς συναποθνήσκειν τοῖς ἐχθροῖς ὑπομένοντας.

180. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.

Τὰ δένδρα κατεασσόμενά ποτε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὡς ἑώρα τοὺς καλάμους ἀβλαβεῖς διαμένοντας, ἐπυνθάνετο αὐτά, πῶς αὐτὰ μὲν ἰσχυρὰ καὶ ἐμβριθῆ ὄντα, οὕτως κατακλῶνται, οἱ δὲ λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες πάσχουσιν οὐδέν. Κἀκεῖνοι ἔφησαν· ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν, εἴκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως εἰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιτείνετε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.

Ὅλως δηλοῖ, πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἴκειν καὶ ὑποτάσσεσθαι ἀσφαλέστερον.

181. Ταῦρος καὶ Αἶγες ἄγριαι.

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος, κατέφυγεν εἴς τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἶγες ἄγριαι. Τυπτόμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ κερατιζόμενος ἔφη· ἀλλ' οὐχ ὑμᾶς φοβούμενος ἀνέχομαι, τὸν δὲ πρὸ τοῦ στόματος τοῦ σπηλαίου ἑστῶτα λέοντα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειττόνων τὰς ἐκ τῶν ἡττόνων ὕβρεις ὑπομένουσι.

182. Τοῦ Πίθηκος παῖδες.

Τοὺς πιθηκάς φασι δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν ἓν τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατά τινα θείαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἡδέως καὶ ἀγκαλιζόμενον

παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγεσθαι, τὸ δὲ ὀλιγ
ἐκτελειοῦσθαι.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δι
καθέστηκε.

183. Ταὼς καὶ Κολοιός.

Τῶν ὀρνέων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, τ
ἑαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλο
σθέντων δὲ πάντων ἐπὶ τούτῳ τῶν ὀρνέων, κο
τῷ εἶπεν· ἀλλ' ἐάν σου βασιλεύοντος ἀετὸς ἡμ
διῶξαι ἐπιχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἀεὶ τοὺς δυνάστας μὴ κάλ
φρονήσει καὶ δυνάμει δεῖ κοσμεῖσθαι.

184. Ζεὺς καὶ Ὄφις.

Τοῦ Διὸς γάμους ποιοῦντος, πάντα τὰ ζῶ
δῶρα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν. Ὄφ
πων ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι, ἀνέβη. Ἰδὼ
τὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα
ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στόματος λαμβάνω οὐδόλως.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν πονηρῶν αἱ χάρι
ραί εἰσιν.

185. Ὗς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὗς ἄγριος ἑστὼς παρά τι δένδρον, τοὺς
ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτησάσης τὴν α
μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης, μήτε κυνηγοῦ, μήτε
ῶτος, τοὺς ὀδόντας τί θήγεις; ἔφη· ἀλ

ταίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκονᾷν ἀσχοληθήσομαι, ἑτοίμοις δὲ οὖσι χρήσομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς παρασκευὰς ποιεῖν.

186. Ὗς καὶ Κύων.

Ὗς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι πάντων τετραπόδων ταχέως ἀποκύει, ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα ἔφη· ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε ὅτι τυφλὰ γεννᾷς.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

187. Υἱὸς καὶ Λέων γεγραμμένος.

Υἱόν τις ἔχων μονογενῆ ἀνδρεῖον, εἶδε καθ' ὕπνον ὑπὸ λέοντος θνήσκειν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μήπως τοὔναρ ἀληθεύσῃ, οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐζωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν, ζώοις παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀνεμορφώθη. Ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νεὸς, μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἡ λύπη πλέον, ὃς ἱστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τούτῳ προσεῖπεν· ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου, ὃ αὐτὸς ἑώρακεν ἐν ὕπνοις μάτην, προσκατεκλείσθην φρουρᾷ τῇ γυναικείῃ. Ἃ τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω; Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος, ὑπεξέτεινε τὴν χεῖρα ὑπὸ βάτου τοῦ λαβεῖν κλάδους, καὶ τὸν λέοντα καῦσαι. Εὐθὺς δὲ σκόλοψ προσκρούσας

τῷ δακτύλῳ. ἄλγη μὲν μέγα ἐφλέγμανε τὸν νέον, καὶ παραυτίκα αἰφνίδιος κατεκλίθη. Ὑπεισφρήσας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης θᾶττον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἃ μέλλει συμβῆναί τινι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερείτω, καὶ μὴ κατασοφιζέσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

188. Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τοίχου κατορύξας, διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ τόπον ἐργατῶν τις παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ ἀληθές. Ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀνείλετο. Ὁ δὲ ὡς ἐπανελθὼν εὗρε τὸν τόπον κενὸν, ἔκλαιε καὶ τὰς τρίχας ἔτιλλεν. Ἰδὼν δέ τις αὐτὸν ὑπερπαθοῦντα, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν λίθον τῷ αὐτῷ τόπῳ κατάθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον κεῖσθαι. Οὐδὲ γὰρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ καὶ χρῆσίς τις ἐπάρχῃ.

189. Λέαινα.

Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθη. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· εἰπὲ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκτεις; Ἡ δὲ γελῶσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· σκύμνον μὲν ἕνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνυ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἷς ῥώμῃ σώματος καὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

190. Χελιδὼν ἐν δικαστηρίῳ.

Χελιδὼν ἔν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη. Δράκων δὲ προσερπίσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοττούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὑροῦσα, περιπαθῶς ἐστέναζεν. Ἑτέρας δὲ χελιδόνος παρηγορεῖν αὐτὴν πειρωμένης καὶ λεγούσης, [ὅτι] οὐ μόνην τέκνα ἀποβαλεῖν αὐτὴν συμβέβηκεν, ὑπολαβοῦσα ἔφη· ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω, ἀλλ᾽ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἠδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι βοηθείας τυγχάνουσι.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι χαλεπώτεραι γίνονται τοῖς πάσχουσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν ὑφ᾽ ὧν ἥκιστα προσεδόκησαν πάσχουσι.

191. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἐνέμοντο. Ἐπιφανέντων δὲ αὐτοῖς θηρευτῶν, οἱ μὲν γέρανοι ἐλαφροὶ ὄντες ταχέως ἀπέπτησαν, καὶ διεσώθησαν· αἱ δὲ χῆνες μείνασαι διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων συνελήφθησαν.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ἐπαναστάσεσι πόλεων γίνεται· οἱ μὲν πένητες, διὰ τὸ ἀκτήμονες εἶναι, ῥᾳδίως μεταβαίνουσιν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, οἱ δὲ πλούσιοι διὰ τὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑπερβολὴν μένοντες, πολλάκις δουλεύουσι.

192. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἤριζον. Ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι ἀντιτάσσεται.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἡ παράταξις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας καλλονή.

193. Χελώνη καὶ Ἀετός.

Χελώνη θεασαμένη ἀετὸν πετόμενον, ἐπεθύμησε καὶ αὐτὴ πετᾶσαι. Προσελθοῦσα δὲ τοῦτον παρεκάλει, ἐφ᾽ ᾧ βούλεται μισθῷ, διδάξαι αὐτήν. Τοῦ δὲ λέγοντος, ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἔτι αὐτῆς ἐπικειμένης καὶ ἀξιούσης, ἄρας αὐτὴν καὶ μετέωρος ἀρθεὶς, ἀφῆκεν ἐπί τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖσα διεῤῥάγη καὶ ἀπέθανεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ταῖς φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων αὐτῶν παρακούσαντες, ἑαυτοὺς καταβλάπτουσιν.

194. Ψύλλα καὶ Ἀθλητής.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἁλλομένη ἐνῆκε δῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολέσας, ηὐτρέπισε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἡ δὲ ἐφ᾽ ὁρμῆς φυσικῆς πήδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγεῖσα. Καὶ ὃς στενάξας εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακοὺς ἀνταγωνιστὰς οὐκ εἶ συνεργός;

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα ἐπ' εὐθὺς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς μείζοσιν ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

195. Μύρμηξ καὶ Τέττιξ.

Ψύχος καὶ χειμὼν κατ' ὀλύμπου· μύρμηξ δὲ πολλὰς συνάξας τροφὰς ἐν ἀμητοῖς, ἐν ἰδίοις οἴκοις ἀπέθηκε· τέττιξ δὲ ἐπὶ τρώγλης ἐνδύνας ἐξέπνεε τῇ πείνῃ, λιμῷ κατεχόμενος καὶ ψύχει πολλῷ· ἐδέετο δὲ τοῦ μύρμηκος τροφῆς μεταδοῦναι, ὅπως καὶ αὐτὸς γευσάμενός τινος σωθείη. Ὁ μύρμηξ δὲ πρὸς αὐτὸν, ποῦ, φησὶν, ἦς τῷ θέρει; πῶς δ' οὐ συνῆξας τροφὰς ἐν ἀμητῷ; Ὁ δὲ τέττιξ, ᾖδον καὶ ἔτερπον τοὺς ὁδοιποροῦντας· ὁ δὲ μύρμηξ γέλωτι πολλῷ καταχέας ἔφη· οὐκοῦν χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν κρεῖττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν, καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν.

196. Ἄνθρωπος καὶ Ψύλλα.

Ψύλλα δέ ποτε πολλά τινι ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβὼν, τίς εἶ, ἀνεβόα, ὅτι πάντα μου μέλη κατεβοσκήσω, εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων; Ἡ δὲ ἐβόα· οὕτως ζῶμεν, μὴ κτείνῃς, μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιῆσαι. Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη· ἄρτι τεθνήξῃ χερσί μου ταῖς ἰδίαις· ἅπαν γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου τοῦ φῦναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κακὸς οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, κἂν μέγας ᾖ, κἂν μικρός.

197. Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ.

Ψιττακόν τις ἀγοράσας, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέμεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀποπηδήσας ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἐκάθισε, κἀκεῖθεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῆ δὲ θεασαμένη, ἐπυνθάνετο αὐτὸν, τίς ἐστι, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρίατο. Οὐκοῦν, ἰταμώτατε ζώων, ἔφη, πρόσφατος ὢν ταῦτα βοᾷς, ὅτε ἐμοὶ τῇ οἰκογενεῖ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπόται, ἀλλ' ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσαγανακτοῦντες ἀπελαύνουσί με; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σύ γε βάδιζε μακράν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπόται ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ, καὶ ἐπὶ τῇ σῇ.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόψογον, ἑτέροις ἀεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

198. Μύρμηκες καὶ Τέττιξ.

Ὥρας δέ ποτε χειμῶνος τυγχανούσης, μύρμηκες σῖτον ἡλίαζον βραχέντα. Τέττιξ δὲ τούτους οὕτως ἰδὼν ποιοῦντας, αὐτὸς λιμώττων καὶ μέλλων τεθνηκέναι, δραμὼν παρ' αὐτοὺς ἐδωδὴν ἐπεζήτει. Τῶν δὲ φησάντων, τῷ θέρει πῶς οὐκ ἔσχες, ἀλλ' ἐῤῥᾳθύμεις, καὶ προσαιτεῖς ἀρτίως; τέττιξ ἀντεῖπεν· ἀλλ' ἐτερπόμην τότε, αὐλῶν καὶ τέρπων ὅλους τοὺς ὁδοιπόρους. Οἱ δὲ αὐτίκα ταῦτα ἀκηκοότες, ἐμειδίασαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόων· χειμῶνος ὀρχοῦ, εἴπερ ηὔλεις ἐν θέρει· ἀλλ' ἐν θέρει σὺ τὸν σῖτον ἀποτίθει, καὶ μὴ λυρίζων ἥδυνεις ὁδοιπόρους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἢ ὀκνεῖν ἐπὶ

τινος πράγματος, ἀλλὰ τὰ δέοντα ποιεῖν, μή πως ὀκνήσας κινδύνῳ περιπέσῃ.

199. Ἀνὴρ μεσοπολιὸς καὶ Ἑταῖραι.

Ἀνὴρ μεσοπολιὸς δύο ἐρωμένας εἶχεν, ὧν ἡ μὲν μία νεᾶνις, ἡ δὲ ἄλλη πρεσβῦτις. Καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα, αἰδουμένη νεωτέραν αὐτῆς πλησιάζειν διετέλει, καὶ εἴ ποτε πρὸς αὐτὸν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιῃρεῖτο· ἡ δὲ νεωτέρα, ὑποστελλομένη γέροντα ἐραστὴν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἐπέσπασεν. Οὕτω συνέβη ὑπ' ἀμφοτέρων ἐν μέρει τιλλομένων, φαλακρότερον γενέσθαι.

Οὕτως πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον βλαβερόν ἐστιν.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΦΘΟΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

---

200. Χὴν καὶ Κύκνος.

Ἀνὴρ εὔπορος χῆνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἄμφω τρέφειν ἐβούλετο· ἔτρεφε δὲ οὐκ ἐφ᾽ ὁμοίοις βουλεύμασι· τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐκέκτητο χάριν. Ὡς δὲ ἔδει τὸν χῆνα ἀποθανεῖν, ἐφ᾽ οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. Ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾠδῇ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Οὕτως ἡ μουσικὴ τὴν ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

201. Ἰκτῖνοι καὶ Κύκνοι.

Ὅσην τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾠδὴν, τοσαύτην ἰκτίνοις παρέσχετο πρότερον. Ἵππων δὲ χρεμετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἧκον τῆς ἐκείνων φωνῆς. Καὶ μιμεῖσθαι πειρώμενοι, συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον, οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρεμετίζειν μὲν γὰρ οὐκ ἔμαθον, ᾄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέρει τῶν προσόντων τὴν στέρησιν ἡ τοῦ μὴ προςήκοντος μίμησις.

202. Ἰξευτὴς καὶ Τέττιξ.

Ἰξευτὴς τέττιγος ἀκούσας, μέγα τι θηράσειν ἐδόκει· μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ᾠδῆς παρερχόμενος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἶχε τὸ θήραμα, ᾠδῆς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατῃτιᾶτο δὲ τὴν δόξαν, ὡς ψευδῆ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἤπερ γεγόνασι.

203. Αἶξ καὶ Αἰπόλος.

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. Ὡς δὲ, φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος, οὐδὲν μᾶλλον ἤνυεν, λίθον ἀφεὶς, καὶ τοῦ κέρως τυχὼν, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δὲ, ἀνούστατε, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσωμαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

204. Αἰθίωψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον τὸ πρότερον.

[illegible]. Καρκῖνος καὶ Μήτηρ.

[illegible] τὸν καρκῖνον· τί δὲ λοξὴν, ὦ παῖ, βι[illegible] [illegible] εἶναι προσῆκον; Ὁ δὲ πρὸς αὐτή[illegible] [illegible] ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειρ[illegible] [illegible] ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορ[illegible] [illegible] ἐγένετο.

[illegible] ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

[illegible]. Ἵππος καὶ Μυλωρός.

[illegible] τὸ γῆρας, καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλά[illegible] [illegible] ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἠναγκάζετ[illegible] [illegible] τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητ[illegible] [illegible] μυλωρὲ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότ[illegible] [illegible] περιέκειτο σώματι, καὶ θεραπεύ[illegible] [illegible] τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, [illegible] τὸν μύλωνα τῆς μάχης. Ὁ μυλ[illegible] [illegible] ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

[illegible] θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκάτερα φέρειν οἶ[illegible]

207. Ταῦροι καὶ Λέων.

[illegible] τὴν αὐτὴν δίαιταν ἐπεποίηντο. Λέ[illegible] [illegible] παρηκολούθει θηράσαι βουλόμενος, [illegible] [illegible] οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προηρ[illegible] [illegible] Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέ[illegible] [illegible] ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἕκαστον προχειρότερ[illegible] [illegible] κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρώσασθαι.

[illegible] τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

208. Ἔλαφος καὶ Μήτηρ.

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθὼν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας. Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο πόῤῥωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδὶ παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἕτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

209. Ἔλαφος ἐπὶ νάματος.

Ἔλαφον τὸ θέρος ἐπὶ ναμάτων ἐκόμιζε χρεία. Ἀφικόμενος δὲ, παραστὰς ἑαυτὸν ἐθεᾶτο τοῖς νάμασι, καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κατῃτιᾶτο δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν φύσιν κατ᾽ ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ καὶ κακίζοντος, οἱ θηρῶντες προςῄεσαν. Ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμένοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἁλίσκεται κέρασιν.

210. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι· καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυεν, ὁ δὲ ἐμπίπτων ἐλάμβανε. Ἑκατέρῳ τοίνυν πρὸς τὴν ἀξίαν διῃρεῖτο μερίς. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρᾷν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ᾑρεῖτο· καὶ πειρωμένη ποίμνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερῶς.

211. Λύκοι καὶ Πρόβατα.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα· τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος ἀ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἴτιοι δὲ οἱ κάκιστα ἀπολούμ νοι κύνες, οἳ προσιόντας δὲ ἡμᾶς ὑλακτοῦσιν, οὐδὲν ἠδικηκότας συγκρούουσιν· ἀλλ' εἰ τούτους ἐκ ποδῶν κ ταστήσετε, σπονδαὶ ἐνθένδε καὶ διαλλαγαὶ καταστήσο ται, εἶπον εἰς ἀπάτην. Τὰ δὲ ῥᾳδίως ὑπήγετο· καὶ μὲν κύνες ἐλήλαντο· αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετ

· *Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.*

212. Ἐλαία καὶ Συκῆ.

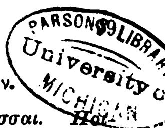
Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρ ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλούσ ταῖς ὥραις· αἷς καταῤῥυεῖσα χιὼν, τὴν μὲν ἐλαίαν κομ σαν εὑροῦσα, τοῖς θαλοῖς ἐνιζάνουσα, σὺν τῷ κάλλει κ θάπαξ ταύτην διέφθειρεν· τὴν δὲ φύλλων εὑροῦσα γ μνὴν οὐδὲν ἠδίκει πρὸς γῆν ὑποῤῥέουσα.

Κάλλος μὴ σωφρονοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέστηκ ὄνειδος.

213. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ βάτραχος τῆς τῶν ἰατρῶν κατηλαζονεύετο τέχνη πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπισχνούμενος, πᾶσι μόνος εἰς ὑγείαν ἀρκέσειν. Καὶ παρεστῶσα τοῖς λόγο ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤλεγχεν· τί δῆτ λέγουσα, νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου φέρεις ἐπὶ τῆς ὄψεως σύμβολον;

Ἀλαζονεία τὸν ἔλεγχον οἴκοθεν εὕρατο.

214. Μέλισσαι καὶ Ποιμήν.

Ἐν κοίλῃ δρυῒ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμὴν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελέσθαι προῃρεῖτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἄλλ' ὃ ἦν ἄλλως περιϊπτάμεναι, αὐτὸν ὤθουν τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν· ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δεόμενος μέλιτος, εἰ δεῖ μελίσσαις περιτυχεῖν.

Τὰ καλὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

215. Δράκων, Ἀετὸς καὶ Ποιμήν.

Δράκων καὶ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἀετὸν συλλαβών. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν ἀετόν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὸν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ ἀετὸς καταπτὰς, τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

216. Κολοιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Τῷ κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο. Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπάτῃ περιενόστει τὸν κόρακα· τί ταῦτα, λέγουσα, μετριότητι μὲν ὁ κόραξ διενήνοχεν σώματος, χροιὰν δὲ φέρεις, τῇ τῶν ὀρνίθων ἡγεμονίᾳ προὔχουσαν; εἰ δὲ φωνὴ παρῆν, ἅπασαν εἶχες τὴν τῶν ὀρνίθων ἀρχήν· ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρεσιν ποιῶν τοῦ θηρά-

ματος. Ἡ δὲ λαβοῦσα, φωνὴ μὲν, ὦ κόραξ, εἶπεν, ἦν, ὁ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὴν βλάβην

217. Κολοιὸς καὶ Γλαύξ.

Κάλλους ἦν ἀγὼν, καὶ παρὰ τῷ Διῒ κριθηο πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων. Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὁρί ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τ φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φ νοντες. Κολοιὸς δὲ οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τ σεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συ κόσμον. Γλαὺξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφ τὸν κολοιὸν, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπεισθεν. ρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων, ὁ κολοιὸς γυμνὸς ε Διὸς ἀφίκετο κρίσιν.

Νόμος ἐπείσακτος, αἰσχύνη τοῖς ἔχουσι.

218. Τοξότης καὶ Ἀετός.

Τοξότης ἀετοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφεὶ τὸν ἀετόν. Ἐνστραφεὶς δὲ ὁ ἀετὸς, καὶ τὸ βέλο ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· τὰ παρ᾽ τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλή.

219. Κύων καὶ εἴδωλον αὐτοῦ.

Κρέας ἁρπάσας τις κυνῶν, παρ᾽ αὐτὴν διῄ ὄχθην τινὸς ποταμοῦ, καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπὶ τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβ μεῖζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μέτρου τοῦ πλείοι

220. Ἄμπελος καὶ Τράγος.

Ἄμπελος ἐκόμα βότρυσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς αρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δέ τις ὕβρει χρώμεος, πλείονι τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο ροσιὼν τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· μέει σοι τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ οὐ μικρὸν ὕστερον ρεῖον τοῖς θύμασιν· ἐγὼ δὲ παρ᾽ ἐμαυτῆς ἀντισπείσω ὸν οἶνον.

Ἃ δρᾷ τις, καὶ πείσεται.

221. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Γεωργῷ πονηρῷ φθόνον ἐμποίει τὸ τοῦ γείτονος ὐξανόμενον λήϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόνους ζήτει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλὸν, πρὸς ὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήϊον. Ἡ δὲ καθ᾽ ἧς ἀφεῖτο ἡ παριεῖσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος, τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησεν λήϊον.

Πονηροὶ γείτονες, πρῶτοι τῆς ἑτέρων μετέχουσι λάβης.

222. Κόραξ καὶ Κύκνος.

Ἑωρακὼς τὸν κύκνον ὁ κόραξ, ἐζήλου τοῦ χρώματος. Οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωοὺς ἐκλιπὼν, ὅθεν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέριβε· καὶ τὸ μὲν σῶμα φαιδρύνων, οὐκ ἤμειβε, τροφῆς ὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἡ δίαιτα.

꞉Κ ΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΟΥ.

---

223. Ἀετὸς καὶ Κάνθαρος.

ʽωὸς ὑπ᾽ ἀετοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθά-
꞉φυγε, δεόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ σωθῆναι. Ὁ δὲ κάν-
ξίου τὸν ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων
ιτὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι
ότητος αὐτοῦ. Ὁ δὲ μετ᾽ ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥα-
ν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν.
꞉νθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν
αταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου
σας διέφθειρε. Τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ
τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτε-
τοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα
ιέθηκεν. Ὁ δ᾽ ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις,
πὶ τὸν Δία, τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς
νασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θ
κραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. Ὁ
꞉ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς,
ιὸς ταύτην καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀνασ
θον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέῤῥ
ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα. Μα
άρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν ἀ
ὴ τὸν κάνθαρον ἐκεῖνος μόνο

:αὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν λθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δι-:αίως λυπεῖν. Μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν ἀε-ῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κανθάρῳ διαλλαγὰς τρὸς τὸν ἀετὸν θέσθαι. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖ-'ος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ηνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

224. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν· οὗ-:ος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆ-:ο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη· ὦ βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνά-κης τὰς βοηθείας παρέχειν.

225. Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζο-μένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφεώρα. Καὶ δὴ λαθὼν ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυ-

χῶν ἔλεγε· δύστηνος ἐγώ· ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

226. Κάστωρ.

Ὁ κάστωρ ζῶόν ἐστι τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον· οὗ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν ἐπειδὰν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνηται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

227. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς, ὅπουπερ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

228. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν· οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν ἐνοσφι-

σάμην τινὸς, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλό τι τῶν τιμίων· κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελὲς μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

229. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεὶς δ᾽ ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ᾽ ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαια, φησὶ, πέπονθα· τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

230. Σῦς καὶ Κύων.

Σῦς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε· καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις· δηλοῖς γὰρ ὑπ᾽ αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευόμενον οὐδ᾽ ὅλως εἰς ἱερὸν προςίεται. Καὶ ἡ σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσά με. Τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον, παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

231. Ὄφις καὶ Καρκῖνος.

Ὄφις καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸ ποιησάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρό πον, μεταβαλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσα δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τ χηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. Το δ' ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕ τως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προς ιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

232. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρὼν καὶ ἀνελόμε νος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ηὐξύνθη, εἴ ποι λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸ ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλα βεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνο ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, οἷα δὴ λύκο συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν· εἰ δὲ μὴ λύκο ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμ τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, κα συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέ κτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος τρέφει

233. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. Παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπεκος, ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τῶν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ λύκου ῥημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; Τοῦ δὲ λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησίν· εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείρας τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν ἀμφιέσῃ. Καὶ τοῦ λύκου αὐτίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν· οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρου μηχανώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

234. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. Τοῦδε πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα

τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσ
τος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· ὁ
νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων ἐγὼ πάρειμι. Κἀκεῖνος,
μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένε
λυπεῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύ
Ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φη
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα· σὺ γάρ, ἄνερ, οὐ
νον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγο
εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξε
ἐγχρονίζειν. Ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώ
τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

235. Βούταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. Νυκτι
δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν ἡμέ
μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ᾄδει. Τῆς δὲ μὴ μάτην το
ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα συνελήφ
καὶ διὰ τοῦτο ἀπ᾽ ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερὶς
πεν· ἀλλ᾽ οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελ
ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητο
μετάνοια.

236. Κοχλίαι.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐτ
τριζόντων, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμ
πραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμε
ἐπονείδιστον.

237. Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταὐτὸν ὡδοιπόρουν, καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἅτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. Ὁ δ' εἶπεν· ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

238. Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. Ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόῤῥω τῆς ὁδοῦ λίμνῃ, ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

239. Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ

τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλιτται ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτόν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς αὐτάς· κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῷον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν παίετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

240. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομήν, συνέβη τὴν θάλασσαν, ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Ἡ δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πραχθέν, εἶπε· δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

241. Ἁλιεύς.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. Διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβών, ἑκατέρωθεν καλωδίῳ

προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο· ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

242. Πίθηκος καὶ Δελφίς.

Ἔθους ὄντος τοῖς πλέουσι Μελιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθη. Καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾷν νομίζουσιν.

243. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ᾽ ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἠρώτα, πόσου τὶς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. Τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελάσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη. Εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι Θεῶν καὶ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. Ὁ δ᾽ ἀγαλματοποιὸς ἔφη· ἐὰν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τοῦτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

244. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν, εἰ ἀληθής ἐστι, γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ᾽ αὐτῷ κατήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρῄνει φράζειν αὐτῷ, ὅντινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διϊπτάμενον, ἔφρασε. Τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ᾽ αὕτη

γε ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς, ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

245. Κύνες.

Ἔχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν· καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴγε αὐτὸς μὲν καθ᾽ ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε· μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὅς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

246. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἔχων τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ᾽ οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. Διὸ δὴ καὶ μετ᾽ εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. Μετὰ δ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ᾽, ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι,

τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβ
τὴν ἡμέραν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρ
τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

247. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς ἐπί τινος ἐν
μετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατ
προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβ
βρώσκεσθαι, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θ
λάττιος ὢν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκε
καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσ
ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

248. Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθ
ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾠήθη σφόδρ
εὔφωνος εἶναι. Καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δε
καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ἀφικόμενος δ' ἐπιδε
ξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντ
ἀπήλασαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι
ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολ
τείας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοί εἰσιν.

249. Κλέπται.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅ
μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῄεσαν. Ὁ

μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστιν εὐεργετήματα.

250. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὡς προλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη· ἀπίωμεν, ὦ οὗτοι, κορώνη γάρ ἐστιν ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

251. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κἀκ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν περιελεῖν. Καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυ-
ῆκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. Περιειληθέντος
ȷμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος,
οθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· δείλαιος
ς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν,
ιαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.
θος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινδύνων
υλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

255. Ἑρμῆς.

Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους
ἐγχεῖν. Ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιή-
ἑκάστῳ ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου τοῦ σκυτέως
ἐντος, πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὅλην λα-
υείαν ἐνέχεεν αὐτῷ· κἀκ τούτου συνέβη, τοὺς
ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς

θος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

256. Ζεὺς καὶ Αἰσχύνη.

πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας δια-
τοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην
. Διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγά-
οῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. Ἡ δὲ τὸ
ν ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. Ἐπεὶ δὲ σφό-
ειτο, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχο-
γίαις, ὡς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ'

εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. Ἀπὸ δὴ τούτο συνέβη, πάντας τοὺς πόρνους ἀναισχύντους εἶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένου ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

257. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. Εἰ γάρ σύ μοι, φησὶ, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. Τὸ δὲ ὑποτυχὸν, ἔφη· ἀλλ' ἐὰν ἐγω ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

258. Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι, κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπι τινα σκοπιάν. Κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὂν προσεδεχόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

259. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· οὐδὲ φοβοῦμαί οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ· εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν ἡ ‹…›χμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; ‹…›το καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ‹…›ἱρχω σου ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ ‹…›πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δά‹…›ων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ ‹…›ων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτη‹…›ν. Ὁ κώνωψ δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, ‹…›αὶ ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλα‹…›εὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ ‹…›ὐτελοῦς ζώου, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΕΚ ΤΩΝ ΥΠΟ ΝΕΒΕΛΗΤΟΥ ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ.

260. Ἀηδὼν καὶ Χελιδών.

Ἀηδόνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον, ὡς αὐτή. Ἡ δὲ εἶπεν· οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνῆσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ. Ἡ μὲν χελιδὼν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων παρεικάζεται, ἡ δὲ ἀηδὼν τοῖς φιλερήμοις κατὰ τὸν θεὸν μοναχοῖς, οἵτινες τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἔφυγον.

Ὅτι τὸν λυπηθέντα ἔκ τινος τύχης, καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλει, ἔνθα ἡ λύπη συνέβη.

261. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἶγες.

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτῳ αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἶγας ἤγαγεν. Εὗρεν δὲ ἐκεῖ ἀγρίας αἶγας καὶ τράγους, πλείονας ὧν εἶχεν αὐτὸς, καὶ μείζους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφεὶς ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεώτας ἐκ τοῦ λιμοῦ· αἱ δὲ ἄγριαι πρὸς τὸ ὄρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελάσας, εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμᾶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπ᾽ ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων γενομένου.

262. Αἲξ καὶ Ὄνος.

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφέ τις. Ἡ δὲ αἲξ φθονήσασα ῷ ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὡς ἄπειρα ολάζῃ, ποτὲ μὲν ἀλήθων, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ υνεβούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι, καταπεσεῖν ἔν ινι βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας αὶ πεσὼν συνετρίβη. Ὁ δὲ δεσπότης, τὸν ἰατρὸν κα- έσας, ᾔτει βοηθεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγχυματί- αι ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶγα ύσαντες, τὸν ὄνον ἰάτρευον.

Ὅτι ὅστις καθ᾽ ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γί- εται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

263. Ἁλιεύς.

Ἁλιεύς, τὸ πρὸς ἄγραν δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης κβαλών, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατὴς γέγονε, καὶ ούτους ἐν τῇ γῇ ἥπλωσεν· οἱ δὲ βραχύτεροι τῶν χθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ὅτι εὔκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχοῦ- ιν, τοὺς δὲ μέγα ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδῃς ἐκφεύγειν ὴν δίκην.

264. Ἀλώπεκες.

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνη- θροίσθησαν, πιεῖν ἐξ αὐτοῦ θέλουσαι. Διὰ δὲ τὸ ῥοι- ηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρεπόμεναι οὐκ

ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελίζειν τὰς λοιπὰς, καὶ δειλίαν καταγελώσης, ἑαυτὴν ὡς γενναιοτέραν προκρίνασα, θαρσαλέως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ῥεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύραντος, καὶ τῶν λοιπῶν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἑστηκυιῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον· μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησώμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν, ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκεῖσε ἀποκομίσαι βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

265. Ἄνθρωπος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτῷ κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυππεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὡδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνῶν μηδὲν θερίσας.

Ὅτι πρᾷον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς δυσοργήτοις.

266. Γεωργὸς καὶ Φυτόν.

Φυτὸν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κελαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὡς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε.

τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγήν. Οἱ δὲ ς καὶ οἱ στρουθοὶ ἱκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν ήψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ᾄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸν ν τέρπειν. Ὁ δὲ, μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ ν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκοίλανε ῖρον, σμῆνος μελισσῶν καὶ μέλι εὗρε. Γευσάμε- τὸν πέλεκυν ἔῤῥιψε, καὶ τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν μελεῖτο.

ι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει δίκαιον ἀγα- αὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουσι.

7. Δειλὸς Κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος.

οντός τινος ἴχνη ἐζήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ας, εἰ εἶδεν ἴχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζῃ, ἔφη· τὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δείξω. Ὁ δὲ ὠχριώσας φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· ἴχνη ητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.

ι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς οὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

268. Ἐλάτη καὶ Βάτος.

άτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· ἐν οὐδενὶ οὐδὲν ύεις, ὅτε ἐγὼ ἐν στέγεσί που χρησιμεύω καὶ οἴ- Ἡ δὲ βάτος ἔφη· ὦ ἐλεεινὲ, εἰ μνησθεῖσα τῶν ν καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἶχες ν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.

είσσων πενία ἄφοβος, ἢ πλουσία μετὰ ἀναγκῶν ρειῶν.

; καὶ Γῆ.

γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ἑρμῆ
αὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύσσοντες
ροσταχθὲν ποιήσαντος, ἡ
δὲ ὁ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε, λέ-
ἀλλ' ὀρυσσέτωσαν, ὅσην
ὑτὴν καὶ κλαίοντες ἀπο-

νειζομένους, μετὰ λύπης δὲ
ς.

αὶ Ἀλώπηξ.

εἴς τινα ποταμὸν ἐφέρετο·
ἐνη, ἄξιος, ἔφη, τῆς νηὸς ὁ

οχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχει-

272. Ἔχις καὶ Ὕδρος.

ἜΧΙΣ φοιτῶν ἐπί τινα κρήνην, ἔπινεν. Ὁ δὲ ἐνταῦ-
κῶν ὕδρος ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτῶν, εἴγε μὴ ἀρ-
τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ δίαιταν ἀφι-
. Ἀεὶ δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξανομένης, συνέθεν-
ς εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσιν, καὶ τοῦ νικῶν-
ε γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξάντων
ν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ μῖσος τοῦ ὕδρου,
όμενοι πρὸς τὸν ἔχιν, παρεθάρσυνον αὐτὸν,
όμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνστά-
ς μάχης, ὁ μὲν ἔχις πρὸς τὸν ὕδρον ἐπολέμει, οἱ
οι μηδὲν περαιτέρω δρᾷν δυνάμενοι, μεγάλα
κν. Καὶ ὁ ἔχις νικήσας, ᾐτιᾶτο, εἴ γε συμμα-
ῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ παρεγέ-
δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· ἀλλ᾽ εὖ ἴσθι, ὦ οὗ-
μετέρα συμμαχία οὐ χειρῶν δεῖ, διὰ δὲ φωνῆς

· δηλοῖ, ὅτι ἔνθα χειρῶν χρεία ἐστὶν, ἡ διὰ
ια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

73. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ.

άμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν
ν, τὸ βασίλειον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων
υλόμενος δὲ γνῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλ-
ν γλισχρότητα μετεβάλλετο, φερομένης
κάνθαρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ
υναμένη, ἐπειδὴ περιΐπτατο, τοῦ φο-

ρείου ἀναπηδήσασα, ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀπεκατέστησεν.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, κἂν τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσιν, οὐ μετατίθενται τὴν φύσιν.

274. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξείας ἠρίζοντο. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον, καὶ τοῦ βέλους ἀφέντος, ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοσι ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ ἐκείνων μὴ ἐφικνεῖσθαι, καὶ γέλωτος ὀφλισκάνουσι.

275. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ καὶ Μῶμος.

Ζεὺς, καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, Ζεὺς μὲν ταῦρον, Προμηθεὺς ἄνθρωπον, Ἀθηνᾶ δὲ οἶκον, κριτὴν εἵλοντο τὸν Μῶμον. Ὁ δὲ φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ, ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθέα, διότι τοῦ ἀνθρώπου τὰς φρένας ἔξωθεν οὐ κατεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανερὸν δὲ εἴ τι ἕκαστον οὐ χρείαν εἶχον. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῷ οἴκῳ τροχοὺς ἀποθεῖναι, ἵνα, ἐὰν πονηρῷ τις παροικισθῇ γείτονι, ῥᾳδίως καταβαίνῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐνάρετόν ἐστι, ὃ μὴ ψόγον ἐπιδέχεται.

276. Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος.

Ἡρακλῆς ὁ θεωθεὶς, καὶ παρὰ τῷ Διῒ ἑστιώμενος, ἵνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο ἑαυτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονὸς, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἧς πάντας τοὺς δαίμονας ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλοῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· ἀλλ᾽ ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ᾽ ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἦμεν, ἑώρων αὐτὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πονηροῖς συνόντα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσιν.

277. Ἰατρὸς ἄτεχνος.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀῤῥώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἑτοιμάσαι, τὴν αὔριον γὰρ οὐχ ὑπερβήσειν. Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις ζῶν. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐκεῖνος συναντήσας αὐτῷ, χαῖρε, ἔφη· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; κἀκεῖνοι, εἶπεν, ἠρεμοῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἅιδης δεινὸν ἠπείλουν τοὺς ἰατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῶσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἔμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ᾽ ἐγὼ προπεσὼν αὐτοῖς

καὶ δυσωπήσας, ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἰο εἶναί σε, ἀλλὰ μάτην διαβληθῆναι.

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομψολό ἰατροὺς ὁ παρὼν μῦθος ἐλέγχει καὶ στηλιτεύει.

278. Ἵππος, Βοῦς, Κύων καὶ Ἄνθρωπ

Ἵππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενούμ ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. Ὁ δὲ δεξάμενος τούς, καὶ πῦρ ἀνάψας, ἔθαλψε. Καὶ τῷ μὲν ἵππῳ θὰς παρετίθει, τῷ δὲ ταύρῳ ἄχυρα, τῷ δὲ κυνὶ τ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξ ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερίσαντες καὶ χαρισά αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ᾽ ὧν ἔζων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος ε τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸ γαῦρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ᾽ αὐτὸν τοὺ σους χρόνους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργός πλοῦτον ἀθροίζων. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευτ χρόνους διὰ τοῦτο πᾶς γηράσκων, δύσκολός ἐσ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφὴν ἀγαπᾷ, καὶ καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ διδοῦσι καθυλακτεῖ, καὶ κι πτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων φαῦλοι ὄντες καὶ κ ἐκεῖνοι εἰώθασι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

279. Ἵππος καὶ Ἱπποκόμο

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἱπποκόμος πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε τ

δὲ ὁ ἵππος· εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶ θὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πώλει.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις ακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται, καὶ ἀ αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

280. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πί

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλομένων βασιλέα σθαι τινά, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντ κουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶναι, τὴν μ διότι χολὸν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, φαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ αὐτοῦ βασιλεύον ἡμῖν ἐπιτίθενται.

Ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων διὰ μι τοῦ προσδοκουμένου κωλύονται.

281. Κάμηλος καὶ Ζεύς.

Κάμηλος θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ κέρασιν νον, φθονήσασα αὐτῷ, ἐβουλήθη καὶ αὐτ ἐφικέσθαι. Διόπερ παραγενομένη πρὸς τὸν ἐδεήθη, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ. ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἴγε μὴ ἀρκεῖται τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ περισσότερο οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλ τι τῶν ὤτων ἀφείλετο.

284. Κολοιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

ολοιὸς λιμώττων ἐπί τινος συκῆς ἐκάθευδεν. Εὑ- τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, προσέμενεν, κα γίνωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγχρο-, καὶ τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ ησαι, ὦ οὗτος, ἐλπίδι προσέχων, ἥτις βουκολεῖν ιεν, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.

ρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον ὁ λό- αιρος.

285. Κολοιὸς καὶ Κόρακες.

λοιὸς μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρων, ὑπερφρονή- ὺς ὁμοφίλους, παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ ἠξίου συνδιαιτᾶσθαι. Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτοῦ ς καὶ τὴν φωνήν, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ λαθεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἧκε πάλιν πρὸς τοὺς κολοιούς. ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει, οὐ προσεδέξαντο αὐ- ὕτω τε συνέβη αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης ῆναι.

ὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς πατρίδας ἀπολι-, καὶ τὰς ἀλλοδαπὰς προκρίνοντες, διὰ τὸ ὡς ξέ- ῃ συμπολιτεύεσθαι, οὔτε ἐς μίαν εὐδοκιμοῦσιν.

286. Κοιλία καὶ Πόδες.

ιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκα- τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι τοσοῦτον προέχουσι τῇ ὡς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν, ἐκείνη ἀπε-

κρίνατο· ἀλλ' ὦ οὗτοι, ἐὰν μὴ τροφὴν ἐγὼ ὑμ σχοιμι, οὐδὲ ὑμᾶς βαστάζειν δυνήσεσθε.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων μηδὲν εἶνι θος, ἐὰν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσιν.

287. Κόραξ καὶ Ἑρμῆς.

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ηὔξατο τῷ νι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχνῶν. Σωθεὶς κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθετο. Πάλ ἑτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφεὶς τὸν Ἀπόλλωνι μῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ι πῶς σοι πιστεύσω, ὃς τὸν πρότερον δεσπότη καὶ ἠδίκησας;

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονι νοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἕξουσι βοήθ

288. Κύκνος.

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ᾄδε δή τις περιτυχὼν κύκνῳ πωλουμένῳ, καὶ ἀκο εὐμενέστατον ζῶον, ἠγόρασε, καὶ ἔχων ποτ πνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ᾆσαι τὸν πό δὲ τότε μὲν ἡσυχήσαντος, ὕστερον δέ ποτε, ὡ ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, θρηνοῦντος, αὐτὸν ὁ ἀκούσας ἔφη· ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ᾄδεις, ἐὰι θνήσκεις, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε πο ἀλλ' οὐκ ἔθυον.

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλοι σίως ποιεῖν, ἄκοντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

289. Κύνες λιμώττουσαι.

Κύνες λιμώττουσαι, ὡς ἐθεάσαντο ἔν τινι ποταμῷ σας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, ἔθεντο ἀλλήλαις, ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγένωνται. Συνέβη αὐταῖς πιούσαις πρότερον διαῤῥαγῆναι, ἢ τῶν βυρσῶν κέσθαι.

Πολλοὶ δι' ἐλπίδα κέρδους ἐπισφαλοῦς μόχθους στάμενοι, φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι.

290. Κύων.

Ὠά τις κύων καταπίνειν ἠθισμένος, ἰδών τινα κό-ν, χάνας τὸ στόμα αὐτοῦ, μεγίστῃ συνολκῇ κατεπέ-κε τοῦτον, οἰηθεὶς ᾠὸν εἶναι. Βαρούμενος δὲ τὰ άγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· δίκαια ἔγωγε πέπονθα, πάντα περιφερῆ ᾠὰ πεπίστευκα.

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι ἀδεκάστως πρᾶγμα προς-ς λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπείροντες ἀτοπίστοις.

291. Κύων.

άθρα κύων ἔδακνε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδω-ιάσας, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν· οὗτος κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠλαζονεύετο. Γραῦς αὐτῷ· κύων, τί φαντάζῃ; οὐ δι' ἀρετὴν τοῦτον ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κεκρυμμένης σου κακίας.

οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι, πρό-ι δηλοῦντες τὴν ἀφανῆ κακίαν.

292. Κύων καὶ Ἀλώπηξ.

Κύων θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν. Ὡς ὲ ἐπιστραφεὶς ἐκεῖνος ἐβρυχήσατο, ὁ κύων φοβηθεὶς, ἰς τὰ ὀπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν, ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλή· σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὗτινος οὐδὲ τὸν βρυχηθμὸν ὑπήνεγκας;

Ὁ λόγος κατὰ ἀνδρῶν αὐθαδῶν, οἳ κατὰ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, εἰς ὄψιν γενόμενοι ἀναχαιτίζονται.

293. Κύων καὶ Δεσπότης.

Ἔχων τις κύνα Μελιταῖον καὶ ὄνον, διετέλει τῷ κ προσπαίζων, καὶ εἴ ποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμιζέ αὐτῷ, καὶ προσιόντι παρέβαλεν. Ὁ δὲ ὄνος ζηλώ προέδραμεν αὐτὸς, καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπ Καὶ οὗτος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε παίοντα αὐτὸ γαγεῖν πρὸς τὸν μυλῶνα, καὶ τοῦτον δῆσαι.

Οὗτος ὁ λόγος ἁρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, φιλίας μέχρι ἑστιάσεως παρέχονται.

294. Κώνωψ καὶ Βοῦς.

Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκάθητο, καὶ τ δὲ πρὸς βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀνα δὲ ἔφη· οὔτε ὅτε ἦλθες ἔγνων, οὔτε ἐὰν σει μοι.

Ὅτι τοὺς εὐκλεεῖς, καὶ ἀδόξους, ους ἐλέγχει ὁ λόγος.

295. Ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὑρών.

Δειλὸς ὁ καὶ φιλάργυρος, εὑρὼν λέοντα χρυσοῦν, ἑαυτὸν προσαιτεῖ· οὐκ οἶδα τίς γίνωμαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, καί τι πράττειν οὐκ ἔχω. Μερίζομαι πολυχρηματίᾳ καὶ τῇ τῆς φρενὸς δειλίᾳ. Ποία γὰρ τύχη, καὶ τίς τῶν δαιμόνων χρυσοῦν εἰργάσατο λέοντα; ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ, ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσὸν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν. Ὦ τύχης δηλούσης, καὶ μὴ λαβεῖν συγχωρούσης· ὢ θησαυρὸς ἡδονὴν οὐκ ἔχων· ὢ χάρις δαιμόνων ἄχρηστος γενομένη· ποίῳ οὖν τρόπῳ νῦν χρήσομαι; ἐπὶ ποίαν μηχανὴν ἔλθω; ἄπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν μὲν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθείᾳ καὶ συμμαχίᾳ· κἀγὼ δὲ πόῤῥω ἔσομαι θεατής.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθονεῖν εἰώθασιν.

296. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων ποτὲ καύματος ὥραν ἔν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος, ταραχθεὶς καὶ ἐξαναστὰς, φοβερὸν ἀπέβλεπε. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης, εἶπεν· οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω.

Ὅτι τῇ κακῇ συνηθείᾳ οὐ δεῖ παρέχειν ἄδειαν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα, λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

297. Λέων καὶ Δελφίς.

Λέων ἔν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐ δελφῖνα παρακύψαντα, τοῦτον ἐπὶ συμμαχίαν π σε, λέγων ὅτι μάλιστα φίλους καὶ βοηθοὺς γενέ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν ; βασιλεύει. Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ μετὰ πολὺν χρόνον μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἐπεκαλεῖτο τὸν δελφῖνα ἐπὶ βοήθειαν. Ὡς δι καίπερ βουλόμενος, ἐκβῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης οὐ το, ᾐτιᾶτο αὐτὸν ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχι ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥτις με θ ποιήσασα, οὐκ ἐᾷ ἐκβῆναι.

Δεῖ ἡμᾶς φιλίαν σπενδομένους τοιούτους ἐπι συμμάχους, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρεῖναι ἡμῖν δι

298. Λέων καὶ Κάπρος.

Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, ε πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἤριζον πρῶτος αὐτῶν πίῃ. Ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον διηγέρθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς πνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πι τον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο, λύσαντες τὴν ἔχθ πον· κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρώ καὶ κόραξιν.

Ὅτι τὰς πονη[illegible] καὶ τὰς φιλονει λόν ἐστι διαλ[illegible]σιν ἐπὶ κίνδυν ἄγουσιν.

299. Λέων καὶ Ὄναγρος.

Θήρας ἐθήρευον λέων καὶ ὄναγρος· ὁ μὲν λέων διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ποσὶ ταχύτητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶά τινα ἐθήρευσαν, ὁ λέων μερίζει καὶ τίθησι τὰς μοίρας· τὴν μὲν μίαν, εἶπεν, λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γάρ εἰμι, τὴν δὲ δευτέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη κακὸν μέγα σοι ποιήσει, εἰ μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνάπτειν, μηδὲ κοινωνεῖν.

300. Λύκος καὶ Ἵππος.

Λύκος κατά τινα ἄρουραν ὁδεύων, εὗρε κριθάς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρήσασθαι, καταλιπὼν ἀπῄει. Ἵππῳ δὲ συντυχὼν, τοῦτον ἐπὶ τὴν ἄρουραν ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὡς εὑρὼν κριθὰς, αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόντων ἀκούει. Καὶ ἵππος ὑποτυχὼν ἔφη· ἀλλ' ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἠδύναντο, οὐκ ἄν ποτε τὰ ὦτα τῆς γαστρὸς προέκρινας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν χρηστότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

301. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν. Ἐδυσώπει δὲ, ὡς γραῦν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη·

λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ. Ἡ δὲ
εἴθε μή σοι συνήντησα, καὶ μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύ-
ῃς, καὶ μήπως πάλιν συναντήσῃς μοι.
)τι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκρυμμένας
ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

302. Λύκοι καὶ Κύνες.

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· διὰ τί ὅμοιοι ὄντες ἡμῖν
πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; οὐδὲν γὰρ
μῶν διαλλάττομεν, πλὴν τῇ γνώμῃ, καὶ ἡμεῖς μὲν ἐλευ-
θερίᾳ συζῶμεν, ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες
καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν ὑπομένετε, καὶ κλοι
περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ τὰ πρόβατα· ὅτε ἐ
ἐσθίουσι, μόνα τὰ ὀστᾶ ὑμῖν ἐπιῤῥίπτουσι. Ἀλλ' ἐ
πείσησθε, πάντα τὰ ποίμνια ἔκδοτε ἡμῖν, πάντα κο
εἰς κόρον ἐσθίοντες. Ὑπήκουσαν οὖν πρὸς ταῦτα
κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσελθόντες, πρότ
τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιο
μισθοὺς λαμβάνουσι.

303. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου,
αὐτὸ εἰς κοίτην. Λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας,
πρόβατον. Ὁ δὲ πόῤῥωθεν σταθεὶς εἶπεν
ἀφεῖλου τὸ ἐμόν. Ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη· σ
καίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;

Τοὺς ἅρπαγας καὶ πλεονέκτας λῃστὰς,
...μένους, καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λό

EX NEVELETO.

304. Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κ

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβά
ποιῆσαι μετ᾽ αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας
διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέ
ποιῆσαι. Ἀλλά τις γέρων κριὸς εἶπεν· π
στεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου καὶ τῶν κυνῶ
των με ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι
Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γ
τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι᾽ ὅρκον πεισθ

305. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ, καὶ φέγγων, ἐ
ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνοῆ
σης, εὐθὺς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἅπτω
αὐτῷ· φαῖνε λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρω
οὔποτε ἐκλείπει.
Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τ
βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσαιτό τις, ξέ

306. Μηναγύρται.

Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεισ
ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δή ποτε ἀποθ
τοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν, ἐκ τοῦ δέρ
πανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο.
αὐτοῖς μηναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ πυ
αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τεθνηκ

τὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

307. Μῦς καὶ Βάτραχος.

Χερσαῖος μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλιώθη. Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα τοῦ μυὸς τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἦλθον σῖτον δειπνήσοντες. Ἔπειτα εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς βρυχάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φυσηθεὶς, ἐτεθνήκει. Ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατράχου συνδεδεμένος. Ἴκτινος δὲ τοῦτον ἰδὼν, τοῖς ὄνυξιν ἥρπασε, βάτραχος δὲ δεσμώτης ἐπηκολούθει, δεῖπνον καὶ αὐτῷ ἰκτίνῳ γινόμενος.

Ὅτι, κἂν νεκρὸς ᾖ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ὑφορᾷ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδίδωσι καὶ ζυγοστατεῖ.

308. Ναυαγός.

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ᾽ ἑτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπείσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, παρ᾽ ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος, μυρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῇ. Εἷς δέ τις τῶν συνναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρὴ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν κοπιᾷν, καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ βοηθείας δέεσθαι.

309. Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα.

Ναυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἴς τινα αἰγιαλὸν, διὰ τὸν κόπον ἐκοιμᾶτο. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαναστὰς ἐμέμφετο τῆς θαλάσσης, αὐτὴν ἐναιτιάζων, ὅτι γε δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ πρᾳότητι τῆς ὄψεως, καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς προσδέχηται, ὑπογαστρισαμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικὶ, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ φύσεως τοιαύτη εἰμὶ, ὁποίαν με νῦν ὁρᾷς· οἱ δὲ, αἰφνίδιόν μοι ἐμπίπτοντες, κυματίζουσι καὶ ἐξαγριαίνουσι.

Δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν τοὺς δρῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιστατοῦντας.

310. Ὁδοιπόροι καὶ Κόραξ.

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ κόραξ ὑπήντησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπιστραφέντων δὲ αὐτῶν, καί τινος ὑποστρέψαι παραινοῦντος, τοῦτο σημαίνειν τὸν οἰωνὸν, ἕτερος ὑποτυχὼν εἶπεν· καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαντεύεσθαι, ὃς οὐδὲ ἰδίαν πήρωσιν προείδετο, ἵνα φυλάξηται;

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον κεκτημένοι, καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

311. Ὄνον ἀγοράζων.

Ὄνον τις ἀγοράζειν μέλλων, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτνης, μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ, καταλιπὼν τοὺς ἄλλους, ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάγῳ ἔστη, καὶ ὡς οὐδὲν ἐποίει. Δήσας οὖν καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτω ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποιήσατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ, ὅτι οὗτος, ὁποῖος ἐξ ἁπάντων τὸν συνήθη ἐπελέξατο.

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποῖος ἑτέροις συναναστρέφεται.

312. Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὄνος ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· πῶς οὕτω τῇ ἁπαλῇ γλώσσῃ τὸ σκληρὸν καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

313. Οὐρὰ καὶ Μέλη ὄφεως.

Οὐρά ποτε ὄφεως ἠξίου πρώτη προάγειν καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· πῶς χωρὶς ὀμμάτων καὶ ῥινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; Ταύτην δὲ οὐκ ἔπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρὰ δὲ ἦρχε καὶ ἦγε, σύρουσα τυφλῶς τὸ ὅλον σῶμα, ἕως εἰς βάραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἔπληγεν.

Σαίνουσα δὲ ἱκέτευε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειράθην.

Ὅτι ἄνδρας δολίους καὶ κακοὺς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

314. Ὄφις, Γαλῆ καὶ Μῦες.

Ὄφις καὶ γαλῆ ἔν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. Οἱ δὲ ἐκεῖσε μῦες ἀεὶ καταναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὡς ἐθεάσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξῆλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μῦας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ᾽ ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεισβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἑκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

315. Πλέοντες.

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἔπλεον. Γενομένων δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναῦν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιῤῥηξάμενος, τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐπεκαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν περισωθῶσι. Παυσαμένου δὲ τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες, ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκίρτων, ἅτε δὴ ἐξ ἀπροσδοκήτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στεῤῥὸς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων, ἔφη πρὸς αὐτούς· ἀλλ᾽ ὦ φίλοι, οὕτως καὶ ἡμᾶς γεγηθῆναι δεῖ, ὡς πάλιν, ἐὰν τύχοι, χειμῶνος ἐσομένου.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις, ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοουμένους.

316. Πλούσιος καὶ Βυρσεύς.

Πλούσιος βυρσεῖ παραπλησιάζων τις, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ᾽ ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τοῦ δὲ συνεχῶς γινομένου, συνέβη, χρόνου διελθόντος, ἐν συνηθείᾳ γενομένου τῆς δυσωδίας μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δυστυχῆ καταπραΰνει.

317. Ποιμὴν καὶ Κύων.

Μάνδρας εἴσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκον ἤμελλε συγκλεῖσαι, εἰ μὴ κύων ἰδὼν τοῦτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμένα· πῶς τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων, τόνδε λύκον συνεισάγεις τῇ ποίμνῃ;

318. Ποιμὴν καὶ Κύων.

Ποιμὴν ἔχων κύνα παμμεγέθη, τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δή ποτε εἰσελθούσης τῆς ποίμνης, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις, καὶ σαίνοντα αὐτά, εἶπεν· ἀλλ᾽ ὦ οὗτος, ὃ θέλεις σὺ τούτο ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, τ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

319. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς.

Ποιμὴν εὑρὼν λυκιδεῖς, τούτους μετὰ πολλῆς ἐπιμε- ; ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες, οὐ μόνον τὰ οὗ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἁρπάζοντες ἰ οἴσουσιν. Οἱ δὲ, ὡς τάχιστα ηὐξήθησαν, ἀδείας ντες, πρώτην αὐτοῦ τὴν ποίμνην διαφθείρειν ἤρξαν- Ὁ δὲ ἀναστενάξας εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπον- τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ μένους ἀναιρεῖν;

320. Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι.

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους σε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῷ πλείο- ὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν θηρίων τινὰ δια- ράντα, ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. Τοῦ δὲ τὸ προς- λὲν ποιήσαντος, συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλασθέν- τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς ώδεις.

Ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει πρὸς ἄνδρας θηριώδεις καὶ λους.

321. Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον.

Ῥόδῳ παραφυὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· οἷον ς εὐπρεπὲς εἶ, καὶ ποθητὸν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώ- · μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας. Τὸ δὲ ·· ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, κἂν μηδεὶς κόψῃ με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεῖς ἀεὶ, καὶ ὕτω νέον.

ρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμένειν, ἢ πρὸς
υφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν, ἢ καὶ
ν.

322. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ.

ξ ἐπί τινος ὑψηλοῦ δένδρου ᾖδεν. Ἀλώπηξ δὲ
αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἀν-
ίσα, ἐθαύμασεν αὐτοῦ τὴν εὐφωνίαν, καὶ πα-
ταβῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι,
ῷον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κἀκεῖνος ὑπονοή-
ὡς ἐπὶ τὸν τέττιγα ἔφη· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ
πέλαβές με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκεί-
κας φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώ-
ρὰ τέττιγος ἐθεασάμην.
οὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ
σωφρονίζουσι.

323. Τοξότης καὶ Λέων.

θέ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι.
τὰ ζῶα τοῦτον θεασάμενα ἔφυγε. Λέων δὲ
σεκάλει αὐτὸν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος πέμ-
ὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· δέξαι, καὶ ἴδε τὸν ἐμὸν
οἷός ἐστι, καὶ τότε ἐγὼ ἐπέρχομαί σοι. Ὁ δὲ
θεὶς ὥρμησε φεύγειν. Ἀλώπεκος δέ τούτ
αὶ μὴ φεύγειν λεγούσης, ὁ λέων ἔφη· ὦ α
ιε πλανήσεις· ὅπου γὰρ τοιοῦτον πικρὸ
ἐὰν αὐτὸς ἐπέλθῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.
θος δηλοῖ, μηδαμῶς πλησιάζειν τοὺς π
ας.

32

Τὰς ὑαίνα
τῆς φύσεως,
σθαι. Καὶ δ
τήν, ὅτι φίλη
Κἀκείνη ὑποτ
τὴν φύσιν, δι
χρήσομαι.
Πρὸς

Τὰ
καὶ πο
ποτε
ἀπο
ἔφ

324. Ὕαινα καὶ Ἀλώπηξ.

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενας, ποτὲ δὲ θηλείας γενέσθαι. Καὶ δὴ ὕαινα θεασαμένη ἀλώπεκα ἐμέμφετο αὐτὴν, ὅτι φίλην θέλουσαν αὐτῇ γενέσθαι οὐ προσίεται. Κἀκείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν· ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἀγνοῶ, πότερον ὡς φίλῃ ἢ ὡς φίλῳ σοι χρήσομαι.

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον.

325. Ὕαιναι.

Τὰς ὑαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄῤῥενας γενέσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας· καὶ δή ποτε ἄρσην ὕαινα θηλείᾳ παρὰ φύσιν διετέθη. Ἡ δὲ ἀποτυχοῦσα ἔφη· ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ταῦτα πράττε, ὡς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοὺς, καὶ πάλιν, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος, τούτους ὑπ' ἐκείνων λογοθετουμένους.

326. Ἱππεὺς φαλακρός.

Φαλακρός τις ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθεὶς κεφαλῇ ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας, ἀφείλατο ταύτας. Γέλως πλατὺς δὲ τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἳ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγενήθησαν, κατέλιπον;

Ὅτι μηδεὶς λυπείσθω συμφοραῖς ἐπελθούσαις α
Ὃ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχεν ἐκ φύσεως, τοῦτο οὐδὲ
ραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἤλθομεν οἱ πάντες, γυμνοὶ
ἀπελευσόμεθα.

327. Χελιδὼν καὶ Ὄρνιθες.

Χελιδὼν ἐκκλησίαν τῶν ὀρνέων συναθροίσασα, ρήνει, φάσκουσα κράτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκότ ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συνθεμένους, οἰκείως δια σθαι πρὸς αὐτούς. Τῶν δὲ ὀρνεών τις τὰ ἐναντί χελιδόνι ἔλεγεν· ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ λίνου μᾶλλον κ σθίοντες ἀναλίσκωμεν, καὶ ἀφανῆ ποιῶμεν, ἵνα μι ἔχωσι πλέκειν δίκτυα καθ᾽ ἡμῶν. Ἡ μὲν οὖν χελ ἀρίστην γνώμην ἔχουσα, ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς λεσι διατρίβουσα, ἐν ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρὰ ἀνθ ποις, καὶ οὐδὲν ὑπ᾽ αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λι ὄρνεα, ὡς μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέ ὡς πάντως ὄντος τοῦ λίνου κακῶν αἰτίου, συμβαίνει παρὰ γενέσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων λαμβανόμενα, δαπανᾶσθαι, οὕτως τε ταύτην τὴν κα γνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησεν μὴ μετὰ ἀνθ πων μένειν, ἀλλ᾽ ἐν ἀέρι πέτασθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τοῖς βιωτικοῖς π γμασι τῷ τῆς ἀγχινοίας βουλεύματι ἐχρήσαντο, ἀκί νοι διεφυλάχθησαν.

328. Χρεωφειλέτης.

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης, ἀπαιτούμενος π τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέως, τὸ μὲν πρῶτον πα

βολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, προσαγαγὼν ἣν μόνον εἶχεν ὗν, ἤγουν χοῖρον, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὠνητοῦ δὲ προσελθόντος, καὶ διερωτῶντος, εἰ τοκὰς ἡ ὗς, ἐκεῖνος ἔφη· μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ Μυστηρίοις θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενα. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστὴς εἶπεν· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γάρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοῦτο· οὐκ ὀκνοῦσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομαρτυρεῖν.

329. Χύτραι.

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκῆν ποταμὸς κατέφερεν. Ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρόθεν μου κολύμβα, καὶ μὴ πλησίον· ἐὰν γάρ μοι συμπροψαύσεις, καταχλῶμαι, κἄν τε ἐγὼ μὴ θέλουσα προψαῦσαι.

Ὅτι ἐπισφαλής ἐστι βίος πένητι, δυναστοῦ ἄρχοντος πλησίον παροικοῦντος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΙΠ

---

330. Ποταμοὶ καὶ Θάλασσα.

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τὴν θ κατῃτιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· διὰ τί ἡμᾶς, εἰςερ ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ ἀπεργάζῃ ἁλμυροὺς καὶ ἀπότους; Ἡ δὲ θάλασ σα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτοὺ χεσθαι, καὶ μὴ γίνεσθαι ἁλμυροί.

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτ τινὰς, καὶ παρ᾽ αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

331. Θηρευτὴς καὶ Λύκος.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λύκον θεασάμενος προ τα τῇ ποίμνῃ, καὶ πλεῖστα τῶν προβάτων, ὡς διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθεγξάμενος πρὸς αὐτὸν νότατον θηρίον· ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς κυσὶν ὅλως ἀντιστῆναι οὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς τῶν ἀνθ[illegible] ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

,2. Ταῦρος, Λέαινα καὶ Σύαγρος.

ῦρος εὑρηκὼς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κερατί-
έκτεινεν· ἐπιστᾶσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πικρῶς αὐ-
εκλαίετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοφυρομένην,
εν ἑστὼς, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὢ πόσοι ἄρα τυγχά-
ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπε-
ε.

λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρηθή-
ὑτῷ.

333. Λέων καὶ δύο Ταῦροι.

ων προσβαλὼν ταύροις δυσὶν, ἐπειρᾶτο τούτους
ινήσασθαι· οἱ δὲ τὰ ἑαυτῶν κέρατα ἐπίσης αὐτῷ
ρατάξαντες, οὐκ εἴων τὸν λέοντα μέσον αὐτῶν
εῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκεῖνος, ὡς ἀδυνάτως ἔχει
ὑτοὺς, κατεσοφίσατο τοῦ ἑνὸς, καὶ πρὸς αὐτὸν
ὡς εἴγε τὸν σὸν ἑταῖρον προδώσεις μοι, ἀβλαβῆ
ηρήσω· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς
; ἀνῄρηκεν.

μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι ἀλλή-
ονοοῦντες, οὐ συγχωροῦσιν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς
σθαι· τῆς δ᾽ ὁμονοίας περιφρονοῦντες, εὐχερῶς
οῖς ἐναντίοις ἁλίσκονται.

334. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηξ.

ώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρουν. Πα-
νοι δὲ διά τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώ-
ς πάντες οἱ νεκροὶ οὗτοι ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν

γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πιθηκι· εὐχερῶς ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος ὁ μῦθος παριστᾷ τὸν τοὺς ψευδολόγους ὀρθῶς διελέγχοντα, καὶ τοὺς προδήλως τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφέροντας.

335. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τούτου στᾶσα ἐγγὺς, δεινῶς αὐτὸν ὕβριζεν· ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προςπεσοῦσά μοι ἀτυχία.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων δυςπραγίαις περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἐξουθενοῦνται.

336. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ.

Λέοντος δορὰν κύνες εὑρόντες, διεσπάραττον ταύτην· τούτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῆν, εἴδετε ἂν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

337. Ἔλαφος νοσοῦσα.

Ἔλαφος νόσῳ περιπεσοῦσα, ἐπί τινος τόπου πεδινοῦ κατεκέκλιτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θέαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομὴν κατεβοσκήθησαν· εἶτα ἐκείνη τῆς νόσου ἀπαλλαγεῖσα, τῇ ἐνδείᾳ δεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ περιττοὺς καὶ ἀνοήτους κτώμενοι φίλους ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν μᾶλλον ὑφίστανται.

338. Θηρευτὴς καὶ Κύων.

Ἀνὴρ θηρευτὴς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηνεκῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέῤῥιπτε. Λέγει οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ κύων· ἄνθρωπε, ἄπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ γὰρ πολλή σου εὔνοια μᾶλλόν με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οἱ πολλὰ δῶρά τισι παρεχόμενοι δῆλοί εἰσι τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

339. Κύων καὶ βρῶμα.

Κύων ἁρπάσας βρῶμα ἐκ μακελλίου, ᾤχετο φυγας ἐκεῖθεν, καὶ ἔφθασεν ἐπί τινα ποταμόν. Περαιούμενος δὲ αὐτὸν, ὁρᾷ ἐν τοῖς ὕδασι τὴν τοῦ βρώματος σκιὰν, πολλῷ οὖσαν, οὗ ἔφερεν, εὐμεγεθεστέραν. Καὶ τοῦ στόματος τὸ βρῶμα ἀποῤῥίψας, ἐπὶ τὴν ὁραθεῖσαν αὐτοῦ σκιὰν κατηπείγετο. Τῆς δὲ ἀφανοῦς γενομένης, στραφεὶς ὁ κύων τὸ ἀποῤῥιφὲν ἆραι, οὐδὲν ἐφεῦρε τὸ σύνολον· καὶ γὰρ ἐκεῖνο παρά τινος καταπτάντος κόρακος εὐθὺς ἡρπάγη καὶ κατεβρώθη. Εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐταλάνιζε, τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀφρόνως καταλιπὼν, ἐφ' ἕτερον ἀφανὲς ἠπειγόμην, κἀκείνου ἀποτυχὼν καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον;

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς ἀκορέστως ἔχοντας, καὶ τῶν περιττῶν ὀρεγομένους.

340. Ὄναγρος καὶ Ὄνος.

Ὄναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενον, καὶ τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίζων, ἔλεγεν· εὐτυχὴς ὄντως

ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχέδιον
ν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι' ἄλλου
νλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς.
αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν
πελάσαι, ὡς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου·
), μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελ-
ὸν θέσθαι κατάβρωμα.
δηλοῖ, ὡς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτρά-
τοβουλίᾳ φερόμενοι, καὶ βοηθείας τινὸς μὴ
ωρὸν πτῶμα γίνονται.

41. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός.

: κηπουρόν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων
ὑμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· πῶς τὰ μὲν ἄγρια
πευόμενα, μήτε ἐργαζόμενα, ὡραῖα πεφύ-
τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται;
ὸς ἀντέφησεν, ὡς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μό-
ρονοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμέτερα ὑπὸ χειρὸς
ἐπιμελεῖται.
δηλοῖ, ὡς κρείττων ἡ τῶν μητέρων ἀνατρο-
ς τῶν μητρυιῶν ἐπιμελείας.

342. Κύων καὶ Λύκαινα.

ιταδιώκων λύκαιναν, ἐφρυάττετο τῇ τε
ῆτι, καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, καὶ ἐδόκει φεύγει
ἰκείαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς
ε πρὸς τὸν κύνα· οὐ σὲ δέδοικα
τότου καταδρομήν.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῶν ἑτέρων γενναιότητι.

343. Ἀνὴρ, Ἵππος καὶ Πῶλος.

Ἀνήρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑπαρχούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἡ ἵππος ἀπέτεκεν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθὺς πορευόμενος, καὶ ταχέως ἰλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς ἰδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν· ἰδοὺ, ὁρᾷς με βραχύτατον, καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοίνυν, ὡς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλείπῃς με, αὐθωρὸν διαφθείρομαι· εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με, καὶ ἀπαγάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῆναι παρασκευάσῃς, ὄντως αὐξυνθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς ἐκείνους χρὴ εὐεργετεῖν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιΐας ἐλπίζεται.

344. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ.

Ἀνήρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων, τάχα καὶ τοῖς πρακτέοις σεμνὸς, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς ἰδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδείᾳ περιπίπτει ἐσχάτῃ, καὶ τὴν ψυχὴν καιρίως ἀλγῶν, ἐβλασφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζετο. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπί τινα τῶν ἐρημικῶν τόπων ἐξῄει, θανεῖν μᾶλλον αἱρετισάμενος, ἤπερ κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ, λάκκον τινὰ βαθύτατον ἔτυχεν εὑρηκὼς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρά τινος τῶν γιγανταίων ἀπετέθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβὴς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθὺς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν

τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἴρει δὲ τὸ χρυσίον εκο..
ἄσμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Εἶτα ὁ Κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὑρηκὼς, ἀντ᾽ αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκεῖσε τὸ ξίφος ἑωρακὼς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

345. Θηρευτὴς καὶ Ἱππεύς.

Ἀνήρ τις θηρευτὴς λαγωὸν κατασχὼν, καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, καί τινι προσυπαντηθεὶς ἐφίππῳ ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ᾽ αὐτοῦ τὸν λαγωὸν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ ἱππεὺς τὸν λαγωὸν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθὺς δρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτὴς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ δὲ ἱππέος ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτὴς, καὶ ἄκων, φωνεῖ πρὸς αὐτὸν, καί φησιν· ἄπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγωὸν ἐδωρησάμην σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ ἀκουσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἑκοντὶ ταῦτα δεδωκέναι.

346. Κύων καὶ Λαγωός.

Κύων λαγωοῦ κατατρέχων, καὶ τοῦτον καταλαβὼν ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦθεν ἀποῤῥέο ..τοῦ αἷμα ἀνέλειχεν. Ὁ δὲ λαγωὸς ἐδόκει τὸν κ᾽

αταφιλεῖν μᾶλλον αὐτὸν, καὶ ὑπολαβὼν εἶπε πρὸς αὐόν· ἢ ὡς προσφιλὴς περιπτύσσου με, ἢ ὡς ἐχθρὸς καὶ ολέμιος κατάδακνε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ ἄνθρωποί τινες ἔξωθεν μὲν ιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ ἀπηνείας πελήρωνται.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΤΙΚΑΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

---

347. Ἀγαθὰ καὶ Κακά.

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὡς ἀσθενῆ τα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον, καὶ τὰ κακὰ ἠρώτησαν ν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ δὲ εἶπεν, μετ' ήλων πάντα, ἓν δὲ καθ' ἓν τοῖς ἀνθρώποις ἐπέρχεχι. Διὰ τοῦτο, τὰ μὲν κακὰ συνεχῆ τοῖς ἀνθρώποις, πλησίον ὄντα, ἐπέρχεται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ ινοῦ κάτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῷ μὲν οὐδεὶς ταχέως ἐπιίνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἑκάστην πλήτ-

348. Γεωργὸς καὶ Θάλασσα.

ωργός τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσσῃ κυμαινομένην, ϑῷ πεμπομένην, κατηρᾶτο τὴν θάλασσαν δακρύων·

Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόα τοιαῦτα· ἵνα τί, ἄνθρωπε, μέμφῃ με μάτην; οὐ γὰρ ἔγωγε τῶν κινδύνων αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττοντές με. Εἰ δὲ βουληθῇς χωρὶς τούτων πλεῦσαι, ἡμερωτέραν δή με τῆς γῆς εὑρήσεις.

Ὅτι γαληνοὺς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι παραφυσσῶντες, ἐπεγείρουσι πρὸς ὀργάς τε καὶ ζάλας.

349. Ἑρμοῦ ἅμαξα καὶ Ἄραβες.

Ἑρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θεὶς εἰς ἅμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπῄει. Ὡς δὲ Ἀράβων κατήντησε τὴν χώραν, συντρίβει τὴν ἅμαξαν κενὴν φορτίων. Οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἴασαν ὁδεῦσαι, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

350. Ἥλιος γαμῶν καὶ Βάτραχοι.

Ἡλίῳ ποτὲ γάμος θέρους ὑπῆρχε· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ. Οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο μεγάλως ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν μέγα ἀναστενάξας ἀνεκέκραγε, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόα· ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ, εἰς τί βοᾶτε, μέγα κεκραγότες, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τινι προσδοκωμένῳ; εἰ νῦν ἥλιος, μονώτατος ὑπάρχων, ὕλην ἅπασαν καὶ τὴν γῆν καταφλέγει, εἰ γήμας παῖδα ἀνθόμοιον ποιήσει, τί πάθωμεν ἡμεῖς καλὸν, εἴπετέ μοι.

Ὅτι πολλοὶ, ὧν τὸ φρόνημα κουφότερον ὑπάρχει, χαίρουσιν ἐπ' ἀδήλοις.

351. Φοῖβος καὶ Ζεύς.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε, μακρὰ τοξεύων, οὐκ ἂν βάλλῃ τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει. Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε

τῷ Φοίβῳ. Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους· λαχὼν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον ἐκκυκλώσας, τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπου. Ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον, ἔστη, καὶ, ποῦ βάλω, ναὶ, φησὶν, οὐκ ἔχω χώραν. Τόξου δὲ νίκην ἔλαβεν μὴ τοξεύσας.

Ὅτι ἐστίν τινα, καὶ κόπου χωρὶς, νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

352. Ἰκτῖνος καὶ Ὄφις.

Ἰκτῖνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ δακὼν τοῦτον αὖθις εὐθὺς ἔκτεινεν. Ὁ δ' ὄφις ἀνεβόα· ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε τοὺς μηδὲν ὅλως ἠδικηκότας βλάπτειν ἐβούλου, καὶ θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὃ ἐβούλου μοι πρᾶξαι.

Ὅτι πλεονεξίᾳ τις προσέχων, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδικῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπεσὼν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκτίσει ἃ πρότερον πεποίηκε κακά.

353. Κάμηλος.

Κάμηλος ποταμὸν διέβαινεν ὀξὺ ῥέοντα. Ἀφοδεύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον εὐθὺς ἔμπροσθεν ἰδοῦσα διὰ τὸ ὀξὺ τοῦ ῥεύματος, εἶπε· τί τοῦτο· τὰ ἐξόπισθεν μου, ἔμπροσθέν μου ὁρῶ διερχόμενα.

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἁρμόζει ὁ μῦθος.

354. Κάμηλος.

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμὶ ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.

Ὁ λόγος ἁρμόδιος πρὸς ἄνδρα παντὶ ἔργῳ ἀπρέπειαν ἔχοντα.

355. Γαλῆ συλληφθεῖσα.

Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας, ἔπνιγε βαλὼν ὑδάτων συνεχείᾳ. Τῆς δὲ λεγούσης, ὡς κακὴν χάριν τίνεις ὧν ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας· ἐπιμαρτυρῶ σοι, φησίν· ἀλλὰ καὶ πάσας ἔπνιγες ὄρνις, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρήμους, κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ, βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσα.

Ὁ λόγος πρὸς τοὺς ὀλίγα μὲν ὠφελοῦντας, πλείονα δὲ βλάπτοντας.

356. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἔλαφος.

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. Τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώπεκι, ᾗ προσωμίλει, εἶπεν· εἰ θέλεις ὑγιάναι με, καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸν δρυμῶνα οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας, ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπελθοῦσα εὗρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις. Προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· ἀγαθά σοι ἦλθον μηνῦσαι. Οἶδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ, καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλεύετο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μεθ᾽ αὑτὸν βασιλεύσει. Ἔφη δὲ, ὅτι σῦς μὲν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλάζων, ἡ ἔλαφος ἀξιωτάτη ἐστὶν εἰς βασιλέα, ὅτι ὑψηλή ἐστι τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῇ, καὶ τὸ κέρας αὐτῆς ὄφεσι φοβερόν. Καὶ τί σοι πολλὰ λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν· τι

μοι ἔσται πρώτῃ σοι εἰπούσῃ; Ἀλλ' εὖξαι μοι σπευδούσῃ, μὴ πάλιν με ζητήσῃ· χρήζει γάρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραὸς ἀκούσῃς, συμβουλεύω καί σε ἐλθεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ δὲ λέων * * * Ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Οὕτω ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν, ἔπεισε δεύτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὀστᾶ, καὶ μυελοὺς, καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων. Ἡ δὲ ἀλώπηξ εἱστήκει ὁρῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἁρπάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτει. Ἀλώπηξ δὲ μήκοθεν στᾶσα, ἔφη· αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν, ἥτις δὶς εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν.

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ κατανοεῖ.

357. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἐλέφας.

Λέων κατεμέμφετο Προμηθέα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτὸν ἔπλασεν, καὶ καλὸν, καὶ τὴν μὲν γένυν ὥπλισε τοῖς ὀδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνυξιν, ἐποίησε δέ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· τί με μάτην αἰτιᾷς; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δέ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται. Ἔκλαιεν οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσαγορεύσας

εἱστήκει διαλεγόμενος· καὶ ὁρῶν διαπαντὸς τὰ ὦτα κινοῦντα, τί πάσχεις, ἔφη, καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἀτρεμεῖ σου τὸ οὖς; Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος, ὁρᾷς, ἔφη, τοῦτο τὸ βραχὺ βομβοῦν; ἢν εἰσδύνῃ μου τῆς ἀκοῆς ὁδῷ τέθνηκα. Καὶ ὁ λέων, τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκειν, ἔφη, με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα, καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρυών; ὁρᾷς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὡς καὶ ἐλέφαντα φοβεῖν.

358. Λέων καὶ Ἀετός.

Λέοντι προσπτὰς ἀετὸς ἐζήτει κοινωνὸς εἶναι. Χὠ λέων, τί κωλύει; πρὸς αὐτὸν εἶπεν. Ἀλλ᾽ ἐνέχυρον δώσεις, ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν· πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

359. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος πλανώμενος ἐν ἐρήμοις τόποις, κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν ἡλίου, δολιχὴν αὑτοῦ τὴν σκιὰν ἰδών, ἔφη· λέοντ᾽ ἐγὼ δέδοικα, τηλικοῦτος ὤν, πλέθρου δ᾽ ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἁπλῶς πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι; Λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερῶς λέων κατήσθιεν. Ὁ δὲ ἐβόησε μετανοῶν· οἴησις ἡμῖν πημάτων παραιτία.

360. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγενήθη· λέοντα δ᾽ αὑτὸν ἐκάλει. Ὁ δ᾽ ἀγνώμων τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκεν. Τῶν

δὲ συμφύλων ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὡμίλει. Κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα, μὴ φρενωθείην, ἔφη, τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης· σὺ γὰρ ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ, εἰς δ' αὖ λεόντων σύγκρισιν λύκος φαίνῃ.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους, καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν.

361. Λύκος καὶ Κύων.

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον ὁρῶν μέγιστον κύνα ἤρετο· δήσας τίς ἐξέθρεψε τοῦτον; Ὁ δὲ ἔφη, κυνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι λύκος ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἡ κλοιοῦ βαρύτης.

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστρίζεσθαι.

362. Λύκος, Ἀρνίον καὶ Λέων.

Λύκος δήποτε ἄρας ἀρνὸν ἐκ ποίμνης ἀπεκόμιζεν εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην. Λέων δὲ τούτῳ ἐξαίφνης συναντήσας, ἦρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον. Στὰς δὲ πόῤῥωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· ἵνα τί, ἄναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἦρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἀρχαίους, τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖν τοῖς ἀπόροις; Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· σὺ δέ, ὦ λύκε, δικαίως τοῦτον ἔσχες, εἴ τις τῶν φίλων αὐτὸν κεχάρικέ σοι.

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἅρπαγας τοὺς μεμφομένους ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

363. Δηχθεὶς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς.

Νεώς ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι βυθισθείσης, ἰδών τις, ἀδίκους ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνων· ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος, πλείω πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδενὸς αἰτίους θνήσκειν. Καὶ ταῦτα ὁμοῦ λέγοντος οἷα συμβαίνει, πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων, σπεύδων τὰς ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν. Ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτει τοὺς πάντας. Ἑρμῆς δ' ἐπιστὰς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων, εἶτ' οὖν κἂν ἐξῇ, φησὶ, τοὺς θεοὺς ὑμῶν εἶναι δικαστὰς, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδένα τολμᾷν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν.

364. Ὁδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.

Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν, ἑστῶσαν εὗρε τὴν ἀλήθειαν μόνην, καί φησιν αὐτῇ· δι' ἣν αἰτίαν, γύναι, τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις; Ἡ δ' εὐθὺς πρὸς τάδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων ὅτι· ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νῦν εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε, ψεῦδος. Εἰ δέ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ βεβούλησαι κλύειν, ὁ νῦν πονηρὸς βίος ἐστὶν ἀνθρώπων.

Ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμῳδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφευγε, διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν, καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

365. Ἑρμῆς γράφων ὀστράκῳ τὰς ἁμαρτίας.

Ὀστράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρεύειν, ἵν' ἐρανίσας ἑκά-

στου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ. Τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι. Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν, ἂν θᾶσσον ἀδικῶν τις, ὀψὲ κακῶς πράσσει.

366. Οἶς πρὸς νομέα καὶ Κύων.

Οἶς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε· κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας, γάλα δ' ἀμέλγων ἐστι σοι φίλον πῆξαι· ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύσει· πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πᾶσα, ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι, ὡραῖα βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθεῖσα· φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην, τρέφων ὁποῖα σαυτὸν εὐθαλεῖ σίτῳ. Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα· εἰ μὴ παρήμην κἂν μέσοις ἐπολευόμην, οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετε ἄφθονον πόην. Περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κωλύω δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθονουμένους εὐημερίᾳ ἐστὶν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

367. Ὄνος καὶ Κυνίδιον.

Ὄνον τις ἔτρεφε, καὶ κυνίδιον πάνυ ὡραῖον, καὶ ἦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναις δεσμώτης, ἔτρωγε κριθὰς, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει· κυνίδιον δὲ χαρίεν ὂν, εὐρύθμως παῖζον, τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον, ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις. Ὁ δέ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἦγεν ἀφ'

ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὅσον χρεία. Δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας, σκύμνον θεωρῶν ἐν ἁβρότητι πάσῃ, φάτνης ὀνείης δεσμοὺς καὶ κάλους ῥήξας, ἐς μέσον αὐλῆς ἦλθε, ἄμετρα λακτίζων, σαίνων δ' ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν, τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσεν, ἅπαντα δ' εὐθὺς ἠλοίησε τὰ σκεύη, δειπνοῦντα δ' εὐθὺς ἦλθε δεσπότην κρούσων, νώτοις ἐπεμβάς. Ἐσχάτου δὲ κινδύνου θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον ἐσάωσαν. Κρανείας δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων ἔκτεινον. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸς ὕστατ' ἔκπνεεν, ἔτλην, ἔλεξεν, οἷα χρή με δυσδαίμων. Τί γὰρ παρ' οὔρεσιν οὐκ ἐπολευόμην, βαιῷ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;

Ὅτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, κἂν φθόνῳ ἀλαζονεύωνται.

368. Ὄνος παίζων.

Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα, καὶ παίζων, τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμὼν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων. Ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὃς τὸν νῶτον ἤλεγχε, καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθὲς, εἶπε, καὶ πρώην, ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας, καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

369. Ὀρνιθοθήρας. Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.

Ὀρνιθοθήρῳ φίλος ἐπῆλθεν αἴφνης, μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν. Ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδὲν, οὐ γὰρ ἠγρεύκει. Ὥρμησε δὲ πέρδικα ποικίλον

θύσων, ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν. Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι· τὸ λοιπὸν δικτύῳ τί ποιήσεις, ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει εὐωπῶν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων; τίνος μελῳδοῦ πρὸς ἦχον ὑπνώσεις; Ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γεννητὴν ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας· πόθεν μαθήσεις, πόσον εἰς ἕω λείπει, τὸν ὡρομαθῆν ἀπολέσας; Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει, ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων; Κἀκεῖνος εἶπεν· οἶδας χρησίμους ὥρας· ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τι δειπνήσει.

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν.

370. Ὄνος καὶ Κύων.

Ὄνος καὶ κύων ἐν ταὐτῷ ὡδοιπόρουν. Εὑρόντες δὲ ἐπὶ γῆς ἐσφραγισμένον γραμμάτιον, ὁ ὄνος λαβὼν, καὶ ἀναῤῥήξας τὴν σφραγῖδα, καὶ ἀναπτύξας, διεξῄει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγχανε τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημὶ, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου. Ἀηδῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκειτο· ἔνθεν τι καὶ ἔφησε τῷ ὄνῳ· ὑπόβαθι, φίλτατε, μικρὸν, μή τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὕρῃς διαλαμβάνων. Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμμάτιον διεξελθὼν, καὶ μηδὲν εὑρηκὼς ὧν ὁ κύων ἐζήτει, ἀντέφησεν αὖθις ὁ κύων· βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντῃ, φίλε, τυγχάνον.

371. Γηπόνος, Ὄνος καὶ Βοῦς.

Ὄνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῒ συζεύξας ἠροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη,

λύειν μέλλων αὐτοὺς, ἡ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν, τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε· πάντως ὥσπερ εἴωθε.

372. Παρακαταθήκας εἰληφὼς καὶ Ὅρκος.

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστερεῖν διενοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὅρκον, εὐλαβούμενος εἰς ἀγρὸν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τὰς πύλας, ὡς ἐθεάσατό τινα χωλὸν ἐξιόντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῦ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν ὅρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἠρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾷν ταῖς πόλεσιν εἴωθεν. Ὁ δὲ ἔφη· διὰ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα. Καὶ ὃς οὐδὲν μελήσας τῇ ὑστεραίᾳ ὤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπεσὼν δὲ τῷ ὅρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὸν, ᾐτιᾶτο αὐτὸν ὡς, προειπὼν αὐτῷ ὡς διὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ᾽ εὖ ἴσθι, ὡς ὅταν μέλλῃ τις ἀνιᾶσαι, καὶ αὐθημερὸν ἐπιφοιτᾷν εἴωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

373. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν μικρὸν λύκον εὑρὼν ἐθρέψατο, εἶτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἁρπάζειν ἐκ τῶν σύνεγγυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· ὅρα, μήπως σὺ ἐθίσας με ἁρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσῃς.

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ ἁρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

374. Γεωργὸς, Παῖς καὶ Κολοιοί.

Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ, καί τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροὺς σπείρας, ἐφύλαττεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει, μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων, καὶ ψᾶρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων. Τῷ δ᾽ ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείας ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ᾽ ἰθύκει, καὶ πρὶν βαλεῖν ἔφευγον. Εὗρε δὲ τέχνην ὁ γεωργὸς ἄλλην. Τότε παῖδα φωνήσας ἐδίδασκεν· ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς σοφῶν δηλῶσαι φίλους, ἡνίκ᾽ ἂν τοίνυν ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω, σὺ δ᾽ οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις. Οἱ ψᾶρες ἦλθον, καὶ ἐνέμοντο τὴν χώραν. Ὁ δ᾽ ἄρτον αἰτεῖ, καθάπερ εἶχε συνθήκην. Οἱ δ᾽ οὐκ ἔφυγον· τῷ δ᾽ ὁ παῖς λίθων πλήρη τὴν σφενδόνην δέδωκεν. Ὁ δὲ γέρων ῥίψας, τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δὲ ἔτυψε τὴν κνήμην, ἑτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ᾽ ἔφυγον ἐκ χώρας. Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων. Καί τις κολοιὸς εἶπε· φεύγετ᾽ ἀνθρώπων γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ᾽ ἔργα ποιούντων.

375. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ.

Αἴσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων, εἰς ναυπήγιον εἰσῆλθεν. Τῶν δὲ ναυπηγῶν σκοπούντων τε αὐτὸν, καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλε-

γε τὸ παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι, τὸν δὲ Δία βουλόμενον καὶ τὸ γῆς στοιχεῖον ἀποδεῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν. Κἀκείνη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηνεν· ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα, καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἐὰν δὲ δόξῃ αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γενήσεται.

Ὅτι οἱ τοὺς κρείττονας χλευάζοντες, λανθάνουσι μειζόνως ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

376. Ταὼν καὶ Γέρανος.

Ταὼν ποτε γεράνου κατεγέλα, ἐκκωμῳδοῦσα τὴν χρείαν τοῦ ὀρνέου, λέγουσα πάλιν μυκτηρισμοὺς ἀθέσμους, ὡς αὕτη χρυσὸν καὶ πορφύραν φοροῦσα, ὥσπερ τις ἄναξ, φησὶ, τυγχάνω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει· ἀλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀστέρων, καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνίπταμαι τὰ ὕψη, σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ, κάτωθεν βηματίζεις, μετὰ ὀρνίθων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων.

Ὅτι κρεῖσσόν ἐστιν περίβλεπτόν τινα εἶναι ἐν πενιχρᾷ ἐσθῆτι, ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

377. Τοῖχος καὶ Πάλος.

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· τί με σπαράττεις μηδὲν ἠδικηκότα· Καὶ ὅς, οὐκ ἐγὼ, φησὶν, αἴτιος τούτου, ἀλλ' ὄπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.

378. Βοῦς καὶ Φρῦνος.

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων. Ἐλθοῦσα δ' αὐτόσε, οὐ παρῆν γάρ, ἡ [illegible] τῶν ἀδελφῶν,

ποῦ ποτ᾽ ἦν, ἐπεζήτει. Τέθνηκε, μῆτερ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας. Ἦλθε γὰρ πάχιστον τετράπουν, ὑφ᾽ οὗ κεῖται χηλῇ μαλαχθείς. Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα φυσῶσ᾽ ἑαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ τὸ ζῶον. Οἱ δὲ, παύου, μὴ ποιοῦ, μῆτερ· θᾶσσον σεαυτὴν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττουσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσιν.

379. Χαραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες.

Χαραδριός ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων, τῷ κορυδαλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων, καὶ παῖδας λῃΐου κόμαις θρέψας, λοφῶντας ἤδη καὶ πτερίσιν ἀκμαίους. Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων ἀνθηρὸν ὂν τὸ θέρος, εἶπε· νῦν ὥρη πάντας καλεῖν με τοὺς φίλους, ἵν᾽ ἀμήσω. Καί τις χαραδριοῦ τῶν λοφοφόρων παίδων ἤκουσεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει, σκοπεῖν κελεύων, ποῦ σφέας μεταστήσει. Ὁ δὲ εἶπεν· οὔπω καιρός ἐστι τοῦ φεύγειν· ὃς τοῖς φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει. Ὡς δ᾽ αὖθις ἐλθὼν, ἡλίου θ᾽ ὑπ᾽ ἀκτίνων ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας, μισθὸν μὲν ἀμήτορσιν αὔριον πέμπειν, μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε, εἶπε χαραδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως· νῦν ἐστιν ὥρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν, ὅτ᾽ αὐτὸς αὐτῷ, κοὐ φίλοις, πιστεύει.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαῤῥοῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

380. Χειμὼν καὶ Ἔαρ.

Χειμὼν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνείδισε, ὅτι εὐθὺς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς, ἀλλ᾽ ὁ μέν τις

ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται, ὅτῳ ἄρα φίλον δρέπεσθαι ἀνθέων καὶ κρίνων, ἢ καὶ ῥόδον τι, περιαγαγεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παραθέσθαι ἢ παρὰ τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβὰς νεὼς καὶ διαβαίνων πέλαγος ἐν τύχῃ, παρ' ἄλλους ἤδη ἀνθρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι ἅπαντες ἀνέμων, ἢ πολλοῦ ἐξ ὄμβρων ὕδατος ἔχουσι φροντίδα· οὐκέτι ἐγώ, ἔφη, ἄρχοντι, καὶ αὐτοδεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που, καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλέπειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέμειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν ἐστὶν ὅτε οἴκοι ἠνάγκασα; Τοιγαροῦν, ἔφη τὸ ἔαρ, σοῦ μὲν καὶ ἀπαλλαγεῖεν ἄνθρωποι ἀσμένως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοὔνομα· καὶ νὴ μὰ Δία γε ὀνομάτων κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος μέμνηνται, καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.

381. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν ἔφη πρὸς τὴν κορώνην· ἐγὼ παρθένος, καὶ Ἀθηναία, καὶ βασίλισσα, καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ· προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρέως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορώνη ἔφη· τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλῶτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

382. Ψύλλα καὶ Βοῦς.

Ψύλλα δή ποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· τί δὴ παθὼν ἀνθρώποις ὁσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερμε-

ἐθης καὶ ἀνδρεῖος τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν οἰκτίστως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανδὸν πινούσης; Καὶ ὃς, οὐκ ἄχαρις ἔσομαι, φησὶ, μερόπων γένει· στέργομαι γὰρ παρ᾽ αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρίβομαί τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὤμους. Ἡ δὲ, ἀλλ᾽ ἐμοὶ γοῦν τέως τῇ δειλαίᾳ ἡ σοὶ φίλη τρίψις οἴκτιστος μόρος, ὅτε καὶ τύχῃ, συμβαίνει.

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες, καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτεοῦς ἡττῶνται.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΑΦΟΡΩΝ.

---

383. Ἵππος καὶ Ἔλαφος.

Στησίχορος, ἑλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν μερέων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ ώματος, τἄλλα διαλεχθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς λόγον, Ὡς ἵπος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ᾽ ἐλάφου καὶ ιαφθείραντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρήσασθαι τὸν ιαφον, ἠρώτα τινὰ ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ᾽ αὐτοῦ ολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ᾽ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, αὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ᾽ αὐτὸν, ἔχων ἀκόντια. Συνομολοήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι αὐὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ. Οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ρη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρήσα-

σθαι, ταὐτὸ πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα, ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.

384. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

Αἴσωπος ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ κρινομένῳ περὶ θανάτου, ἔφη, Ἀλώπεκα διαβαίνουσαν ποταμὸν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα. Οὐ δυναμένην δὲ ἐκβῆναι, πολὺν χρόνον κακοπαθεῖν, καὶ κυνοραϊστὰς πολλοὺς ἔχεσθαι αὐτῆς· ἐχῖνον δὲ πλανώμενον, ὡς εἶδεν αὐτὴν, κατοικτείραντα ἐρωτᾶν, εἰ ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυνοραϊστάς· τὴν δὲ οὐκ ἐᾶν. Ἐρομένου δὲ, διὰ τί, φάναι· ὅτι οὗτοι μὲν πλήρεις μου ἤδη εἰσὶ, καὶ ὀλίγον ἕλκουσιν αἷμα, ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες, ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμᾶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλάπτει, πλούσιος γάρ ἐστιν. Ἐὰν δὲ τοῦτον ἀποκτείνητε, ἕτεροι ἥξουσι πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ κοινὰ κλέπτοντες.

385. Ὄρνεα καὶ Γλαῦξ.

Τὰ ὄρνεα ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα, καὶ ἐδεῖτο, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων ὀπῆς ἀπανίστασθαι, πρὸς δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιὰν, ὥσπερ καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων καταπήγνυσθαι κλῶνας, ἀφ᾽ ὧν καὶ ᾄδειν ἐστὶν εὐσημότερον· καὶ δὴ καὶ πρὸς δρῦν ἄρτι ταυτηνὶ φυομένην, ἐπειδὴ πρὸς ὥραν ἀφίκεται ἑτοίμως ἔχειν ἵζάνειν, καὶ τῆς χλοερᾶς κόμης ἀπόνασθαι. Ἀλλ᾽ οὖν τήν γε γλαῦκα μὴ τοῦτο τοῖς ὀρνέοις ποιεῖν παραινεῖν, μηδὲ

αυτοῦ βλάστη ἐφήδεσθαι, ἰξὸν πεφυκότος φέρειν πτη-
'οῖς ὄλεθρον. Τὰ δὲ μήτε τῆς ξυμβουλῆς ἀποδέχεσθαι
ὴν γλαῦκα, τοὐναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ δρυῒ φυομένῃ· ἐπει-
ὴ δὲ ἱκανὰ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτὴν, ᾖδε. Γενομένου
δὲ τοῦ ἰξοῦ, ῥᾳδίως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἁλισκόμενα
μετενόουν, καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ ξυμβουλῇ.
Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης
αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἡγούμενα ἀγα-
θόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας. Ἔπειτα, οἶμαι, προς-
ασι μάτην ἐπὶ κακῷ.

386. Φθεῖρες καὶ Γεωργός.

Φθεῖρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ὑπέδακνον. Ὁ δὲ δὶς
μὲν τὸ ἄροτρον μεθεὶς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηρεν. Ὡς
δὲ αὖθις ἐδάκνετο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοῖ, τὸν χιτωνί-
σκον ἔκαυσεν.

Κἀγὼ τοὺς ἡττημένους παραινῶ τρίτου πυρὸς μὴ
πειρηθῆναι.

387. Κόκκυξ καὶ Ὄρνιθες.

Κόκκυξ ἠρώτα τοὺς λεπτοὺς ὄρνιθας, διὰ τί φεύ-
γοιεν αὐτόν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἔσῃ ποτὲ ἱέραξ.

388. Κυνὸς οἰκία.

Κύων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπειρώ-
μενος διὰ τὸ ῥιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖται. Θέρους
δ' αὖ πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, φαίνεται μέγας ἑαυ-
τῷ, καὶ μήτε ἀναγκαῖον ἡγεῖτο, μήτε μικρὸν ἔργον, οἰ-
κίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην

389. Λύκος καὶ Ποιμένες.

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίοντας ἐν σκηνῇ πρόβατον, ἐγγὺς προσελθὼν, ἡλίκος, ἔφη, ἂν ἦν ὑμῖν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;

Πολεμιστὴς καὶ Κόρακες.

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξῄει. Φθεγξαμένων δὲ κοράκων, τὰ ὅπλα θεὶς ἡσύχαζεν. Εἶτα ἀναλαβὼν αὖθις ἐξῄει, καὶ φθεγγομένων πάλιν ὑπέστη, καὶ τέλος εἶπεν· ὑμεῖς κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὡς δυνατὸν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.

391. Ἥλιος καὶ Βορέας.

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελέσθαι, καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἔσφιγγε καὶ συνεῖχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλπόμενος, εἶτα καυματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ ἱματίῳ προσαπεδύσατο.

392. Ὄνου σκιά.

Νεανίας τις θέρους ὥρᾳ ἐμισθώσατο [ὄνον] ἐξ ἄστεος Μεγάραδε. Μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ σφοδρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἑκάτερος αὐτῶν ἐβούλετο ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν. Εἶργον δὲ ἀλλήλους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιὰν λέγων· ὁ δὲ μεμισθωμένος, τὴν πᾶσαν ἔχειν ἐξουσίαν.

Ὁ μῦθος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

393. Πένθους γέρατα.

Φασί τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱὸν, τοιούτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον· Ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ ἔτυχε παρὸν τὸ πένθος. Ἤδη δὲ νενεμημένων, ἦλθεν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἠξίου καὶ αὐτῷ τιμὴν διδόναι, ἀποροῦντα διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι γιγνομένην, οἷον δάκρυα καὶ λύπας. Ὥσπερ οὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται, τούτους ἀγαπᾷν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πένθος, ἐὰν μὲν αὐτὸ ἀτιμάσῃς, ὦ γύναι, οὐ προσελεύσεταί σοι, ἐὰν δὲ τιμᾶται ὑπό σου ἐπιμελῶς, ταῖς δοθείσαις αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνοις, ἀγαπήσει σε, καὶ ἀεί τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ τιμηθήσεται παρά σου συνεχῶς.

394. Ἑορτὴ καὶ Ὑστέρα.

Φασὶ τὴν ὑστέραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτὴν, λέγουσαν, ὡς ἐκείνη μέν ἐστι κοπώδης καὶ ἄσχολος, ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύει μεθ' ἡσυχίας. Τὴν οὖν ἑορτὴν εἰπεῖν· ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γενομένης, ποῦ σὺ ἦσθα;

395. Δραπέτης.

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνου καὶ διώκων, ὡς κατέφυγε φθάσας εἰς μύλωνα, ποῦ δ' ἂν, ἔφη, σὲ μᾶλλον εὑρεῖν ἐβουλήθην ἢ ἐνταῦθα;

396. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

Σελήνη ποτὲ ἐδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπ χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον. Ἡ δὲ εἶπεν· καὶ π μετρον ὑφήνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον.

Οὕτω πρὸς ἄνθρωπον ἀνόητον καὶ φαῦλο ἐστι μέτρον οὐσίας.

397. Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.

Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδὲν ἂν σωπείου γεράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιεικέστεροι π νωνίαν φανεῖεν· ὧν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατ πλατείας καταχεαμένη, *** ἀλλὰ γέλωτα πάσχουσ ἐξέφευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα τ ματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ γείλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προὔθηκε λεπτὸν καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι μα ῥᾳδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα μὴ δυ κομίζεσθαι συμβολὰς πρεπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ π λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύντες, ἑ τοῖς πολλοῖς ἕπεσθαι μὴ δυναμένοις.

398. Σάτυρος καὶ Πῦρ.

Τοῦ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεύς· τράγος, ἄρα πενθήσεις σύγε. Καίει τὸν ἁψάμενον, ἀλλὰ φ

ῥέχει, καὶ θερμότητα, καὶ τέχνης ἁπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθοῦσιν.

399. Ἔλαφος, Λέων καὶ Ποιμήν.

Ἔλαφον διώκει λέων· ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ὅσα γὰρ ἀλκῇ προὔχει, τάχει λείπεται, ἐπιστὰς τῷ δρυμῷ, ἐρωτᾷ ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἰδέναι· καὶ ὁμοῦ λέγων, τὴν χεῖρα ἀποτείνας, ἔδειξε τὸ χωρίον. Ὤιχετο ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· Ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα· δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ ἐς ἐλάφους.

400. Ποιμὴν καὶ Μάγειρος.

Ποιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποίμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ᾽ αὐτὸν ἄμφω. Ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἀμνὸς, τίς ὢν ἑκάτερος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τἀληθῆ αὐτὰ καὶ ἀμφοῖν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· σὺ μὲν γὰρ δήμιός τις εἶ καὶ μιαιφόνος τῆς ἀρνῶν ποίμνης, τούτῳ δ᾽ ἐξαρκέσειε καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθη.

401. Γεωργὸς πύκτης γενόμενος.

Πατήρ τις ὡς ἐθεάσατο υἱὸν αὑτοῦ ἐκπεσοῦσαν ἐκ τοῦ ἀρότρου τὴν ὕνιν πρὸς τὸ ἄροτρον καθαρμόσαι, τῇ

χειρὶ ἀντὶ σφύρας χρώμενον, ἐπὶ τούτῳ πυκτεύσοντα ἐς Ὀλυμπίαν αὐτὸν ἀνήγαγεν. Ἔνθα δὲ αὐτὸς, ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων τῆς μάχης, ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευεν, ἀπαγορεύειν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν τραυμάτων ἐνομίζετο· καί οἱ τὸν πατέρα βοῆσαί φασιν· ὦ παῖ, τὴν ἀπ' ἀρότρου. Οὕτω βιαιοτέραν ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγὴν, αὐτίκα εἶχε τὴν νίκην.

402. Νεανίσκος καὶ Ἵππος.

Νεανίσκος τις ἐφ' ἵππον ἀνέβαινε μαινόμενον. Ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὃ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος, ἐδύνατο. Καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῖ ἂν ἄπεισιν; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. Καὶ ἄλλους ἄν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκεῖ· κατὰ μέρος δὲ ὅποιπερ ἂν τῇ ἡδονῇ, ποτὲ δὲ ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ τῇ φιλοκερδείᾳ, ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρειν φαίνεται.

403. Ἄνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.

Ἄνθρωπός τις ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖ τὰ κύματα. Σφαλεὶς δὲ ἄχθεται καὶ ἀνιᾶται, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ· τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων.

404. Κύων ἐν φάτνῃ.

Κύων τις, ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτὴ τῶν ϱιϑῶν ἐσϑίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.

405. Πίθηκοι ὀρχήσαντες.

Λέγεται βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιϑήκους ποτὲ τυῤῥιχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ ϑηρία, μιμητικώτατα δέ ἐστι ῶν ἀνϑρωπίνων, ἐκμαϑεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσϑαι, ιλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ ιέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν ϑέαν, ἄχρι δή τις ϑεατὴς ιστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον.)ἱ δὲ πίϑηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαϑόμενοι τῆς ὀρχήσεως, οὖϑ' ὅπερ ἦσαν, πίϑηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν, :αὶ συνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσϑῆτα κατεῤῥήνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους.

406. Ζεὺς καὶ Ἔρως.

Ὅτε τοὺς ἀνϑρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν ἄλλα ιάντα εἶχον ὡς νῦν κεκόσμηνται, ἔρως δὲ οὔπω ταῖς ψυαῖς τῶν ἀνϑρώπων ἐγκατῳκίζετο, ἀλλ' ἔχων ἔτι τὸ πτεὸν ὁ ϑεὸς οὗτος μετάρσιον, οὐρανῷ τε ἐνωμίλει καὶ εἰς ϑεοὺς μόνους ἐτόξευεν· δείσας δὲ, μὴ αὐτῷ ἀφανισϑῇ ῶν ποιημάτων τὸ κάλλιστον, ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνϑρώπων γένους ἐσόμενον φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς ὴν ἐπιτροπὴν λαβὼν, τὸ μὲν ἁπάσαις ψυχαῖς ἐγκατοιίζεσϑαι, ἢ πᾶν ἐπίσης ἦϑος νεοτελές τε καὶ βέβηλον

ἔχειν τέμενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις ἔρωσι, τοῖς τῶν νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς δὲ τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνῳκίσατο, καὶ ταύτας ἀναβακχεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγαθὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσατο. Ὅταν μὲν οὖν ἴδῃς τινὰ βραδύν τε τὴν φύσιν, καὶ πρὸς φιλίαν δυσκίνητον, νόησον, ὅτι τῶν ἔρωτος ἐκείνου ξενίων οὐδαμῶς οὗτος ἠξίωται· ὅταν δὲ ὀξὺ καὶ θερμὸν τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φιλίαν ἅττοντα, νόησον τοῦτον εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ ἔρωτος.

407. Πῆραι δύο.

Ἄνθρωπος δύο πήρας ἕκαστος φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα· ἀλλὰ ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων, ἡ δὲ ὄπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

408. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι.

Ἐπέσκωπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων, τὸ μὴ ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μήτε δημοσιεύειν τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ βραχέα μὲν ᾄδειν, ἃ δὲ καὶ ᾄδοιεν, ᾄδειν ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικήν. Ἡμῶν δὲ, ἔφασαν, αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιλαλοῦμεν ἀνθρώποις, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὴ ταῦτα τὰ ἀρ-

χαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίονα, τὰς Ἀθήνας, τὸν Τηρέα, τὴν Θρᾴκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενόμεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες. Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτὰς ἠξίωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες. Ἐπεὶ δὲ ἠξίωσαν· ἀλλ' ἡμῶν μὲν ἕνεκεν, ὦ αὗται, κἂν εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστε ἀκοῦσαι τῆς μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ζεφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἡδύ τι καὶ ἐναρμόνιον. Ὥστε εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ᾄδομεν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικήν. Ὑμᾶς δὲ καὶ εἰσοικιζομένας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ᾀδούσας ἀποστρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ, αἵγε οὐδὲ ἐκτμηθεῖσαι τὴν γλῶτταν δύνασθε σιωπᾷν, ἀλλ' αὐταὶ τὴν ἀφωνίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι, καὶ τὸ ἐφ' ὑμῖν πάθος, ἔπειτά ἐστε λαλίστεραί τινος οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν.

409. Κεραμεὺς, Ὄνος καὶ Ὀνηλάτης.

Κεραμεύς τις ἔπλαττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὄνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντώντων, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν, ὄνου παρακύψεως.

410. Λέων καὶ Ταῦρος.

Λέων ποτὲ ταῦρον ὁρᾷ, καὶ τροφῆς μὲν ἐρᾷ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδίττεται προσβολὰς, καὶ τὸ φάρμακον

εὑρὼν, οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λιμὸς, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέκεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῷ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπέρχεται· ὅπου γὰρ τὸ κακὸν πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον πεφόβηται, κἂν ἴδοι τὸ βίᾳ κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται. Ἐγὼ γοῦν, φησὶν, ἐπαινῶ σου τὸ καρτερὸν, ὑπεράγαμαι τὸ κάλλος, ὁποῖος μὲν εἶ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲ τὴν μορφὴν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς ὁπλάς· ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος. Περίελε γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκὴν, καί σοι καὶ κόσμος ἔσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ δεῖ σοι κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντος; Πείθεται τούτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὅπλων ἰσχὺν ἀποβαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν, καὶ δεῖπνον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, μετὰ τῆς ἀπάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

411. Ἄνθρωπος καὶ Τέττιξ.

Ἀνήρ τις, ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτιννὺς, εἷλε καὶ τέττιγα. Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ· ἄνθρωπε, μή με μάτην ἀνέλῃς. Ἐγὼ γὰρ οὔτε στάχυν βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ἁπάντων σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους· φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὑρήσεις. Κἀκεῖνος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.

412. Γυνὴ καὶ Γεωργός.

Γυνή τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψασα, καθ᾽ ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρήνει. Ἀροτριῶν δέ τις οὐ πόῤῥω τοῦ μνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἧκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. Τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀδύρεται; ὅτι κᾀγὼ, φησὶν, εὐπρεπῆ γυναῖκα κατώρυξα, καὶ, ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. Ἡ δὲ, κᾀμοὶ τοῦτ᾽ αὐτὸ προσγίνεται. Κᾀκεῖνος, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεσι, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεμεν; ἐγώ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, κᾀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. Ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρηκὼς, κόπτεσθαί τε καὶ οἰμώζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυρόμενον εὑροῦσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; κᾀκεῖνος, νῦν, εἶπεν, ἐπ᾽ ἀληθείας κλαίω.

413. Ἀγροῖκος καὶ Ὀνάρια.

Γεωργός τις ἐπ᾽ ἀγροῦ γεγηρακὼς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκείους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. Ὁδεύοντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἴς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτην. Ὁ δὲ μέλ-

λων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα οὔθ' ὑφ' ἵππων γενναίων, οὔθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων εὐτελεστάτων;

414. Πατὴρ καὶ Θυγάτηρ.

Ἀνήρ τις, τῆς οἰκείας ἐρασθεὶς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν ἐβιάζετο. Ἡ δὲ, πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράττεις· εὐχόμην μέν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου.

415. Κορυδός.

Κορυδὸν Αἴσωπος λέγει πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρα αὐτῆς ἀποθνήσκειν, γῆν δὲ οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δὲ ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

416. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ἁρπάσας χοῖρον καὶ ἀπάγων αὐτὸν, λέοντι συνήντησεν. Ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τοῦ λύκου τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ λύκος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· πάντως καὶ αὐτὸς ἐθαύμαζον, πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς μοι προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰ ἀλλότρια πράγματα, πλεονεκτικῶς τισι καὶ βιαίως ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦτα ἁρπάζουσιν οὐκ εἰς τέλος παραμένουσι.

417. Τέττιξ καὶ Ἀνήρ.

Τέττιξ ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἐκείνοις τοῖς ὀρνέοις ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ κατάσχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρή τινα τῶν ἀχρήστων καὶ ἀνονήτων ἐφίεσθαι.

418. Γεωργὸς καὶ Ἀετός.

Γεωργὸς ἀετὸν εὑρὼν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος αὐτοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ οὐκ ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ τεῖχος σαθρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας, τοῖς ποσὶν ἦρε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελλον. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς ἐδίωκε. Τοῦτο δὲ ὁ ἀετὸς ἔῤῥιψε, καὶ ἀναλαβόμενος αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὗρε τὸ τεῖχος συμπεπτωκὸς, ἔνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθόν τι πεπονθότας ἀντευεργετεῖν χρή.

419. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ.

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ὥδευεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ γῆς μήλῳ ὅμοιόν τι, ἐπειρᾶτο συντρίψαι. Ὡς δὲ εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ τῷ ῥοπάλῳ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος, τὴν ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἵστατο θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανεῖσα, εἶπεν· πέπαυσο, ἀδελφέ· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις· ἂν τις αὐτὸ καταλείπῃ ἀμάχη-